

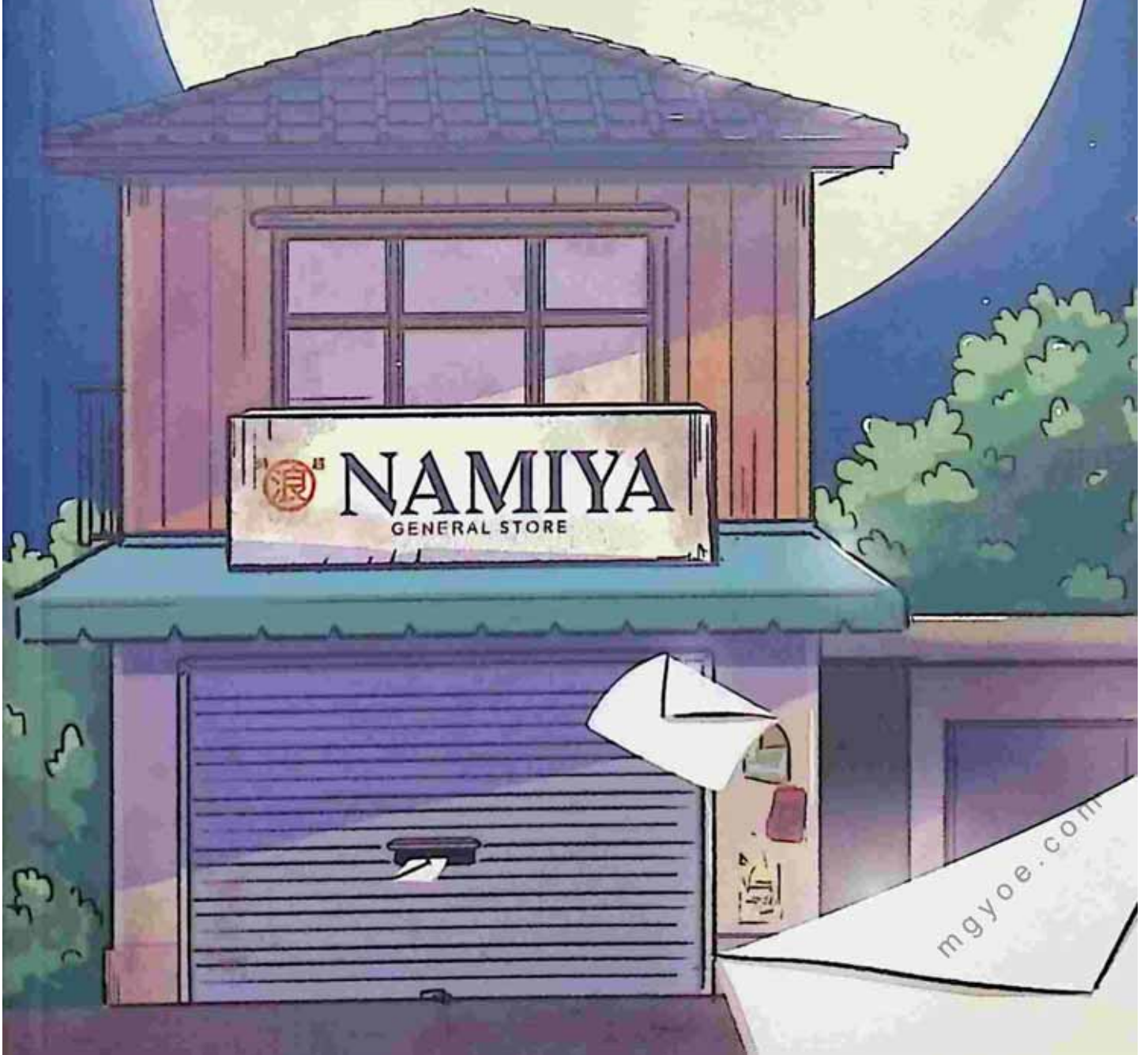
THE MIRACLES OF
THE NAMIYA GENERAL STORE

မြန်မာ့အလင်း

ကုန်စုံဆိုင်

NOVEL BY
KEIGO HIGASHINO

မြို့ကျော်
ဘာသာပြန်သည်

THE MIRACLES OF
THE NAMIYA GENERAL STORE

မိတ်ညစ်စရာ

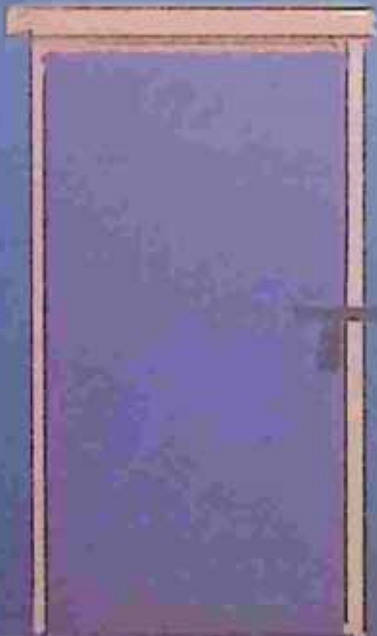
ကုန်စုံဆိုင်

NOVEL BY
KEIGO HIGASHINO

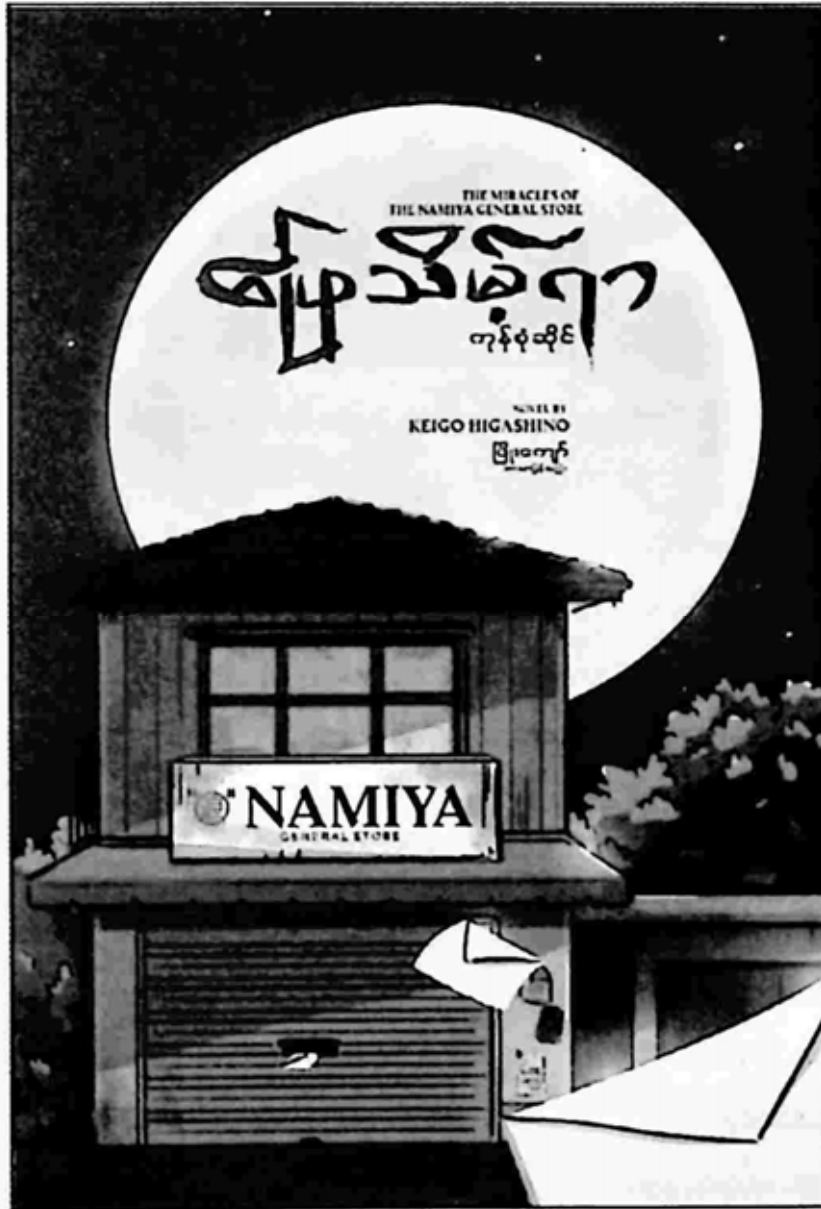
မြို့ကျော်
ကားပြင်သည်။

“

မည်သို့သော မိတ်ညစ်စရာ ဟူသမျှကိုမဆို
ဖြေရှင်းပေးနေသော ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်သည်
ယခုအခါ အင်မတန်မှ နာမည်ကျော်ကြားနေသည်။
၎င်းဆိုင်သည် ၂၀၀၇ ခုနှစ်မှ နာမိယာကုန်စုံဆိုင် ဖြစ်သည်။
မိမိ မေးမြန်းလိုသော အကြောင်းအရာကို
စာထဲတွင် ချရေးပြီး ညအခါ၌ ယင်းလိပ်တံခါးပေါ်ရှိ
စာထည့်ပေါက်မှ ထည့်လိုက်လျှင် နောက်တစ်နေ့တွင်
ဆိုင် အနောက်ဘက်ရှိ ရွာနိသေတ္တာထဲ၌ အဖြေစာလွှာကို
ရယူနိုင်သည်။

ဂျပန်စာရေးဆရာ ဟိဂါရှိနို ကေးဂို၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဟိဂါရှိနို ကေးဂို (東野圭吾) ကို ၁၉၅၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ အိုဆာကာမြို့ အိကုနို-ကု ရပ်ကွက်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းသုံးယောက် ရှိသည့် အနက် အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်၏။ အခြေခံ လူတန်းစားများ နေထိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်လုပ်လက်စား မိသားစုမှ မွေးဖွား လူလားမြောက်ခဲ့ရသည့် မစ္စတာ ဟိဂါရှိနို၏ ငယ်ဘဝမှာ များစွာ ချို့တဲ့ခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ပညာကို ကြိုးစား သင်ယူရင်း အိုဆာကာ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးနောက် နိပွန်းဒန်ဆို (ယခု DENSO) ကုမ္ပဏီတွင် အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ထိုသို့ အလုပ်ဝင်နေစဉ် အတွင်း ညနေပိုင်း အလုပ်ပြီးချိန်နှင့် ရုံးပိတ်ရက်များတွင် သူ ဝါသနာပါသည့် စာရေးသားခြင်း အလုပ်ကို စဉ်ဆက်မပြတ် ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီးတိုင်းလည်း နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ရှိသည့် အိဒိုဂါဝါ ကလောင်သစ် ရွေးချယ်ရေး ပြိုင်ပွဲသို့ စာမူကို ပေးပို့၍ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၈၃ နှင့် ၁၉၈၄ ခုနှစ် တို့တွင် နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင် ရွေးချယ်ခံရသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင်မူ ဟိုးကာဂို (放課後 ‘ကျောင်းဆင်းပြီးနောက်’) ဝတ္ထုစာမူဖြင့် အိဒိုဂါဝါ ကလောင်သစ်ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် မစ္စတာ ဟိဂါရှိနို

သည် ဒန်ဆိုကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ထွက်ပြီး တိုကျိုမြို့သို့ပြောင်းရွှေ့ကာ အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာအဖြစ် စာပေလောကထဲသို့ စတင်၍ ခြေစုံပစ် ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

မစ္စတာ ဟိဂါရှိနိုသည် ၂၀၂၁ ခုနှစ်အထိ ဝတ္ထုရှည်စာအုပ်ပေါင်း ၇၈ အုပ်၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ရသစာတမ်း စာအုပ်ပေါင်း ၂၀ အုပ်၊ ပေါင်း ၉၈ အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ စာအုပ်စာရင်းမှာ သူ၏ တစ်ဦးတည်း လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ တခြားသော စာရေးဆရာများနှင့် ပူးတွဲထုတ်ဝေသော စာအုပ်များလည်း အနည်းအကျဉ်း ရှိသေးသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ရုပ်ပြစာအုပ်များအဖြစ်လည်း များစွာ ထွက်ရှိခဲ့သည်။

သူ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များတွင် အများစုမှာ စုံထောက်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရသော်လည်း သူ၏ ဝတ္ထုအများစုသည် အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ခြင်းကို ဦးစားပေးသည်ထက် ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် စိတ်ခံစားချက်တို့၏ သက်ရောက်မှုကို အလေးပေး ဖော်ပြပြီး လူ့ဘဝ၊ လူ့စရိုက်၏ သရုပ်သကန်ကို ဦးစားပေး ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုများဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ ဝတ္ထုအများစုသည် စာပေဆုပေါင်း များစွာတို့တွင် အနိမ့်ဆုံးအနေဖြင့် နောက်ဆုံးဆန်ခါတင်အဆင့်ထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဆန်ခါတင်စာရင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သော သူ၏ စာအုပ်စာရင်းမှာ များပြားလှသောကြောင့် ဤနေရာတွင် မဖော်ပြလိုတော့ပြီ။ သို့သော် ဆုရ စာအုပ်များ၏ စာရင်းကိုမူ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

စာပေလောကသို့ စတင်ခြေချခဲ့သော ပထမဆုံး စာအုပ်ဖြစ်သည့် 放課後 ‘ကျောင်းဆင်းပြီးနောက်’ စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၈၅ ခု အိဒိုဂါဝါ ကလောင်သစ်ဆုကို လည်းကောင်း၊ 秘密 ‘လျှို့ဝှက်ချက်’ စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၉၉ ခုတွင် (၅၂) ကြိမ်မြောက် ဂျပန်နိုင်ငံ စုံထောက်စာရေးဆရာများဆုကို လည်းကောင်း၊ 容疑者Xの献身 ‘သံသယတရားခံ X ၏ ပေးဆပ်မှု’ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၆ ခုတွင် ဟွန်ကကု စုံထောက်ဆုကို လည်းကောင်း (ဤဝတ္ထုကို ‘ကိုယ်ကို စတေး၍’ ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုဆဲ)၊ ဤဝတ္ထု၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၁ ခုတွင် American Library Association, Best Mystery Novel, Book & Media Awards များကို လည်းကောင်း၊ 流星の絆 ‘ကြယ်တံခွန်၏ အဖော်မွန်’ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၆ ခုလေပြည်သစ်ဆု (New Wind Award) ကို လည်းကောင်း၊ ナミヤ雑貨店の奇蹟

‘နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်၏ ဆန်းကြယ်မှုများ’ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၂ ခု ချူးအိုးကိုးရွန်ဆုကို လည်းကောင်း (ယခု ဤဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်သည်)၊ 夢幻花 ‘အိပ်မက်ပန်း’ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၃ ခု ရှိဘာတာ ရန်ဇော့ရိုဆုကို လည်းကောင်း၊ 祈りの幕が下り 祈り ‘ဆုတောင်း ကန်လန်ကာ ကျသွားသောအခါ’ စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၁၄ ခု အေအိဂျီ ယိုရှိကာဝါဆု တို့ကိုလည်းကောင်း (ပြည်ဖုံးကား ချသောအခါဝယ်’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုနေဆဲ) စသည်ဖြင့် ဆုအသီးသီးကို ရရှိခဲ့သည်။

မစ္စတာဟိဂါရှိနို၏ ဝတ္ထုစာအုပ် အများစုသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ Best 10 စာရင်းတွင် အရောင်းရဆုံး စာအုပ်များအဖြစ် မကြာခဏ ဆွတ်ခူးရရှိသည့်အပြင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ နာမည်ကျော်ကြားဆုံး ဝတ္ထုရေးဆရာ အဖြစ်လည်း ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ နာမည်ကြီး ဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာအပြင် ပြင်သစ်ဘာသာ၊ စပိန်ဘာသာ၊ ရုရှားဘာသာ၊ ဟင်ဒီဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာ၊ ကိုရီးယားဘာသာတို့သာမက အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများဖြစ်ကြသော ထိုင်း၊ မလေး၊ အင်ဒို၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ ဗီယက်နမ် စသည့် ဘာသာပြန်များလည်း အသီးသီး ထွက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များသည် စာပေနယ်ထဲတွင်သာ လူကြိုက်များ၍ နာမည်ကျော်ကြားနေသည် မဟုတ်သေး။ သူ၏ ဝတ္ထုအမြောက်အမြားကိုလည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ရိုက်ကူး ပြသလျက် ရှိသည်။ လုံးချင်းဝတ္ထု ၂၂ အုပ်ကို ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ၁၀ ခုကို ကားဆက်ရှည် ဇာတ်လမ်းတွဲများအဖြစ်လည်းကောင်း ရိုက်ကူးခဲ့ကြပြီး တောင်ကိုးရီးယားမှ သူ၏ ဝတ္ထု ၃ ပုဒ်ကို ဇာတ်ကား သုံးကားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ဇာတ်ကားတစ်ကားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ တရုတ်နိုင်ငံမှ ဇာတ်ကားတစ်ကားအဖြစ် လည်းကောင်း အသီးသီး ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။

မစ္စတာဟိဂါရှိနို၏ ဝတ္ထုများသည် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် ဇာတ်ရုပ်များကို သရုပ်ဖော် ရေးသားပုံမှာ ထူးခြားလှသောကြောင့် တရုတ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မလေးရှား၊ ထိုင်ဝမ်တို့အပြင် အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ စာပေအနုပညာဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ်ကြီး တချို့တွင် သူ၏ အနုပညာ လက်ရာများကို ဝေဖန်သုံးသပ်သည့် သုတေသန

စာတမ်းများ အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ မစ္စတာဟိဂါရှိနို၏ အင်တာဗျူး တစ်ခုတွင် သူက ဤသို့ ဖြေကြားခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုလက်ရာတွေက အခြေခံအားဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးတွေ ရဲ့ ရှေးရိုးရာ အယူအစွဲတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ ကျိုးနွံသစ္စာရှိမှုတွေကို အလေးပေး ဖော်ကျူးထားတာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေရဲ့ စိတ် ခံစားမှုတွေကိုရောပေါ့”

ပြည်ပ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူက ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့သေး သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စာတွေကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်လို တွေးတတ်ကြသလဲ၊ ဘယ်လို ချစ်တတ်ကြသလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်လို မုန်းတတ်ကြသလဲ ဆိုတာတွေကို နားလည် သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်။ ပြီး တော့ ဂျပန်ပြည်သူတွေမှာလည်း အဲဒီလို သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ် တဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြည်ပ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ခံစားသိရှိစေချင်တယ်”

မစ္စတာဟိဂါရှိနိုသည် ၂၀၀၉ ခုတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ စုံထောက်ဝတ္ထု စာရေး ဆရာများ အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ် အထိ ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွင်းတွင် စာမူ ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့အသီးသီးတွင် ခုံသမာဓိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ၂၀၀၈ ခုနှစ် မှ ၂၀၁၃ ခုနှစ်အထိ အိဒိုဂါဝါ ကလောင်သစ်ဆု ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့တွင်လည်း ရွေးချယ်ရေးကော်မတီဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် သူသည် နာအိုကီဆု၏ ရွေးချယ်ရေးကော်မတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဤမျှ ဝတ္ထုစာအုပ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့သော၊ ရေးသားနေသော မစ္စတာဟိဂါရှိနိုသည် စာပေဆိုင်ရာ ရွေးချယ်ရေး ခုံသမာဓိအဖြစ် အကြိမ်များစွာ နေရာများစွာတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း လူမြင်ကွင်း၌ လူလုံးပြရခြင်းကို မနှစ်မြို့ သူအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေလျှင်လည်း သူ့ကို လူအများက မှတ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေတတ်ပြီး သူ့ကို မမှတ်မိပါစေ နှင့်ဟု ဆုတောင်းနေတတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ဘာသာပြန်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဖြိုးကျော်ဖြစ်ပြီး ၁၉၇၉ ခုတွင် ဖခင် (ဦးသန်းဦး)၊ မိခင် ဒေါ်တင်တင်ဝင်း တို့၏ သားသမီး လေးယောက်အနက် တတိယမြောက် သားထွေးအဖြစ် မန္တလေး မြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မူလတန်းကို အမှတ် (၃၀) ခရေပင်ဝိုင်းကျောင်းတွင် လည်းကောင်း၊ အလယ်တန်းနှင့် အထက်တန်းကို အမှတ် (၁၄) အထက်တန်းကျောင်း တွင် လည်းကောင်း ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်းကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွင် London Guildhall University, UK မှ Bachelor of Computing and Information System ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၉၉ ခုမှ ၂၀၀၃ ခုအထိ မန္တလေး နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှ အီလက်ထရောနစ် အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် မုံရွာမြို့ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်မှ MBA ဘွဲ့ကို လည်းကောင်း အသီးသီး ရယူသင်ကြားခဲ့သည်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် 'Success Technology Co., Ltd' ဟူသော ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တည်ထောင်ပြီး အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ (MD) အဖြစ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်သူ၏ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် Top English မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် 'ပီကေ' ဟူသော ကလောင်အမည်နှင့် ကိုယ်ပိုင်ဘလော့ဂ်ပေါ်တွင် စာများ ရေးသားခြင်းဖြင့် ဘလော့ဂါတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယခု ထုတ်ဝေသော 'ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်' စာအုပ်သည် ဘာသာပြန်သူ၏ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ဖြစ်သော်လည်း ဤဘာသာပြန်စာအုပ်၏ အရှေ့တွင် 'ငြိုးမာန်'၊ 'လက်ဗွေနီနီ' နှင့် 'လူသစ်' ဟူသော ဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်သူသည် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် မိမိကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီး သာသနာ့ဘောင်သို့ အပြီးအပိုင် ဝင်ရောက်ကာ ယခုအခါ တောအရပ်၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးလျက် ရှိပါကြောင်း။

အခန်း (၁) အဖြေက နွားနို့သေတ္တာထဲမှာ

(က)

“အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးမှာ ခဏ သွားခိုနေကြရအောင်လား”

အကြံပြုသူမှာ ရှိတာ။

“အဆင်ပြေတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ငါ တွေ့ထားတာ ရှိတယ်”

“အဆင်ပြေတဲ့အိမ် ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အဆုယာက ရှိတာကို ကြည့်လျက် မေးသည်။ ရှိတာသည် ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ဖန် သေးပြီး မျက်နှာကလည်း ငယ်ရုပ် မပျောက်သေးပေ။

“အဆင်ပြေတယ် ဆိုတာက အဆင်ပြေလို့ပေါ့ကွာ။ ငါတို့ ပုန်းနေလို့
ရတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့။ ရှေ့တစ်ခေါက် ဒီဘက်ကို စနည်းနာထွက်တုန်းက မတော်တဆ
တွေ့ထားတာ။ အခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ အသုံးတည့်သွားပြီပေါ့”

“နေပါဦး ငါ့ကောင်တွေရ”

ကိုဟိုင်သည် သူ၏ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်
ထားပြီး အနီးနားရှိ တိုယိုတာကားကို နှမြောတသစွာ ကြည့်နေသည်။

“ဒီလို နေရာမှာမှ ဒီကားက ဘတ်ထရီ ဒေါင်းရသလားကွာ၊ မဟုတ်သေး
ပါဘူး”

အဆုယာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အခုမှ ဒါတွေ ပြောနေတော့ကော ဘာထူးဦးမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ နဂိုက အကောင်းကြီးပဲဟာ။

ကားရှေ့မီးတောင် ဖွင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“သက်တမ်းကုန်သွားလို့ပေါ့”

ရှိတာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေသည်။

“မိုင်းလေ့ချ်ကို ကြည့်ကြည့်ပါလား။ သွားထားတာ ကီလိုမီတာ တစ်သိန်း ကျော်နေပြီ။ ကားဟောင်းကြီးပဲဟာ။ အရည်ကျိုစက် ပို့ရတော့မယ့်ဟာက ဒီ လောက်ထိရောက်အောင်မောင်းလာပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ငါ အစောကြီးကတည်းက ပြောတာပေါ့။ ခိုးမယ့် ခိုးတော့ ကားအသစ်ကို ရွေးခိုး ပါလို့”

“ဘာ ....”

ကိုဟိုင်သည် ပခုံးကို ပင့်လိုက်ပြီး အသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကားအသစ်တွေက သူ့ခိုးဖမ်းစနစ်တွေ ထည့်ထားကြတာကွ”

“ကဲ ... အဲဒါ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ”

အဆုယာက လက်ခါယမ်းနေသည်။

“ရှိတာ၊ မင်းပြောတဲ့ အခန်းလွတ် ဆိုတာ ဒီအနီးနားမှာပဲလား”

ရှိတာက အတန်ငယ် စဉ်းစားနေသည်။

“ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ရင်တော့ မိနစ် ၂၀ လောက်ဆို ရောက်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြည့်ကြရအောင်။ မင်း အရှေ့က သွား”

“ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကားကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ဒီမှာ ပစ်ထားလို့ အန္တရာယ် ကင်းနိုင်ပါ့မလား”

အဆုယာသည် ပတ်ဝန်းကျင် လေးဘက်လေးတန်ကို အကဲခတ်ကြည့် သည်။ သူတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ကွန်ဒိုမီနီယံတစ်လုံး၏ ကားရပ်နား ကွင်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ စီးလာသော တိုယာတာ ကားစုတ်ကို ဤနေရာ တွင် ရပ်ထားခဲ့ရန် နေရာလွတ် ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အကယ်၍ ဤနေရာ တွင် ရပ်မည့် မူလကားပိုင်ရှင် ရောက်လာပါက ပြဿနာ တက်လာနိုင်ပေမည်။

“အန္တရာယ် ကင်းတယ်လို့ ပြောမရပေမယ့် အခု ဒီကားက လှုပ်မှ မလှုပ် နိုင်တော့တာပဲ။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က လက်အိတ်စွပ်

မထားတော့ ဘာမှ လျှောက်မကိုင်မိစေနဲ့။ ဒါဆိုရင် ကားကနေတစ်ဆင့် ငါတို့ဆီ အမှုပတ်လာနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ကံကိုပဲ ပုံအပ်ရမယ့် သဘောလား”

“တခြားနည်းလမ်းကော ရှိသေးလို့လား”

“ပြောကြည့်တာပါကွာ၊ အိုကေလေ... ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့”

ရှုတာက ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းနေသည်။ အဆုယာ တို့က လည်း အနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လျက်။ သူ၏ ညာဘက်လက်တွင် အလွန်လေးလံသော အိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။

ကိုဟိုင်သည် အဆုယာ၏ အနားသို့ ကပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ အဆုယာ၊ တက္ကစီ ငှားစီးရရင် မကောင်းဘူးလား။ နည်းနည်း ဆက်လျှောက်ရင် လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်တော့မယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ တက္ကစီတော့ ငှားလို့ ရမှာပဲ”

အဆုယာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ယောက်ျားသုံးယောက်က တက္ကစီကား ငှားစီးရင် သံသယ ဖြစ်ချင်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။ ကားဆရာက ငါတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကို မှတ်မိနေမှာပေါ့။ ငါတို့ ဓာတ်ပုံတွေကို သတင်းမှာ ကြေညာလိုက် တာနဲ့ ငါတို့တော့ သွားပြီပဲ”

“ကားဆရာက ငါတို့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေပါ့မလား”

“ကြည့်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲကွ။ စိုက်မကြည့်ဘူးပဲထား၊ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ငါတို့ မျက်နှာတွေကို မှတ်မိချင် မှတ်မိနေမှာ”

ကိုဟိုင်သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လျှောက်ပြီးနောက်

“ဆောရီးပါကွာ” ဟု အသံ ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းပါးစပ်ကိုသာပိတ်ထားပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက် ပေတော့”

သူတို့သုံးဦးသည် လုံးချင်းအိမ်ရာများ ရှိရာ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက် နေကြသည်။ ည ၂ နာရီကျော် အချိန် ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ပုံစံတူ လုံးချင်းတိုက်ကလေးများ၏ ပြတင်း အများစုတွင် လျှပ်စစ်မီးရောင်များ မရှိကြ တော့ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်နေသော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် သွားလာ

၍ မဖြစ်သေး။ အကယ်၍ သတိကင်းလွတ်ပြီး စကားကျယ်ကျယ် ပြောမိလျှင် တစ်ဦး တစ်ယောက်က ကြားသွားနိုင်သည်။ ညကြီး အချိန်မတော်တွင် သံသယဖြစ်ဖွယ် ယောက်ျားတချို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားခဲ့သည်ဟု ရဲများအား ပြောပြနိုင်သည်။ တရားခံများသည် ကားဖြင့် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု အဆုယာက ရဲများကို ထင်မှတ်စေချင်သည်။ သို့သော် သူတို့ ခိုးလာခဲ့သော တိုယိုတာ ကားစုတ် ကို ရဲများက တင်ကြို၍ မတွေ့ရှိထားမှ ဖြစ်ပေမည်။

လတ်တလောတွင် သူတို့၏ ခြေဖဝါးအောက်ရှိ လမ်းသည် ပြေသော် လည်း လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း မတ်သည်ထက် မတ်လာ သည်။ လူနေအိမ်လည်း ကျသည်ထက် ကျလာသည်။

“ဟူး .... ဘယ်လောက်တောင် လျှောက်ရဦးမှာလဲဟ”

ကိုဟိုင်က အသက်ကို အနိုင်နိုင် ရှူရင်း ပြောသည်။

“နည်းနည်းတော့ သွားရဦးမယ်”

ရှိုတာက ပြန်ဖြေသည်။

တကယ်တမ်းတော့ ထိုစကားကို ပြောပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရှိုတာ ၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ လမ်းဘေးတွင် အိမ်ပုလေးတစ်လုံးကို တွေ့ ရသည်။

၎င်းသည် လူနေရင်း ဈေးဆိုင်လည်း ဖွင့်နိုင်သော နှစ်မျိုးသုံး၍ ရသည့် မကျယ်လွန်း၊ မကျဉ်းလွန်း အိမ်ပုလေး ဖြစ်သည်။ လူနေအိမ်ဘက်သည် သစ်သား ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဂျပန်ရိုးရာအိမ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ၁၀ ပေ ၂ ခန်းစာ အကျယ် ရှိသော ဆိုင်မျက်နှာစာတွင် ယင်းလိပ်တံခါးဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ ယင်းလိပ်တံခါး ပေါ်တွင် စာထည့်နိုင်ရန် အပေါက်သေးသေး ဖောက်ထားသည်။ ဘာစာမျှ ရေးမထား။ ဘေးတစ်ဘက်တွင် ကားဂိုဒေါင်ဟု ယူဆရသော အခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်။

“ဒီဟာလား”

အဆုယာက မေးသည်။

“အင်း ....”

ရှိုတာက အိမ်ပုလေးကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“ဟုတ်လောက်တယ်”

“ဘာ ဟုတ်လောက်တာလဲ၊ ဒီနေရာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့တစ်ခေါက် မြင်တုန်းကနဲ့ နည်းနည်း ထူးခြားနေသလားလို့၊ ဒီလောက် အိုဟောင်း မနေဘူးလားလို့ပါ”

“မင်း ရှေ့တစ်ခေါက်လာတုန်းက နေ့ခင်းကြီး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

အဆုယာသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဓာတ်မီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ယင်းလိပ် တံခါးပေါ်သို့ ထိုးကြည့်သည်။ တံခါး၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိပြီး ‘ကုန်စုံဆိုင်’ ဟူသော စကားလုံးကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။ သူ၏ အရှေ့ တွင် ရေးထားသော စာလုံးများမှာ ဆိုင်နာမည်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ သို့သော် ဖတ်၍ မရတော့။

“ဒီလို နေရာမျိုးမှာ ကုန်စုံဆိုင် လာဖွင့်ရသလား၊ ဈေးဝယ်ကော ရှိပါ့ မလား”

အဆုယာက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးလိုက်သည်။

“ဈေးဝယ် မရှိလို့ဘဲ ပိတ်လိုက်ရတာ နေမှာပေါ့”

ရှိုတာ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိသည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီတော့ ငါတို့က ဘယ်ကနေ ဝင်ရပါမလဲ”

“အနောက်ပေါက် ရှိတယ်၊ သော့ ပျက်နေပြီ”

ရှိုတာက “ဒီမှာ” ဟု ပြောပြီး ကုန်စုံဆိုင်နှင့် ဝိုဒေါင်ကြားရှိ လမ်းကြား ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ကျန်နှစ်ဦးကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ လမ်းကြား လေးသည် တစ်မိတာမျှသာ ကျယ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခေါင်းမော့ကြည့် လိုက်သောအခါ လပြည့်ဝန်းသည် အထက်ကောင်းကင်တွင် ကျက်သရေရှိစွာ စံပယ်နေသည်။

အမှန်တကယ်ပင် လမ်းဆုံး၌ နောက်ဖေး တံခါးပေါက် ရှိသည်။ တံခါး ဘေးတွင် သစ်သားသေတ္တာ တစ်လုံးကို ချထားသည်။ ကိုဟိုင်သည် ထူးဆန်းနေ သဖြင့် ထိုသေတ္တာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း မသိဘူးလား၊ အဲဒါ နွားနို့သေတ္တာလေ။ အိမ်အရောက်ပို့မယ့် နွားနို့ပုလင်းတွေ ထည့်ဖို့ပေါ့”

ရှိုတာက ပြောသည်။

“ဒီလိုလား”

ကိုဟိုင်က နားလည်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးနောက် သူတို့သုံးယောက် အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။
ဖုန်နံ့၊ ကျပ်ခိုးနံ့များ ရသော်လည်း ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ မဟုတ်။ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်တွင် ရပ်မိလျက်သား ရှိနေကြ
ပြီး ဘေးဘက်နံရံတွင် အိုဟောင်း၍ သံချေးတက်နေသော အဝတ်လျှော်စက်
တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ သုံးစား၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြည့်ရှုနှင့် သိနိုင်
သည်။

ဖိနပ်ချွတ်ရာ နေရာတွင် ခြေညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့
သည် ဖိနပ်မချွတ်တော့ဘဲ အထဲသို့ ဆက်ဝင်သွားသည်။

သူတို့မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ လျှာထိုး ကြမ်းခင်း
ဖြစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားတွင် လက်ဆေးကန်နှင့် မီးဖိုများကို တွေ့ရသည်။
ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် တံခါးနှစ်ပေါက်ပါ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည်။
မီးဖိုချောင်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ထမင်းစား စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံများ ချထား
သည်။

ကိုဟိုင်က ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဘာမှလည်း မရှိဘူး”

သူက စိတ်ပျက်သွားသော မျက်နှာပေးနှင့်။

“ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ”

ရှိုတာက မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“နေပါဦး၊ အထဲမှာ တစ်ခုခုများ ရှိနေရင် မင်းက စားချင်သေးတာလား”

“ငါက စကားအဖြစ် ပြောကြည့်တာပါ”

မီးဖိုချောင်၏ ဘေးတွင် အိပ်ခန်း ရှိသည်။ အထဲတွင် အဝတ်ဗီရို တစ်လုံး
နှင့် ဘုရားစင် တစ်စင် ရှိသည်။ အခန်းထောင့်တွင် လေးထောင့် ကူရှင်တစ်လုံး
ရှိပြီး နံရံကပ်ဗီရို တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းအထဲတွင် ဘာရှိသနည်း
ဆိုသည်ကိုတော့ ဖွင့်ကြည့်ရန် မည်သူကမျှ စိတ်မဝင်စားကြ။

အိပ်ခန်းမှ အရှေ့သို့ ဆက်သွားလျှင် ဈေးဆိုင်ခန်းသို့ ရောက်သည်။
အဆုယာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လေးဘက်လေးတန်သို့ ထိုးကြည့်သည်။

မြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

စင်ပေါ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း တက်နေသော ကုန်ပစ္စည်းများကို တွေ့ရသည်။ စာရေး ကိရိယာများ၊ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများနှင့် သန့်ရှင်းရေးသုံး ကိရိယာ တန်ဆာပလာ များ ဖြစ်သည်။

“ကံကောင်းတယ်ဟေ့”

ဘုရားစင် အံဆွဲထဲသို့ မွေနှောက်ရှာဖွေနေသော ရှိတာက အော်ပြော သည်။

“ဖယောင်းတိုင် တွေပြီ၊ မှောင်နေမှာ ပူစရာ မလိုတော့ဘူး”

ရှိတာသည် မီးခြစ်ဘူးဖြင့် ဖယောင်းတိုင်တချို့ကို မီးညှိလိုက်ပြီး အခန်း ထဲရှိ နေရာတချို့တွင် စိုက်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်၏ အလင်းကြောင့် အခန်း တွင်း၌ လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိလာသည်။ အဆုယာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟူး ... အခုမှပဲ စိတ်အေးတော့တယ်”

ကိုဟိုင်သည် ‘ထာထားမီ’ မြက်ဖျာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“မိုးလင်းအောင် စောင့်ရုံ ရှိတော့တာပဲ”

အဆုယာသည် လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး အချိန်ကို ကြည့်လိုက် သည်။ ည ၂ နာရီခွဲ ကျော်ခါစ ရှိသေးသည်။

“ဟ ... ဒီမှာ ဒီလိုဟာလည်း ရှိသေးတာလား”

ဘုရားစင်၏ အောက်ဆုံး အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ပြီးနောက် ရှိတာသည် မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ကို အထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ မဂ္ဂဇင်းအဟောင်း တစ်အုပ် ဖြစ်မည်။

“ကြည့်ရအောင်”

အဆုယာက လက်ဆန့်၍ တောင်းလိုက်သည်။

ဖုန်ခါပြီးနောက် အဆုယာသည် မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် နုနယ်သော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ပြုံးလျက် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်ရပေမည်။ ထို မင်းသမီးကို တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသယောင် သူ ထင်နေမိသည်။ အချိန် အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ သူ သတိရလာသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲများတွင် အမေ

နေရာမှ သရုပ်ဆောင်နေသော မင်းသမီးကြီးတစ်လက် ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သူ၏ အသက်မှာ ၆၀ ကျော်ပင် ရှိနေလောက်ပြီ။

အဆုယာသည် မဂ္ဂဇင်းကို လှန်လိုက်ပြီး ပုံနှိပ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ကြည့် သည်။ ထိုအခါမှ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်က ထုတ်ဝေခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်မှန်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုအကြောင်းကို ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့အား ပြောပြလိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ဦးလည်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အံ့အားသင့် နေကြသည်။

“မိုက်တယ်ဟာ၊ အဲဒီခေတ်က ဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့မလဲ မသိဘူး”

ရှိုတာက မေးသည်။

အဆုယာသည် မဂ္ဂဇင်းကို ခပ်သွက်သွက် လှန်လိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်း၏ အပြင်အဆင်သည် ယခုခေတ်နှင့် များစွာ မခြားနားလှ။

“တစ်သျှူးစက္ကူနှင့် ဆပ်ပြာမှုန့်ထုပ်များကို အလှအယက် ဝယ်ယူကြ ခြင်း။ စူပါမားကတ်တစ်ခုလုံး အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်။ .... အဲဒါတော့ ကြားဖူး သလိုပဲ”

“အင်း အဲဒါ ငါသိတယ်”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“ရေနံအကျပ်အတည်းတုန်းက”

အဆုယာသည် မာတိကာကို ကြည့်ပြီး အထူးကဏ္ဍသို့ ချက်ချင်း လှန် လိုက်သည်။ သို့သော် သူမြင်ချင်သော ကိုယ်လုံးတီးပုံများ မတွေ့ရသောကြောင့် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ချလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်က လူတွေ ဘယ်တုန်းကများ ပြောင်းသွားကြလဲ မသိဘူး”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဘုရားစင် အံ့ဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီးနောက် အဆုယာ သည် အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ဆိုင်ထဲမှာ ရောင်းဖို့ ပစ္စည်းတွေက အနည်းအကျဉ်း ရှိနေသေးတယ်။ ရေခဲသေတ္တာရော၊ အဝတ်လျှော်စက်ရော ကျန်နေသေးတာ ဆိုတော့ အလော တကော ထွက်သွားကြပုံပဲ”

“ညကြီးသန်းခေါင် ထွက်ပြေးကြတာ နေမှာပေါ့”

ရှိုတာက ကောက်ချက်ချသည်။

“ဈေးဝယ် မရှိမှတော့ တင်နေတဲ့ အကြွေးကလည်း များသထက် များလာ
မှာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ညတစ်ညမှာ အကြွေးရှင်တွေ မရိပ်မိခင် လစ်ပြေးတာပဲ ဖြစ်မယ်။
အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“ငါ ဗိုက်ဆာပြီ”

ကိုဟိုင်က သနားကမား အသံဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဒီအနီးအနားမှာ စတိုးဆိုင်များ ရှိမလား မသိဘူး”

“ရှိလည်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

အဆုယာက ကိုဟိုင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးမလင်းမချင်း ဒီအထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ် နေနေပေတော့။ အိပ်ပစ်လိုက်
ကွာ။ အချိန်က ခဏလေးနဲ့ ကုန်သွားလိမ့်မယ်”

ကိုဟိုင်သည် ဇက်ပုနေပြီး ခူးနှစ်လုံးကို လက်ဖြင့် ပိုက်ထားသည်။

“ငါက ဗိုက်ဆာရင် အိပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း ဖုန်တွေချည်းပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှဲအိပ်ရမလဲ”
ရှိုတာက ပြောသည်။

“ခင်းဖို့ တစ်ခုခုတော့ ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းတို့ ဒီမှာ စောင့်နေ”

အဆုယာသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူ၍ အပြင်
ဘက် ဆိုင်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

သူသည် စင်များပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း ဆိုင်အတွင်း
ပတ်ကြည့်နေသည်။ ပလတ်စတစ်အခင်း ကဲ့သို့သော အခင်းတစ်ခုခု တွေ့လို့
တွေ့ငြား ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သစ်သားစင်ပေါ်တွင် ပြတင်းကာ စက္ကူတစ်လိပ် ရှိနေသည်။ ထိုစက္ကူ
လိပ်ကို အခင်းအဖြစ် သုံးလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အဆုယာက တွေးပြီး ၎င်းကို
လှမ်းယူရန် လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ကျောဘက်မှ တိုးညှင်း
သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဆုယာသည် လန့်ဖျပ်သွားပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
ယင်းလိပ်တံခါး၏ အနီးတွင် ချထားသော စက္ကူသေတ္တာထဲ၌ အဖြူရောင် ပစ္စည်း

တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် စက္ကူသေတ္တာကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ စာတစ်စောင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုတစ်ခဏတွင် အဆုယာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ကာ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသည်။ စာသည် တံခါးရှိ စာထည့်ပေါက်မှ ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုလို ညကြီးအချိန်မတော်တွင် ဤနေရာလို လူသူကင်းမဲ့သော နေရာသို့ စာပို့သမားက စာလာပို့ခြင်း မဖြစ်နိုင်ရာ။ အဆုယာတို့ လူတစ်သိုက် ဤနေရာတွင် ပုန်းအောင်းနေသည်ကို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သိရှိသွားပြီလော။ ထို့ပြင် သူတို့ကို ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားလို၍ပဲလော။

အဆုယာသည် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ပြီး စာထည့်ပေါက်အကာကို လှန်၍ အပြင်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ရဲကားများဖြင့် ဝိုင်းရံခြင်း ခံထားရပြီလောဟု တွေးထင်ထားသည်။ သို့သော် သူ ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဘက်မှာ မည်းမှောင်နေ၍ လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရ။

ထိုအခါမှ စိတ်အေးသွားပြီး လေပူများကို မှုတ်ထုတ်ကာ အဆုယာသည် စာကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ဘာမျှ ရေးထားခြင်း မရှိ။ ကျောဘက်တွင်တော့ လှပသော လက်ရေးဖြင့် ‘ယုန်စန္ဒာ’ ဟု ရေးထားသည်။

စာကို အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ယူလာပြီး ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်ကို ပြလိုက်သော အခါ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်စိတ်များ ထင်ဟပ်လာကြသည်။

“ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ နဂိုကတည်းက အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ရှိုတာက ပြောသည်။

“စောစောကမှ ထွက်ကျလာတာ။ ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာပဲ။ မှားစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်း ဒီစာအိတ်ကို ကြည့်ကြည့်လေ။ အသစ်ကြီးပဲကို။ တကယ်လို့ နဂိုကတည်းက ရှိနေတာပါဆိုရင် ဖုန်တက်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကိုဟိုင်သည် သူ၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆွဲချဲ့လိုက်သည်။

“ရဲတွေများလား။”

“ငါလည်း အဲဒီလို ထင်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေ အရမ်း နည်းတယ်။ ရဲသာဆိုရင် အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေပါ့မလား။”

“ဟုတ်တာပဲ”

ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

ရှိတာက ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

“ရဲသာ ဆိုရင်လည်း ‘ယုန်စန္ဒာ’ ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး ဘယ်သုံးပါ့မလဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

ကိုဟိုင်က စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာဖြင့် မျက်စိကလယ်ကလယ် လုပ်နေသည်။

အဆုယာသည် စာအိတ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်ရသလောက် ပြောရလျှင် အထဲရှိ စာမှာ အတော်လေး ထူသည်။ အကယ်၍ အထဲတွင် စာတစ်စောင် ရှိနေလျှင် ထိုစာသည် အလွန်ရှည်သော စာပင် ဖြစ်ရမည်။ စာပို့သူသည် သူတို့ကို ဘာများ သတင်းပေးချင်နေသနည်း။

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်သေးဘူး”

သူက အသံခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ဒီစာက ငါတို့ကို ပေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် အဆုယာကို မော့ကြည့်နေကြသည်။

“မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါတို့ ဒီအိမ်ထဲကို ရောက်တာမှ ဘယ်လောက် ကြာသေးလို့လဲ။ တကယ်လို့ စာတိုလေးတစ်စောင် ရေးပို့လာတယ် ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ဒီလောက် ထူတဲ့ စာတစ်စောင် ရေးဖို့ဆိုတာ အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက် တော့ အချိန်ပေးရမှာပဲ”

“အင်း ... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း ယုတ္တိရှိနေတာပဲ”

ရှိတာက ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ စာတစ်စောင် ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

အဆုယာ၏ အကြည့်က စာအိတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ စာအိတ်ကို ကော်ဖြင့် သေသေချာချာ ပိတ်ထားသည်။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရှိတာက မေးသည်။

“ဖောက်မလိုလေ၊ ဘာကိစ္စလဲ သိရတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီစာက ငါတို့ကို ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“သူများစာကို ဖောက်ဖတ်တာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ စာရေးတဲ့သူက လက်ခံမယ့်သူရဲ့ နာမည်ကို ရေးမှ မထားတာပဲ”

အဆုယာသည် စာအိတ်ကို ဖောက်ပြီး လက်အိတ်ဝတ်ထားသော လက်ဖြင့် စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာပေါ်တွင် အပြာရောင်မင်ဖြင့် ရေးထားသော စာလုံးများကို တွေ့ရသည်။ ပထမဆုံး တစ်ကြောင်းတွင် ရေးထားသည်မှာ “ပထမဆုံးအကြိမ် အကူအညီ တောင်းခံခြင်း” ဟူ၍။

“ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အဆုယာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရှိုတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့လည်း အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ အင်မတန်မှ ထူးဆန်းဖွယ် ကောင်းသော စာတစ်စောင်ပေတကား။

ပထမဆုံးအကြိမ် အကူအညီ တောင်းခံခြင်း

ကျွန်မနာမည် ယုန်စန္ဒာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ နာမည်အရင်းကို ပြောပြလို့ မဖြစ်တဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ‘ယုန်စန္ဒာ’ လို့ပဲ သုံးနှုန်းခွင့် ပြုပါ။

ကျွန်မဟာ အားကစားသမားတစ်ဦးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဘာအားကစား လုပ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း အတိအကျ ပြောပြလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ ဦးက သိချင်နေမလား မသိဘူး။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘဝင်မြင့်နေတာလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ အားကစားသင်တန်းမှာ ကျွန်မရဲ့ အဆင့်အတန်းက မဆိုးတာကြောင့် နောက်နှစ် အိုလံပစ်ပွဲတော်မှာ နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင်အနေနဲ့ ပဏာမအရွေးခံထားရပါတယ်။ တကယ်လို့ကျွန်မက ကျွန်မ လုပ်နေတဲ့ အားကစားအမျိုးအစားကို ပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အလွယ်တကူနဲ့ စုံစမ်းသွားနိုင်လို့ပါ။ ကျွန်မဟာ အိုလံပစ်ပွဲတော်ရဲ့ အားကစား

လက်ရွေးစင် ပဏာမ စာရင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အမှန်အတိုင်း ပြောမပြရင်လည်း အကူအညီ တောင်းချင်တဲ့အကြောင်း အရာကို ကျွန်မ ရှင်းပြဖို့ အင်မတန် ခက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ဦးကို ပထမဆုံး တောင်းပန်ပါ ရစေ။

ကျွန်မမှာ သိပ်ကို ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို နားလည်နိုင်ဆုံး၊ အစောင့်ရှောက်ဆုံး၊ အကူအညီဆုံးနဲ့ ကျွန်မ အတွက် အရေးအကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်မကို အိုလံပစ် ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်နိုင်ပါစေလို့ ရင်ထဲ အသည်းထဲက တောင့်တနေတဲ့ သူပါ။ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်အတွက် သူ့ဘက်က ဘာမဆို စွန့်လွှတ်နိုင် တယ်လို့ သူက ပြောခဲ့တယ်။

လက်တွေ့မှာလည်း ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်းက ကြည့်ကြည့်၊ စိတ်ဓာတ် ပိုင်းကပဲ ကြည့်ကြည့် သူက ကျွန်မကို အနှိုင်းအဆ မရှိတဲ့ အားပေး ထောက်ပံ့မှုတွေ ပြုလုပ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့တဲ့ ပေးဆပ်မှု တွေကြောင့်ပဲ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့ ဒီအဆင့်ထိ ရောက်အောင် ကြိုးစား နိုင်ခဲ့တာပါ။ သိပ် ပြင်းထန်တဲ့ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်မှုတွေကိုတောင် အံကြိတ်ပြီး ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ အိုလံပစ် အားကစားပွဲရဲ့ ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်မှာ ရပ်ပြနိုင်ခြင်းဟာ သူ့ကို အကောင်း ဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့....ကြမ္မာဆိုက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အပေါ် ကျရောက် လာခဲ့တယ်။ ရုတ်တရက် သူ့ကို ဆေးရုံတင်ခဲ့ရတယ်။ ရောဂါနာမည် ကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်က ကျွန်မ ဗိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကင်ဆာ တဲ့လေ။

အထူးကု ဆရာဝန်က ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြ ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ မရှိဘူးတဲ့။ ၆ လ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ခံတော့မယ်။ ဆရာဝန် က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် သူလည်း သူ့အခြေအနေ သူ ရိပ်စားထားမိလောက်ပြီ။

သူက ဆေးရုံခုတင်မှာ လဲနေရင်း ကျွန်မကို အတန်တန် မှာရှာ တယ်။ အခုချိန်က သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့အချိန် ရောက်နေပြီမို့ သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို စိတ်ထဲမှာ လုံးဝ မထားဘဲ ကျွန်မရဲ့ လေ့ကျင့် ရေးမှာပဲ အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ဖို့ပေါ့။ တကယ်လည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ နိုင်ငံရပ်ခြား သွားပြီး အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ သွားပြိုင်ရမှာ ဆိုတော့ ဒီရက်ပိုင်း မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်နေကြရတာချည်းပဲ။ နိုင်ငံ လက်ရွေးစင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားပြိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်မ အသည်း အသန်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ ဒီအချက်ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ အားကစား သမား တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ် 'ကျွန်မ' တစ်ယောက် ရှိနေ သေးတယ်။ အဲဒီ 'ကျွန်မ' က သူနဲ့ အတူတူ နေချင်တယ်။ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်နေတာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ အနီးအနားမှာ နေရင်း သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးနေချင်တယ်။ အိုလံပစ် လက်ရွေးစင်ဘဝ ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စကား ကို ကြားပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်ယောင်မိတိုင်း အခုချိန်ထိ ကျွန်မ မျက်ရည်ကျနေရတုန်းပဲ။ သူက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ “အဲဒီလို လျှောက်မတွေးစမ်းပါနဲ့။ အိုလံပစ်မှာ နင် ဝင်ပြိုင်နိုင်ခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး မျှော်မှန်းချက်တစ်ခုပဲ။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ဒီကိစ္စကို မပြောပါနဲ့တော့” တဲ့။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မကို ကတိပေးခဲ့သေးတယ်။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ကျွန်မ အိုလံပစ်စင်မြင့်ပေါ် မရောက်မချင်း သူမသေသေးဘူး တဲ့။ ကောင်းကောင်း ကြိုးစားဖို့ ကျွန်မကို မှာနေခဲ့တယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို သူ ရောဂါအခြေအနေအကြောင်း လုံးဝ မပြောပြခဲ့ဘူး။ အိုလံပစ်ပွဲပြီးရင် ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ မိဘတွေ ကိုတော့ အသိမပေးရသေးဘူး။

ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ မဝေခွဲတတ်တော့ နေရက် တိုင်းကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဖြတ်သန်းနေရတယ်။ လေ့ကျင့်ရေးကွင်းမှာ

ဆက်ပြီး လောကျင့်နေတယ် ဆိုပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အာရုံစူးစိုက်လို့ ရမနေဘူး။ ဒါကြောင့် ရလဒ်ကလည်း ဘယ်ကောင်းပျံ့မလဲ။ အခုလို အချိန်ဖြုန်းနေမယ့်အစား ပြိုင်ပွဲကို လက်လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်း မလား။ ကျွန်မ အဲဒီလိုလည်း မကြာမကြာ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေး လိုက်မိတိုင်း သူ့ရဲ့ ကြေကွဲဆို့နှင့်နေတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်ပြန်ဘူး။

အခုလို စိတ်လေလွင့်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ‘နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်’ ရဲ့ သတင်းကို ကြားခဲ့ရတယ်။ မျှော်လင့်ချက်အမျှင် တစ်မျှင်ပဲ ရှိရှိ ဆိုတဲ့ စိတ်သဘောထားနဲ့ ကျွန်မ ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကို လမ်းညွှန်ပြပေးပါဦး။

ဒီစာနဲ့အတူ စာပြန်ဖို့ စာအိတ်အလွတ်တစ်လုံး ထည့်ပေး လိုက်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ပစ်ထားပါနဲ့နော်။

ယုန်စန္ဒာ

(ခ)

စာဖတ်ပြီးနောက် သုံးယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ရူတာက ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဦးစွာ ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစာမျိုး ရောက်လာတာလဲ”

“စိတ်ညစ်စရာ ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“စာထဲမှာ ရေးထားတာပဲ”

“ဒါတော့ ငါလည်း သိတာပေါ့ဟ။ ငါ ပြောချင်တာက စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာကို ဘာဖြစ်လို့ ကုန်စုံဆိုင်ဆီ ပို့ရတာလဲ။ ပြီးတော့ လူနေတဲ့ အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးအစောကြီးကတည်းက စွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့ ဆိုင်အဟောင်းကြီးလေ”

“ဒါလား၊ ငါ့ကိုမေးလည်း ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“မင်းကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သံသယကို ပြောပြနေတာ။ ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

ထိုသူနှစ်ဦး၏ ပြောစကားများကို နားထောင်နေရင်း အဆုယာသည် စာအိတ်အတွင်းသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတွင်းတွင် စာအိတ်အလွတ်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ စာလက်ခံသူ နေရာတွင် ဘောလ်ပင်ဖြင့် 'ယုန်စန္ဒာ' ဟု ရေးထားသည်။

“ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

သူ့အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကြည့်ရတာ ဒုက္ခခံပြီး အပြောင်အပြက် လုပ်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို စိတ်လိုလက်ရ အကူအညီ တောင်းခံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ အတော်လည်း စိတ်ဆင်းရဲနေပုံ ရတယ်”

“စာကို နေရာများ မှားပို့သလား”

ရှိတာက ပြောသည်။

“တခြား တစ်နေရာရာမှာ အဲဒီလို ပြဿနာ ဖြေရှင်းပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် ပေးတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိလောက်တယ်။ ဒီနေရာလို့ ထင်ပြီး မှားပို့တာများလား”

အဆုယာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်ကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“သေချာအောင် ငါ သွားကြည့်ဦးမယ်”

နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်လာပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဆုယာသည် ပေရေမွဲခြောက်နေသော ဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်ရှိ သင်္ဘောဆေးများမှာ ကွာသည်က ကွာ၍ မွဲသည်က မွဲနေကြသောကြောင့် စာလုံးများကို ကောင်းကောင်း ဖတ်၍ မရတော့။ သို့သော် 'ကုန်စုံဆိုင်' ဟူသော စာလုံး၏ ရှေ့တွင် ရေးထားသော စာလုံးများမှာ 'နာမီယာ' ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အဆုယာသည် သူတွေ့ရှိသည်ကို ကျန်လူနှစ်ဦးအား ပြောပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီဆိုင်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပဲပေါ့။ ဒီလို ဆိုင်စုတ်ဆိုင်ဟောင်းထဲကို စာပစ်ထည့်လိုက်ရင် အဖြေပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ လူတွေက ယုံကြည်နေကြတာလား”

ရှိတာသည် ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့ရင်း ပြောနေသည်။
 “နာမည်တူတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 ထိုစကားကို ပြောသူမှာ ကိုဟိုင် ဖြစ်သည်။
 “အမှန်အကန် ‘နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်’ က တခြားတစ်နေရာမှာ ရှိနေပြီး
 ဒီနေရာနဲ့ နာမည်တူနေလို့ ဒီကို စာ လာထည့်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က စာတွေက အတော်ကိုဝေဝါး
 နေပြီ။ ဒီနေရာကို နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်ပါလို့ သိလို့သာလျှင် ဒီကို ရောက်လာတာပဲ။
 ဒီထက် အရေးကြီးတာက....”

အဆုယာသည် စောစောက မဂ္ဂဇင်းကို ပြန်ရှာနေသည်။
 “ငါ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးနေသလိုပဲ”
 “ဘာတုံးဟ ... တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးတယ် ဆိုတာ”
 ရှိတာက မေးသည်။
 “ ‘နာမိယာ’ ဆိုတဲ့ နာမည်လေ၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ထင်တာပဲ”
 အဆုယာသည် မာတိကာရှိရာ စာမျက်နှာသို့ အမြန် လှန်လိုက်ပြီး ခေါင်းစဉ်
 ကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖတ်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် သူ၏ အကြည့်များက တစ်နေရာ
 တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။
 သတင်းဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်မှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးနေသော
 ‘ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်’ ဖြစ်သည်။
 “ဒီဆောင်းပါးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ‘နာမိယာ’ မဟုတ်ဘူး၊ ‘ဖြေသိမ့်ရာ’ တဲ့”
 ထိုဆောင်းပါးရှိရာ စာမျက်နှာသို့ အမြန် လှန်လိုက်သည်။ သတင်း
 ဆောင်းပါးမှာ ဤသို့...။

မည်သို့သော စိတ်ညစ်စရာ ဟူသမျှကိုမဆို ဖြေရှင်းပေးနေသော ကုန်စုံဆိုင်
 တစ်ဆိုင်သည် ယခုအခါ အင်မတန်မှ နာမည် ကျော်ကြားနေသည်။
 ၎င်းဆိုင်သည် ၈၈မြို့မှ နာမိယာကုန်စုံဆိုင် ဖြစ်သည်။ မိမိ မေးမြန်းလို
 သော အကြောင်းအရာကို စာထဲတွင် ချရေးပြီး ညအခါ၌ ယင်းလိပ်တံခါး
 ပေါ်ရှိ စာထည့်ပေါက်မှ ထည့်လိုက်လျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုင်
 အနောက်ဘက်ရှိ နွားနို့သေတ္တာထဲ၌ အဖြေစာလွှာကို ရယူနိုင်သည်။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ နာမိယာ ယူဂျီ (အသက် ၇၂ နှစ်) က ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြသည်။

“ဒီကိစ္စရဲ့ အဓိက လက်သည်ကတော့ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က ကလေးတွေပဲဗျာ။ သူတို့က ဆိုင်နာမည် ‘Namiya’ ကို ‘Nayami’ (စိတ်ရှုပ်စရာအတွေး) ဆိုပြီး အပြောင်အပြက် ဖတ်ကြတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ကြော်ငြာစာမှာ ရေးထားတဲ့ ‘ကုန်ပစ္စည်း အမှာစာများကိုလည်း လက်ခံပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။’ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကို ဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လာမေးကြတယ်။ ‘ဘိုးဘိုး၊ စိတ်ညစ်စရာ စာတွေကို ကောလက်ခံသလား’ တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ‘ရတယ်၊ ရတယ်။ ဘာစာဖြစ်ဖြစ် လက်ခံတယ်’ လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူတို့က သူတို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို စာရေးပြီး ပို့လာတော့တာပဲ။ အစကတော့ ပျော်စေ ပြက်စေပါပဲဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း အစောပိုင်း စာတွေက ဘာမှ မည်မည်ရရ မဟုတ်လှဘူး။ ဥပမာပြောရရင် ‘စာကျက်ရမှာပျင်းလို့ စာမကျက်ဘဲ စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ပြည့်ရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ’ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့လေးတွေ မေးသမျှ မေးခွန်းတိုင်းကို ပေါ့ပြက်ပြက် သဘောမထားဘဲ အမှန်အကန် စိတ်နှစ်ပြီး ဖြေပေးနေတာ ဆိုတော့ မေးခွန်းတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေးနက်လာကြတယ်။ ဥပမာ- ‘ဖေဖေ၊ မေမေတို့က နေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ’ ဆိုတာမျိုးတွေ ပါလာတယ်။ နောက်မကြာခင်မှာပဲ စာထည့်တဲ့ ပုံစံကလည်း တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတယ်။ ကိုယ့်စာကို ယင်းလိပ်တံခါးပေါ်က စာထည့်ပေါက်ကနေ ထည့်ရပြီး ပြန်စာကို နွားနို့သေတ္တာထဲမှာ ယူရတဲ့ ပုံစံကို ပြောင်းထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ နာမည်ဝှက်နဲ့ ပို့လာတဲ့ စာတွေလည်းပဲ ပြန်စာ ရနိုင်တာပေါ့။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြာလာတော့ အရွယ်ရောက်ပြီးသား လူကြီးတွေကအစ သူတို့ရဲ့ အခက်အခဲ ပြဿနာတွေကို မေးမြန်းလာကြပါရော။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်လို သာမန် အဘိုးကြီးဆီက ဘာပညာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရနိုင်ဘူး ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ပြဿနာကို ကြိုးစားသုံးသပ်ပြီး အဖြေပေးခဲ့တာပါပဲ”

“ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုး ပိုပြီး များသလဲ” ဟု အမေးခံရသော အခါ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး မေးခွန်းများက ပိုများကြောင်း ဆိုင်ရှင်က ဖြေကြားခဲ့သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်ဗျာ... အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုးက ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ” မစ္စတာ နာမိယာက ပြန်ဖြေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းခဲခဲ့ရသော ပြဿနာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။”

ဆောင်းပါးထဲတွင် စာများနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံ အကြီးကြီးတစ်ပုံ တွဲပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါသော ဆိုင်သည် ဤဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပေ။ ပိန်လိုသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဆိုင်ရှေ့တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသည်။

“ကြည့်ရတာ ဒီမဂ္ဂဇင်းက မတော်တဆ ကျန်နေတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဆိုင်အကြောင်း ပါနေလို့ တကူးတက သိမ်းထားတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုထိ နားလည်လို့ မရသေးဘူး ....”

အဆုယာက ရေရွတ်နေသည်။

“ဒီဆိုင်က ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးတဲ့ နာမိယာကုန်စုံဆိုင်ပဲ။ အခု ချိန်ထိ မေးနေခြင်းနေတဲ့ သူက ရှိသေးတာလား။ အနှစ် ၄၀ လောက်တောင် ရှိနေပြီလေကွာ”

ပြောနေရင်း သူသည် ‘ယုန်စန္ဒာ’ ၏ ပေးစာကို ကြည့်နေမိသည်။ ရှိတာသည် စာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“စာပေါ်မှာ ရေးထားတာက ‘နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင် သတင်းကို ကြားပြီး တဲ့နောက်’ လို့ပါတယ်။ သူ့အရေးအသားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အခုတစ်လောမှ သတင်းကြားတဲ့ ပုံစံမျိုး။ အခုချိန်ထိ အဲဒီသတင်းတွေက ပျံ့နှံ့နေတုန်းပဲလား”

အဆုယာသည် လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပိုက်ထားလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ စဉ်းစားရတော့ အတော် ကျပ်တာပဲ”

“အူကြောင်ကြောင် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ယောက်ဆီကများ သတင်းကြားခဲ့တာ ဖြစ်မလား”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်က ဒီဘဝ ရောက်နေပြီ ဆိုတာကို အဲဒီ အဘိုးကြီးက သိပုံ မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူက ‘ယုန်စန္ဒာ’ ကို ဒီသတင်း ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း သူက ဒီအိမ်စုတ်ကြီးကို မြင်တာနဲ့ မူမမှန်မှန်း သိသာနေပြီပဲဟာ။ အထင်းသားကြီးပဲ။ ဒီနေရာမှာ လူမနေတော့တာ ကြာလှပြီကို”

“ဒါဆို ‘ယုန်စန္ဒာ’ ရဲ့ ဦးနှောက်က ပြဿနာ ရှိနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ် အညစ်လွန်ပြီး အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်သွားပုံပဲ”

အဆုယာက ခေါင်းခါနေသည်။

“ဦးနှောက် မကောင်းတဲ့ လူက ဒီလိုစာမျိုး ရေးနိုင်ပါ့မလားကွ”

“ဒါဆို ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“မဟုတ်မှ လွဲရော …..”

ရှိတာသည် အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

“အခုထိ ဆက်ရှိနေတုန်းလား”

“ဘာဆက်ရှိတာလဲ”

“ပြဿနာ အဖြေရှာတာလေ၊ ဒီနေရာမှာပေါ့”

“ဒီနေရာ? ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး”

“ဒီနေရာမှာ လူမနေတော့ဘူး ဆိုပေမယ့် မေးတဲ့ မြန်းတဲ့ စာတွေကို လက်ခံတုန်း နေမှာပေါ့။ အဲဒီ အဘိုးကြီးက တခြားတစ်နေရာမှာ နေပြီး တစ်ချိန်ချိန် မှာ စာတွေကို လာသိမ်းမယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်စာကို နွားနို့သေတ္တာထဲ ထည့်သွားခဲ့ မယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် အဲဒီလိုသာ ဆိုရင် အဘိုးကြီးက အသက် ရှင်လျက် ရှိနေရဦးမှာပေါ့။ ဒါဆို သူ့အသက်က ၁၁၀ ကျော်နေလောက်ပြီ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပြောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်ထွက်သွားလာထားတဲ့ ခြေရာ လက်ရာမှ မတွေ့ ရတာ”

“သူက အိမ်ထဲကို ဝင်စရာ မလိုဘူးလေ။ ယင်းလိပ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက် ရင် စာသိမ်းလို့ ရနေပြီပဲ”

မြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

ရိုတာ၏ စကားက လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည်တော့ မဟုတ်။ အခြေအနေ ကို နားလည်နိုင်ရန် သူတို့ သုံးယောက်စလုံးသည် ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ယင်းလိပ်တံခါးကို ဆိုင်အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အပြင် ဘက်မှ ဖွင့်၍ မဖြစ်နိုင်။

“လခွား”

ရိုတာက ဆဲရေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေတုံးဟ”

သူတို့ သုံးယောက်သည် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာပြီးနောက် အဆုယာသည် ‘ယုန်စန္ဒာ’၏ စာကို ပြန်ဖတ်နေသည်။

“ဆိုတော့ ... အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ရိုတာက အဆုယာကို မေးသည်။

“ထားလိုက်ကွာ၊ စိတ်ထဲ ထားမနေနဲ့တော့။ မဟုတ်လည်း ငါတို့မိုးလင်း တာနဲ့ ဒီနေရာကနေ လစ်ကြမယ့်ဟာပဲ”

အဆုယာသည် စာကို စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထား လိုက်သည်။

သူတို့ သုံးဦးစလုံး အတန်ငယ် နှုတ်ဆိတ်နေစဉ် လေတိုးသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးများ လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“သူတို့တွေ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြပါ့မလဲ”

ကိုဟိုင်ထံမှ ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်း ဘာပြောနေတာလဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

“အိုလံပစ်လေ”

ကိုဟိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“သူ လက်လွှတ်လိုက်မှာလား”

“ဘယ်သိမတုံးဟ”

အဆုယာက ခေါင်းခါပြသည်။

“အဲဒီလိုကြီးက မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ သူ့ချစ်သူက သူ့ကို အိုလံပစ်

ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေတာတာ”

ရှိတာ၏ အသံ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူက မကျန်းမာလို့ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေပြီလေ။ အဲဒီလို အချိန်ကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လေ့ကျင့်နေနိုင်ဦးမှာလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အနားနားမှာ နေနေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်။ တကယ်တမ်း သူ့ချစ်သူက အဲဒီလို မျှော်လင့်နေမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

ကိုဟိုင်သည် ထူးထူးခြားခြားပင် ခိုင်မာပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောနေသည်။

“ငါတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး။ အိုလံပစ်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်မယ့် ချစ်သူ ကောင်မလေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ချင်နေသေးတယ် ဆိုပြီး သူက စိတ်အားတင်းထားလို့သာ သေမင်းကို ရင်ဆိုင်ဝံ့နေတာလေကွာ။ အဲကို ကြိတ်ထားပြီး အဲဒီနေ့အထိ အသက်ရှင်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာ။ တကယ်လို့သာ သူက ပြိုင်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် သူ့ကောင်လေးမှာလည်း ဆက်လက် ရှင်သန်နေဖို့ တွန်းအားတွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတယ်လေ။ အခုချိန်မှာ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပါတော့ဘူး တဲ့။ ဒီလိုသာ ဆက်သွားရင် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲတောင် ဝင်ရတော့မယ် မထင်ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့လည်း အတူနေခွင့် မရလိုက်လို့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို မမီလိုက်ဘူး ဆိုရင် မိအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်မနေဘူးလား။”

“ဒါကြောင့် သူက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသင့်တာပေါ့။ စိတ်ရှုပ်ခံရမယ့် အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူအတွက် သူ့အနေနဲ့ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကြိုးစားပြီး အိုလံပစ် ဝင်နိုင်အောင် လုပ်သင့်တယ်။ သူ့မှာ ရွေးစရာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။”

“အီး .....”

ကိုဟိုင်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး။”

“မင်းကို လုပ်ခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ယုန်စန္ဒာကို လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကို သူများ လုပ်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ရှိတာ၊ မင်းသာ ဆိုရင်ကော... မင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား။”

ကိုဟိုင်၏ မေးခွန်းကြောင့် ရှိတာသည် ခဏကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အဆုယာ... မင်းရော”

ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

သူက မြားဦးကို အဆုယာဘက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ နှစ်ကောင်က ဘာတွေလဲကွာ၊ အဲဒါ မင်းတို့အပူ တစ်ပြား သားမှ မပါဘူး”

“ဒါဆို စာကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ကိုဟိုင်က မေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ဘာမှမှ လုပ်လို့ မရဘဲ”

“ပြန်စာလေးတော့ ရေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဘာကွ”

အဆုယာက ကိုဟိုင်၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းက ပြန်စာ ရေးချင်သေးတာလား”

ကိုဟိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြန်စာလေးတော့ ရေးမှ ကောင်းမှာပေါ့။ ငါတို့က သူများစာကို ဖောက် ဖတ်ထားပြီးပြီပဲဟာ”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နဂိုကတည်းက ဒီမှာ လူနေတာမှ မဟုတ် ဘဲ။ အပြစ်ပြောမယ် ဆိုလည်း ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စာလာထည့်တဲ့သူကို အပြစ် ပြောရမှာပဲ။ စာမပြန်တာ ဘာထူးဆန်းတာလိုက်လို့။ ရှိတာ၊ မင်းကော အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”

ရှိုတာသည် မေးစေ့ကို ပွတ်နေသည်။

“အင်း ... အဲဒီလို ပြောရင်လည်း မမှားပါဘူး”

“တွေ့လား၊ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ နေရာတကာ မပါချင်စမ်း ပါနဲ့”

အဆုယာသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ပြတင်းစက္ကူ အလိပ်တချို့ကို ယူလာကာ သူတို့နှစ်ဦးကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒါတွေ ခင်းပြီး အိပ်ကြရအောင်ကွာ”

ရှိုတာက “Thank you” ဟု ပြောပြီး ကိုဟိုင်က “ကျေးဇူးပဲ” ဟု ဆိုကာ အလိပ်များကို လှမ်းယူသည်။

အဆုယာသည် စက္ကူလိပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှဲချသည်။ သူသည် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အိပ်တော့မည်ဟု ဟန်ပြုစဉ်

နေစဉ်မှာပင် ကျန်လူနှစ်ယောက်ထံမှ လှုပ်ရှားသံများ မကြားရသောကြောင့် မျက်စိဖွင့်ကာ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စက္ကူလိပ်များကို ပိုက်လျက်သား ထိုင်နေကြသည်။

“ခေါ်သွားလို့ မရဘူးလား”

ကိုဟိုင်က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်သွားရမှာလဲ”

ရှိုတာက မေးသည်။

“နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ ကောင်လေးကိုပေါ့။ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်တဲ့ နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြည်ပ ပြိုင်ပွဲကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရင် အမြဲတမ်း အတူတူ နေနေရမှာပဲလေ။ ဒါဆို လေ့ကျင့်တာရော ပြိုင်ပွဲအတွက် ရော အနှောင့်အယှက် မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“မရလို့နေမှာပေါ့၊ သူ့ကောင်လေးက လူနာ ဖြစ်နေပြီလေကွာ၊ ပြီးတော့ နှစ်ဝက်ပဲ ခံတော့မှာတဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ လှုပ်ရှားလို့ ရနိုင်သေးသလား ဆိုတာကို ငါတို့ မသိဘူးလေ။ တကယ်လို့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လို့ ရတယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားလို့ ရပြီ မဟုတ်လား”

“တကယ်လို့ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေနိုင်သေးရင် သူက အခုလို အကြံတောင်းနေပါဦးမလား။ ခုတင်ပေါ်က လုံးဝ မထနိုင်တော့တာပဲ ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ မလှုပ်နိုင်လောက်တော့ဘူး”

“အဲလိုလား”

“ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်”

“ဟေ့ ...”

အဆုယာက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီ သောက်ရေးမပါတဲ့ ကိစ္စကို ပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား။ ခေါက်ထားလိုက်ပါလို့ ပြောနေတာကိုကွာ”

နှစ်ဦးသားသည် နှုတ်ခမ်းကို စေ့နေအောင် ပိတ်လိုက်ကြပြီး ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် ရှိုတာက ခေါင်းထောင်လာပြန်သည်။

ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

“မင်း ပြောတာ ငါ သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ခေါက်ထားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ယုန်စန္ဒာကို ကြည့်ရတာ အတော်လေး စိတ်ဆင်းရဲနေမယ့် ပုံပဲ။ ငါ သူ့ကို ကူညီချင်တယ်ကွာ”

အဆုယာသည် သက်ပြင်းချပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ကူညီချင်တယ်? ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ငါ့ကောင်ရာ။ ငါတို့လို လူမျိုးတွေက ဘာကူညီနိုင်မှာမို့လဲ။ ငွေရှိသလား ဆိုတော့ မရှိဘူး။ ပညာရှိသလား ဆိုတော့လည်း မရှိဘူး။ အဆက်အသွယ်ကောင်း ရှိသလား ဆိုပြန်တော့လည်း မရှိပြန်ဘူး။ ငါတို့ လုပ်နိုင်တာ ဆိုလို့ လူမနေတဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး အလစ်သုတ်တာပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလောက် ရိုးရှင်းတဲ့ အလုပ်ကိုတောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် အောင်မြင်အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တန်ကြေးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို ရခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ထွက်ပြေးတုန်း လမ်းမှာ ကားက ပျက်ပြန်ရော။ ဒါကြောင့် အခုလို အိမ်ပျက်ထဲမှာ ဖုန်ရှူရတဲ့အဆင့် ရောက်နေတာပေါ့။ ငါတို့မှာ ငါတို့ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စကိုတောင် မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ဟာ။ သူများကို အကြံပေးဦးမလို့တဲ့လား။ ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါကွာ”

အဆုယာ၏ ပြစ်တင်မောင်းမဲသံကြောင့် ရှိတာသည် ဇက်ပုကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်။

“ကဲ... မြန်မြန် အိပ်ကြတော့။ မိုးလင်းတာနဲ့ အလုပ်ဆင်းမယ့် သူတွေ အိမ်ကနေ ထွက်ကြပြီ ဆိုရင် ငါတို့လည်း အဲဒီလူအုပ်ထဲ ရောပြီး ထွက်ပြေးကြမယ်”

အဆုယာသည် ပြောပြီး လှဲချလိုက်ပြန်သည်။

ရှိတာကပြတင်းစက္ကူကို စခင်းနေလေသည်။ သို့သော် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့သာ။

“အင်း ....”

ကိုဟိုင်က မရဲတရဲဖြင့် စကားစပြန်သည်။

“တစ်ခုခုတော့ ရေးမှပါ”

“ဘာရေးမှာလဲ”

ရှိတာက မေးသည်။

“ပြန်စာလေ၊ အဲဒီလိုကြီး ပစ်ထားရတာ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်နဲ့”

“မင်း ရူးနေသလား”

အဆုယာက ပြောသည်။

“ဘာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်စရာ ရှိသလဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မရေးတာထက် စာရင် တစ်ခုခုတော့ ပြန်ရေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခကို နားထောင်ပေးတဲ့လူ ရှိနေတယ် လို့ သိရတာနဲ့ တင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းနေပြီ။ လူအများစုမှာ အဲဒီလို ခံစား ချက်မျိုး ရှိကြတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှု အကြောင်းကို သူ့ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ ပြောပြလို့ မရနိုင်တာကြောင့် သူ့ခမျာ အတော်လေး ဒုက္ခရောက်နေရရှာ တယ်။ ငါတို့အနေနဲ့ ဘာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းမှ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း ‘မင်းရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါ’ ဆိုတာလောက် ရေးလိုက်ရင်ကိုပဲ သူ့အနေနဲ့ အနည်းငယ် နှစ်သိမ့်မှု ရသွားနိုင်တယ်”

“ပြီးရောကွာ”

အဆုယာက မာဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းတို့ သဘောပဲ၊ အတော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်တွေ”

ကိုဟိုင်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“စာရေးကိရိယာတွေ မရှိဘူးလား”

“ဆိုင်ထဲမှာတော့ တွေ့မိသလိုပဲ”

ရှိုတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့သည် အပြင်ဘက်ရှိ ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြ သည်။ တစ်ခဏကြာသောအခါ သူတို့၏ ခြေသံများကို ပြန်ကြားရသည်။

“စာရေးကိရိယာတွေ တွေ့လား”

အဆုယာက မေးသည်။

“အင်း... ဖောင်တိန်တွေက ရေးလို့ မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘောလ်ပင် တွေက သုံးလို့ ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ စာရေးစက္ကူတွေလည်း ရှိတယ်”

ကိုဟိုင်က ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောရင်း မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်တွင် စာရေးစက္ကူကို တင်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက် သည်။

“ဒီတော့ ... ဘာရေးရင် ကောင်းမလဲ”

“မင်း စောနက ပြောသလိုပေါ့။ ‘မင်းရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငါ နားလည်ပါ တယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစားပါ’ အဲဒီလို ရေးလိုက်ရင် ပြီးနေတာပဲဟာ”

အဆုယာက ပြောသည်။

“အဲဒီလောက်ပဲ ရေးရင် သိပ် အေးတိအေးစက်နိုင်ရာ ကျမနေဘူးလား”

အဆုယာက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ရွဲလိုက်သည်။

“မင်း ရေးချင်သလို ရေးကွာ”

“စောစောကပြောတဲ့ဟာကိုဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ သူ့ကောင်လေးကို အနားမှာ ခေါ်ထားဖို့လေ”

ရှိုတာက ပြောသည်။

“ခေါ်ထားလို့ ရမှတော့ စာရေးနေပါဦးမလားကွာ၊ အဲဒါ မင်းပဲ ပြောခဲ့တာပဲ”

“ငါပြောခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် သူ့ကို ထပ်မေးကြည့်ရအောင်လား”

ဆုံးဖြတ်ချက် မချတတ်သော ကိုဟိုင်သည် အဆုယာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“မသိဘူး”

အဆုယာသည် ခေါင်းကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကိုဟိုင်သည် ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ စာ စ၊ မရေးမီ အဆုယာနှင့် ရှိုတာတို့ကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“စာကို ဘယ်လို နိဒါန်းပျိုးရတာလဲ”

“အင်း... ပဋိသန္ဓာရ စကားနဲ့ စရမှာပေါ့။ ချစ်ခင်ရပါသောတို့၊ လေးစားရပါသော ဆိုတာတို့နဲ့ စ၊ ရေးရတာ”

ရှိုတာက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုစာမျိုးက အဲဒီလို ရေးနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ သူ့စာထဲမှာလည်း အဲဒီလိုမှ စ၊ မထားဘဲ။ အီးမေးလ် ရေးသလိုသာ ရေးကွာ”

“အဲဒီလိုလား... အီးမေးလ် ရေးသလိုပဲ ရေးလိုက်မယ်၊ ‘မင်းရဲ့ အီးမေးလ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပြီ’ အဲ... မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းရဲ့ စာကို ဖြစ်ရမှာ၊ မင်း ... ရဲ့... စာ... ကို... ဖတ်... ပြီး ... သွား ... ပါ ... ပြီ”

“ရွတ်ပြနေဖို့ မလိုပါဘူးဟ”

ရှိုတာက သတိပေးလိုက်သည်။

ကိုဟိုင် စာရေးနေစဉ် ထွက်ပေါ်လာသော တရှုပ်ရှုပ်အသံကို အဆုယာပင် ကြားနေရသည်။ စကားလုံးတိုင်းကို စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ဖိရေးနေလေသည်။

ခဏမျှ ကြာသောအခါ “ရေးပြီးပြီ” ဟုဆိုကာ ကိုဟိုင်သည် စာရွက်ကို ကိုင်၍ ရောက်လာသည်။

ရှိတာက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“လက်ရေးက အတော် ညံ့တာပဲ”

အဆုယာကလည်း မျက်စိဝေကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပဲပင်ပေါက် လက်ရေးနှင့် စာလုံးများမှာ ကြီးလိုက်၊ သေးလိုက်။

“စာကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အတော်တော့ ကျပ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ငါ လုံးဝ နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ မင်းရဲ့ ကောင်လေးကို မင်း သွားမယ့် နေရာဆီ ခေါ်သွား လို့ မရဘူးလား။ ဆောရီးပဲဗျာ။ အကြံကောင်းကောင်း မပေးနိုင်တာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

ကိုဟိုင်က မေးသည်။

“မဆိုးပါဘူး”

ရှိတာက ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူသည် အဆုယာ၏ ဆန္ဒကို တောင်းခံနေသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

အဆုယာက ဖြေသည်။

ကိုဟိုင်သည် စာကို အသေအချာ ခေါက်ပြီး လက်ခံသူ ‘ယုန်စန္ဒာ’ ဟု ရေးထားသော စာအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ငါ နွားနို့သေတ္တာထဲ သွားထည့်လိုက်မယ်”

ပြောရင်း သူသည် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်။

အဆုယာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲကွာ။ ဒီကောင့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ မသိ ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ နည်းနည်းမှ မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကြံပေးရတယ်လို့ကွာ။ အခု ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲဆိုတာလည်း ကြည့်ကြဦးဟ။ ရှိတာ... မင်းကလည်း သူနဲ့ အတူလိုက်ပြီး ကြောင်နေတော့တာပဲနော်။ မင်းတို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာ လဲ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတည်းပါ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

“တစ်ခါတည်းပါ ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ပုံမှန်ဆိုရင် သူများရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို နားထောင်ပေးဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အချိန်ရမှာလဲကွာ။ ဘယ်သူကမှလည်း ငါတို့ကို အကြံဉာဏ် တောင်းချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်လုံးလည်း ရှိလာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါက ပထမဆုံးပဲလေ။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဆိုလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတည်းပါလို့ ပြောတာပေါ့”

အဆုယာသည် လေများကို နှာခေါင်းမှ ခပ်ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာကောင်လဲ ဆိုတာကို မေ့မနေနဲ့ဦး”

ကိုဟိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“သေတ္တာ အဖုံးက အတော်ကို ကျပ်နေတာပဲ၊ ဟူး ... မဖွင့်တာ အတော်ကို ကြာနေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုခေတ်မှာ အိမ်တိုင်ရာရောက် .....”

အဆုယာသည် ‘နွားနို့’ ဟူသော စကားလုံးကို ပြောရန် ကြံရွယ်စဉ် စကားစကို ဖြတ်ချလိုက်သည်။

“ကိုဟိုင်၊ မင်းရဲ့ လက်အိတ်ကော”

“လက်အိတ်လား၊ ဟောဟိုမှာ”

ကိုဟိုင်သည် စားပွဲပေါ်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

“မင်း ဘယ်အချိန်က ချွတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

“စာရေးတုန်းကလေ၊ လက်အိတ် ဝတ်ထားရင် စာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးမလဲ”

“ချီးတဲ့မှပဲ”

အဆုယာသည် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“စာပေါ်မှာ လက်ဗွေရာတွေ ထင်ကုန်မှာပေါ့”

“လက်ဗွေရာ...? အန္တရာယ် ရှိလို့လား”

ကိုဟိုင်က အူတိအူကြောင် မျက်နှာထားဖြင့် မေးနေသည်။

အဆုယာသည် သူ၏ ဝိုင်းစက်နေသော မျက်နှာပြင်ကို ရိုက်ပစ်လိုက် ချင်စိတ်များ ပေါ်လာသည်။

“ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ပုန်းနေတယ် ဆိုတာ ရဲတွေက သိပ်မကြာခင် သိသွားနိုင်တယ်ကွ။ တကယ်လို့ အဲဒီ ယုန်စန္ဒာဆိုတဲ့ မိန်းမက နွားနို့သေတ္တာထဲက စာကို ယူမသွားသေးဘူး ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ တကယ်လို့သာ လက်ဗွေကို စစ်လိုက်ရင် ငါတို့ အားလုံး သွားပြီပေါ့ဟ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“အေး ... ဒါကြောင့် သောက်ပိုတွေ မလုပ်နဲ့လို့ ပြောနေတာပေါ့”

အဆုယာက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်ကိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်သို့ လှမ်းသွားသည်။

နွားနို့သေတ္တာ အဖုံးသည် ကိုဟိုင် ပြောသကဲ့သို့ ကျပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အဆာယုသည် အားနှင့် အတင်းဆွဲကာ သေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးဖြင့် အထဲသို့ ထိုးကြည့်သောအခါ သေတ္တာထဲတွင် ဟာလာဟင်းလင်း။

အဆုယာသည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ကိုဟိုင်၊ စာကို ဘယ်မှာ သွားထားထားတာလဲ”

ကိုဟိုင်သည် လက်အိတ်ကို ပြန်ဝတ်နေရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်မှာ ထားရမှာလဲ၊ နွားနို့သေတ္တာထဲကိုပေါ့”

“အထဲမှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“အမ် ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“မင်းက အထဲထည့်လိုက်တယ် ထင်ပြီး အပြင်ထွက်ကျနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အဆုယာသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ အသေအချာကို အထဲ ထည့်လိုက်တာ”

“ဒါဆို စာက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

ကိုဟိုင်သည် အူတိအူကြောင်ဖြင့် တောင်ငေးမြောက်ငေး ကြည့်နေစဉ် ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလာရသည်။ ရှိတာ ပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဆုယာက မေးလိုက်သည်။

“ငါ ဆိုင်ထဲကနေ အသံတစ်ခု ကြားတာနဲ့ သွားကြည့်တာ။ စာထည့် ပေါက်ကနေ ဒါလေး ကျလာတယ်”

ရှိတာသည် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် စာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေးနေ သည်။

အဆုယာသည် အသက်ကို အောင့်လိုက်ပြီး ဓာတ်မီးကို ပိတ်ကာ ခြေသံ လုံလုံဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲမှ နေ၍ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ အကဲခတ်နေသည်။

သို့သော် .....

ဘာ လူရိပ်လူယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ ထွက်ခွာသွားသော အရိပ်အခြည် လည်း မရှိ။

(ဂ)

သို့/

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

အခုလို စာပြန်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ရှင်။ မနေ့ညက ဆိုင်ရဲ့ စာတိုက်ပုံးထဲကို စာထည့်ပြီးကတည်းက ဒီနေ့ အထိ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ စိတ်ပူနေခဲ့မိတယ်။ အခုလို ကျပ်တည်းတဲ့ မေးခွန်း မျိုးကို မေးမိတာ ဦးကို ဒုက္ခပေးသလိုများ ဖြစ်နေပြီလားပေါ့။ အခုလို ပြန်စာရမှပဲ စိတ်အေးသွားတော့တယ်။

ဦးရဲ့ အကြံပေးချက်က ယုတ္တိရှိလှပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ နိုင်ငံခြားပဲ သွားသွား၊ လေ့ကျင့်ရေး စခန်းပဲ ဝင်ဝင်၊ သူ့ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ထည့်စဉ်းစားလိုက်ရင် အဲဒီလို လုပ်ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆေးရုံက အရေးပေါ်ကုသဆောင်မှာ သူ့ကို စက္ကန့်မလပ် ကြည့်ရှုကုသ ပေးနေရတာကြောင့်မို့လည်း သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ဒီထက် ဆိုးမလာအောင် ဟန့်တားထားနိုင်တာပါ။

ဒါဆိုဆေးရုံအနီးအနားမှာပဲ လှေကျင့်ရေး ဆင်းပါလားလို့ဦးက တော့ တွေးကောင်း တွေးနေမလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဆေးရုံ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မရဲ့ လှေကျင့်မှုအတွက် လိုအပ်မယ့် မြေပြင်အနေ အထားနဲ့ စက်ကိရိယာတွေ မရှိကြဘူး။ လက်ရှိအချိန်မှာတော့ ထရီနီနင် မရှိတဲ့ နေ့တွေမှာပဲ အချိန်ကြာကြာပေးပြီး သူ့ကို သွားတွေ နိုင်တယ်။

အခုဆိုရင် ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့ အနီးကပ် ထရီနီနင်ကလည်း နီးကပ်လာနေပြီ။ ဒီနေ့ ကျွန်မ သူ့ကို သွားတွေ ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်မ ကို ကောင်းကောင်း ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းနေသေးတယ်လေ။ ရလဒ် ကောင်း ရအောင် ကြိုးစားဖို့ အားပေးနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တမ်း ကျွန်မ ပြောလိုက်ချင်တာက ကျွန်မ ဆက်ပြီး မလှေကျင့်ချင်တော့ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့။ သူ့အနားမှာပဲ အဖော်ပြုနေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒီ ဆန္ဒကို ကြိုးစားပြီး မျှီသိပ် ခဲ့တယ်။ ကျွန်မသာ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် သူ အတော်လေး စိတ်ထိခိုက် သွားမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတယ်လေ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေရာစီ ဝေးနေကြပေမယ့် သူ့မျက်နှာလေးကို အမြဲ မြင်ချင်နေမိတာ အမှန်ပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်။ တကယ်လို့သာ ကာတွန်းစာအုပ်ထဲကလို မျက်နှာ မြင်နိုင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းမျိုး ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့။ အဲဒါ လက်တွေ့ ဘဝကနေ ရှောင်ပုန်းချင်တာမျိုးလား မသိဘူးနော်။

မစ္စတာနာမီယာ... ကျွန်မရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ဝေမျှနားထောင် ပေးတဲ့အတွက် အင်မတန်မှ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးကို စာနဲ့ ဆက် သွယ်ပြီး အပူကပ်ရတာ ဆိုပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ပူပန်မှုတွေဟာ အတော် အတန် သက်သာသွားသလိုပါပဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမှာ တခြား အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း တွေ ရှိနေဦးမယ် ဆိုရင် ကျွန်မဆီ စာပြန်ပေးပါ။ တကယ်လို့ဘာမှ စဉ်းစား လို့ မရတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောနိုင်ပါ တယ်။ ဦးကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခ မပေးချင်တော့ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ကျွန်မ နွားနို့သေတ္တာထဲကို လာကြည့်
ပါဦးမယ်။

လေးစားလျက်
ယုန်စန္ဒာ

စာကို နောက်ဆုံး ဖတ်သူမှာ ရှိတာ ဖြစ်သည်။ သူက ခေါင်းကို မော့လိုက်
ပြီး မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေသည်။

“ဘာတွေလဲဟ”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

အဆုယာက ပြောသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒါက ဘာလဲ”

“ပြန်စာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ယုန်စန္ဒာ လာထည့်သွားတာလေ”

ကိုဟိုင်က ထိုသို့ ပြောနေစဉ် အဆုယာနှင့် ရှိတာတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်
တည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ”

နှစ်ဦးစလုံးထံမှ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့...”

ကိုဟိုင်က ခေါင်းကုတ်နေသည်။

အဆုယာက နောက်ဖေးတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

“မင်း စာကို နွားနို့သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ မိနစ်လောက်
က ကိစ္စ။ ငါတို့ အပြေးထွက်သွားပြီး သွားကြည့်တော့ စာက အထဲမှာ မရှိတော့
ဘူး။ အဲဒီစာကို ယုန်စန္ဒာဆိုတဲ့ မိန်းမက ယူသွားတယ်ပဲ ထားဦး။ အခုလို ပြန်စာ
တစ်စောင် ရေးဖို့ ဆိုတာ အချိန်ပေးရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အခု ချက်ချင်းပဲ
ဒုတိယစာက ရောက်လာပြီ။ ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး ထူးဆန်းမနေဘူးလား”

“ငါလည်း ထူးဆန်းနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာက ယုန်စန္ဒာရဲ့ ပြန်စာ ဆိုတာ
တော့ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ငါမေးထားတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ချက်ကျလက်ကျ ပြန်ဖြေ
ထားတယ်လေ”

အဆုယာသည် ကိုဟိုင်၏ စကားကို ပယ်လှန်နိုင်ခြင်း မရှိ။ သူ ပြောနေ
သည့် စကားများမှာ အားလုံး အမှန်ချည်းပင် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ပေးစမ်း”

အဆုယာသည် ရှိတာ၏ လက်မှ စာကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အစအဆုံး နောက် တစ်ကြိမ် ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။ အကယ်၍ ကိုဟိုင်၏ ပြန်စာကို ဖတ်မထားလျှင် ဤစာမျိုး လုံးဝ ရေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“လခွားပဲ... ငါတို့ကို နောက်နေတာလား”

ရှိတာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောနေသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

အဆုယာက ရှိတာ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အဆုယာသည် စာကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး အနားရှိ နံရံကပ် ဗီရိုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ခြံစောင်နှင့် စက္ကူဘူးတချို့သာ ရှိသည်။

“အဆုယာ၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရှိတာက မေးသည်။

“အထဲမှာ လူများ ပုန်းနေသလားလို့။ ကိုဟိုင် စာမရေးခင်က ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုးနားထောင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဦးအောင် ပြန်စာရေးထားနိုင်တာ။ မဟုတ်သေးဘူး။ ခိုးနားထောင်တဲ့ စက်တွေ များ မြှုပ်ထားမလား မသိဘူး။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဟိုဘက် သွားရှာကြည့် စမ်းပါဦး”

“နေဦး... ဘယ်သူက အဲဒီလိုမျိုး လုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ အခုလို အိမ်ပျက်ကြီးထဲ ပုန်းနေပြီး လူတွေကို ဒုက္ခ ပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ ဂေါက်ကြောင်မျိုးတွေ မရှိဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

အဆုယာသည် ဘုရားစင်ဘက်သို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေသည်။

ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့ကတော့ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက်။

“ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ သွားရှာကြလေ”

အဆုယာ၏ စကားကို ကြားသောအခါ ကိုဟိုင်က ခေါင်းကို စောင်း လိုက်သည်။

“အင်း... ငါတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ အဲဒီလို လုပ်မယ့်သူ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ဒါပေမဲ့ အခုဖြစ်ပျက်နေတာက မင်း မျက်မြင်ပဲလေ။ အဲဒါက လွဲရင် ဘာဖြစ်နိုင်သေးလို့လဲ”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ .....”

ရှိတာက လက်ခံချင်သေးပုံ မရ။

“ဒါဆို နွားနို့သေတ္တာထဲကနေ စာ ပျောက်သွားတာကကော”

“အဲဒါလား... မျက်လှည့်ပြသလိုမျိုး ဖျောက်ပစ်လိုက်တာ နေမှာပေါ့”

“မျက်လှည့် .....”

ကိုဟိုင်သည် ဒုတိယစာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ပြီးနောက် ခေါင်းမော့လာသည်။

“ဒီလူက အတော် ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

“မင်းကြည့်လေ၊ စာထဲမှာ ဒီလို ရေးထားတယ်။ ‘မျက်နှာ မြင်နိုင်တဲ့ တယ်လီဖုန်းမျိုး ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ တဲ့။ သူ့မှာ ဟန်းဖုန်း မရှိဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ဖုန်းက ဗီဒီယိုကော ခေါ်လိုရတဲ့ ဖုန်းမျိုး မဟုတ်လို့လား”

“ဆေးရုံထဲမှာ ဖုန်းသုံးခွင့် မရှိလို့ နေမှာပေါ့”

ရှိတာက ဖြေသည်။

“နောက်ပြီး သူက ‘ကာတွန်းစာအုပ်ထဲကလို’ လို့ ပြောနေသေးတာ။ ဗီဒီယိုကော ခေါ်လိုရတဲ့ ဖုန်း ရှိမှန်း သူ သိပုံ မရဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မလဲကွာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကလေးတောင် သိတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါဆို... ငါ သူ့ကို ပြောပြလိုက်မယ်” ကိုဟိုင်သည် ထမင်းစား စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ။ ပြန်စာ ရေးဦးမလို့လား။ တစ်ခါ အနှပ်ခံရတာ မမှတ်သေးဘူးပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလို ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာ သေမှ မသေချာသေးဘဲ”

“တစ်ကောင်ကောင်က ငါတို့ကို အကြောင်ရိုက်နေတာ နေမှာပါကွာ။ အဲဒီကောင်က မင်း စောနက ပြောတဲ့ စကားကို ကြားပြီး စာတွေ ကြိုရေးနေလောက်ပြီ။ မဟုတ်သေးဘူး... ခဏလေးနေဦး”

အဆုယာ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးတစ်ချက် လင်းလက်လာသည်။

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ကဲ... ကိုဟိုင်၊ မင်း ပြန်စာ သွားရေးလိုက်။ ငါ အကြံတစ်ခု ရပြီ”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ”

ရှုတာက မေးသည်။

“မင်းတို့ မကြာခင် သိလာလိမ့်မယ်”

များမကြာခင်ကိုဟိုင်သည်ဘောပင်ကို စားပွဲပေါ်သို့ပြန်ချလိုက်သည်။

“ရေးပြီးပြီ”

အဆုယာသည် ဘေးနားတွင် ရပ်လျက် စာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အင်မတန် စုတ်ပဲ့သော လက်ရေး။

ဒုတိယမြောက်စာကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မင်းကို သတင်းကောင်း တစ်ခု ပေးရဦးမယ်။ တစ်ဘက်လူရဲ့ မျက်နှာကို မြင်နိုင်တဲ့ ဟန်းဖုန်း တွေ ပေါ်နေပြီ။ ဖုန်းအရောင်းဆိုင်တိုင်းမှာလိုလိုဝယ်လို ရနိုင်ပါတယ်။ ဆေးရုံထဲ မှာ လူမမြင်အောင် ခိုးသုံးရင် ရနေတာပဲ။

“အဲဒီလောက်ဆို ဖြစ်တယ်မလား”

ကိုဟိုင်က မေးသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်”

အဆုယာက ဖြေသည်။

“ဘာပဲ ရေးရေးကွာ၊ စာအိတ်ထဲ အမြန်ထည့်လိုက်”

လက်ခံသူနေရာ၌ ‘ယုန်စန္ဒာ’ ဟုရေးထားသော စာအိတ်အလွတ် တစ်လုံး ကို ဒုတိယစာထဲတွင်လည်း ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ကိုဟိုင်သည် စာကို အသေအချာ ခေါက်ပြီး စာအိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“ငါလည်း လိုက်သွားမယ်၊ ရှုတာ... မင်း ဒီမှာ နေခဲ့”

အဆုယာသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်လျက် နောက်ဖေးပေါက်သို့ သွားသည်။

တံခါးအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုဟိုင်သည် နွားနို့သေတ္တာထဲသို့ စာကျသွားသည်အထိ စေ့စေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်း တစ်နေရာမှာ သွားပုန်းနေ။ အဲဒီ နွားနို့သေတ္တာကို အလစ်မပေးနဲ့”

“အိုကေ၊ အဆုယာ... မင်းကရော”

“ငါဆိုင်အပြင်ဘက်မှာသွားစောင့်နေမယ်။ဘယ်သူစာလာထည့်သလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

အဆုယာသည် ဆိုင်အရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲ တစ်နေရာ မှ ဆိုင်တံခါးဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘာ လူရိပ်လူယောင်မျှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တစ်ခဏ ကြာသောအခါ သူ၏ အနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာ သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် သူ ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ ရှိတာ ရောက်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာတုံးဟ၊ မင်းကို အိမ်ထဲမှာ စောင့်နေခိုင်းတဲ့ဟာကို”

အဆုယာက ပြောသည်။

“လူတွေ့လား”

“မလာသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒီမှာ စောင့်နေဦးမယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ရှိတာသည် အံ့အားသင့်သော အမူအရာ ဖြင့် ပါးစပ်ဟလျက် ရပ်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

ရှိတာသည် စာတစ်စောင်ကို သူ့ရှေ့ ထိုးပြလိုက်သည်။

“လာပြီ”

“ဘာလာတာလဲ”

ရှိတာသည် နှုတ်ခမ်းကို သပ်လိုက်သည်။

“တတိယစာလေ”

(ဃ)

သို့/

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

ဦးရဲ့ ပြန်စာအတွက် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင် မိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဒုက္ခကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူ ရှိနေမှန်း သိရ တာနဲ့တင် ကျွန်မ စိတ်ထဲ အတော်လေး ပေါ့ပါးသွားပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိတာက ဒီတစ်ခေါက် ဦးရဲ့ ပြန်စာကို ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဟင့်အင်း... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် လုံးဝကို နားမလည်တာပါ။

ကျွန်မ ကျောင်းတက်တုန်းကပဲ အပျင်းကြီးခဲ့လို့လား မသိဘူး။ ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ပါရမီ မရှိခဲ့ဘူး။ ဦးက ကျွန်မကို အားပေးချင်တာနဲ့ ဟာသပြက်လုံးတွေ ထည့်ရေးတာကိုတောင် ကျွန်မမှာ နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်မိပါတယ်။

အမေက အမြဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကိုယ်မသိတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကြုံလာရင် လူတကာကို ချက်ချင်း လျှောက်မမေးနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီး အဖြေကို သိအောင် အရင်လုပ် တဲ့။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား အဖြေမရခဲ့ဘူး။

ဟန်းဖုန်း ဆိုတာက ဘာကြီးလဲ။

အဲဒါ ဗန်းစကားလား။ စာလုံးပေါင်းကို ကြည့်ရတာတော့ နိုင်ငံခြားဘာသာ စကား ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ် စကားလုံး ဖြစ်ဖို့ တော့ ပိုနီးစပ်မယ်။ တကယ်လို့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ဆိုရင် hand phone ပေါ့။ အဘိဓာန်ထဲမှာလည်း အဲဒီ စကားလုံး အတွဲလိုက်ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ hand သက်သက် phone သက်သက်တော့ ရှိတာပေါ့လေ။

'ဟန်းဖုန်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ မစ္စတာနာမီယာရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အကြံပေးချက်က ကျွဲပါးစောင်းတီးသလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်မကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပေးပါဦး။

ဦးရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးသလို ဖြစ်နေရင် တော့ ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။

ယုန်စန္ဒာ

'ယုန်စန္ဒာ'၏ စာသုံးစောင်ကို စားပွဲပေါ်တွင် အစီအရီ တင်ထားပြီး သုံးယောက်သား စားပွဲကို ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသည်။

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်ရုံဆိုင်

“ငါတို့ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ရအောင်”

ရှုတာက စကားစလိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ကိုဟိုင် နွားနို့သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ စာလည်း ပျောက်သွားတယ်။ ကိုဟိုင်က အဲဒီသေတ္တာကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူမှ အနားလာတာ မတွေ့ရဘူး။ နောက်တစ်ဖက်မှာလည်း အဆုယာက တံခါးဝကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဘယ်သူမှ ယင်းလိပ်တံခါးနားကို ကပ်လာတာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တတိယစာက အိမ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ အခု ငါ ပြောပြီးသလောက်ထိ လက်တွေ့နဲ့ မကိုက်ညီတာ ဘာရှိသလဲ”

“မရှိဘူး”

အဆုယာက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေသည်။ ကိုဟိုင်ကလည်း ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ဒီလိုသာ ဆိုရင်...”

ရှုတာသည် လက်ညှိုးကို ထောင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ ဒီနား ချဉ်းကပ်တာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုဟိုင်ရဲ့ စာလည်း ပျောက်သွားတယ်။ ယုန်စန္ဒာရဲ့ စာကလည်း ဝင်လာတယ်။ နွားနို့သေတ္တာကိုရော ယင်းလိပ်တံခါးကိုပါ ငါ အသေအချာ စစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဘာ အံ့ဂှက်မှ မတွေ့ရဘူး။ မင်းတို့အနေနဲ့ အခုကိစ္စကို ဘယ်လို မြင်သလဲ”

အဆုယာသည် ထိုင်ခုံကို နောက်မှီထိုင်ပြီး လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် နောက်စေ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“မစဉ်းစားတတ်လို့ပဲ ဦးနှောက်ခြောက်နေတာပေါ့ကွာ”

“ကိုဟိုင်... မင်းကကော”

ကိုဟိုင်က သူ၏ ဝိုင်းစက်နေသော ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“ငါ မသိဘူး”

“ရှုတာ၊ မင်းက ဘာတွေ့မိလို့လဲ”

အဆုယာ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရှုတာသည် ခေါင်းငုံ့၍ စာသုံးစောင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ သေချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အဲဒီလူက ဟန်းဖုန်းကို မသိဘူး ဆိုတာ ထူးဆန်း မနေဘူးလား။ ဗန်းစကားလား လို့တောင် မေးနေသေးတယ်”

“နောက်နေတာ နေမှာပါကွာ”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“အဲဒီလိုပဲ နေမှာပေါ့။ ဒီခေတ်မှာ ဟန်းဖုန်းကို မသိတဲ့ လူ လောကမှာ ရှိသေးတာလား”

ရှိုတာက ပထမဆုံးစာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒါဆို ဒါကိုကော ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ။ ဒီစာထဲမှာ ‘နောက်နှစ်ရဲ့ အိုလံပစ်ပွဲတော်’ လို့ ပြောထားတယ်။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ။ နောက်နှစ်ထဲမှာ ဆောင်းရာသီ အိုလံပစ်ပွဲရော၊ နွေရာသီ အိုလံပစ်ပွဲရော ဘာပွဲမှ မရှိဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ လန်ဒန်အိုလံပစ် ဖွင့်ပွဲ ကျင်းပခဲ့သေးတာလေ”

အဆုယာထံမှ ‘အား’ ဟူသော အာမေဇိုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ၏ အံ့အားသင့်မှုကို ဖုံးဖိထားလိုက်သောကြောင့် သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ၏ နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။

“သူ အမှတ်မှားလို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမှတ်မှားနိုင်ပါ့မလဲ။ သူက အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အားကစားသမား တစ်ယောက်လေ။ ပြီးတော့ သူက ဗီကော (Vcall) ခေါ်နိုင်တဲ့ ဖုန်းကိုတောင် မသိဘူး ဆိုတော့ အတော် အလွန်း ရာ ကျမနေဘူးလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“အဲဒါအပြင် အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ရှိုတာက အသံကို နှိမ့်ချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ စောနက အပြင်ရောက်တုန်း သတိထားမိတာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ရှိုတာသည် တွေဝေသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေပြီး တစ်ခဏ အကြာမှ စကားစလိုက်သည်။

“အဆုယာ... မင်းဖုန်းမှာ အခု ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ”

“ဖုန်းမှာလား”

အဆုယာသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး အချိန်ကို ကြည့်နေသည်။

“နံနက် ၃ နာရီ ၄၀”

“အင်း၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဒီအိမ်ထဲမှာ နေနေတာ တစ်နာရီကျော် ရှိပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အင်း .... အဲ ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ရှိုတာက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာကြပြန်သည်။ ရှိုတာသည် အိမ်နှင့် ဘေးဘက် ဂိုဒေါင်၏ အကြားရှိ လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ရပ်လျက် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“ငါ မှတ်မိသလောက် ငါ ဒီနေရာကို ပထမအကြိမ် ရောက်တုန်းက လမင်းဟာ ငါတို့ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်မှာပဲ”

“ငါလည်း မှတ်မိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှိုတာက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အဆုယာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တစ်ခုခုလွဲနေတာသတိထားမိဘူးလား။ အခုတစ်နာရီကျော်တောင် ကြာသွားပြီ။ ခေါင်းပေါ်က လက နေရာ မရွေ့သေးဘူး”

အဆုယာသည် ရှိုတာ၏ စကားကို နားမလည်နိုင်သေးဘဲ ငိုငံနေမိသည်။ တစ်ခဏအကြာ သဘောပေါက်သွားသောအခါမှ သူ၏ နှလုံးခုန်သံများလည်း ဆူညံလာလေသည်။ မျက်နှာမှာ ပူရှိန်းရှိန်း ဖြစ်လာပြီး ကျောထဲမှ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။ နံနက် ၃ နာရီ ၄၂ မိနစ် ဟု ဖော်ပြနေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လက မရွေ့တော့တာလဲ”

“ဒီလို ရာသီမျိုးမှာ လက သိပ်မရွေ့တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလို ရာသီမျိုး ဘယ်မှာလာပြီး ရှိနိုင်မှာလဲ”

ရှိုတာက ကိုဟိုင်၏ အမြင်ကို ချက်ချင်း ပယ်ချလိုက်သည်။

အဆုယာသည် သူ့ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ လမင်းကို မော့ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

ရှိုတာသည် ဖုန်းကို ဟိုနှိပ် ဒီနှိပ် လုပ်နေသည်။ တစ်နေရာရာသို့ ဖုန်းခေါ် နေခြင်း ဖြစ်မည်။

လုပ်နေရင်းနှင့် ရှိုတာ၏ မျက်နှာ အမူအရာ ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ မျက်တောင်များကို အဆက်မပြတ် ပုတ်ခတ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်း ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာလဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

ရှိုတာက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဖုန်းကို ထိုးပေးလေသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ နားထောင်ကြည့် ဆိုသည့် သဘောမျိုး။

အဆုယာသည် ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး နားနားကပ်၍ နားထောင်လိုက် သည်။ အထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ယခု စံတော်ချိန် နံနက် ၂ နာရီ ၃၆ မိနစ် ရှိပါပြီရှင်”

သုံးယောက်သား အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဖုန်း ပျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ကြောင့်ပဲ”

ရှိုတာက ပြောသည်။

“ဒီအိမ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖုန်းထဲမှာ ပါတဲ့ နာရီက အချိန်လွဲ သွားတယ်လို့ မင်း ဆိုလိုချင်တာလား”

အဆုယာ၏ အမြင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှိုတာက ခေါင်းညိတ် သဘောတူ ခြင်း မရှိ။

“ငါ့အမြင် ပြောရရင်တော့ ဖုန်းထဲ ပါတဲ့ နာရီက မမှားဘူး။ သူ့ဟာသူ ပုံမှန် လည်ပတ်နေတာပဲ။ ပြနေတဲ့ အချိန်နဲ့ အပြင်က လက်တွေ့အချိန်နဲ့ မတူတာ ပဲ ရှိတယ်”

အဆုယာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ငါ့အထင် ဒီအိမ်နဲ့ အပြင်လောကဟာ အချိန်ကာလ တစ်ခု ခြားနေ တယ်။ ဒီနှစ်နေရာမှာ ရှိတဲ့ အချိန်တွေရဲ့ ရွေ့လျားတဲ့ အမြန်နှုန်းတွေ မတူကြဘူး။ ဒီအထဲမှာ အချိန်အကြာကြီး ဖြတ်သန်းနေရပေမယ့် အပြင်လောကမှာတော့ လက်ဖျစ်တစ်တွက်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

“အမ် ... မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ရှိုတာက စာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အဆုယာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူမှ ဒီအိမ်နား ကပ်လာတာ မရှိဘဲနဲ့ ကိုဟိုင်ရဲ့စာက ပျောက်သွား ခဲ့တယ်။ ယုန်စန္ဒာရဲ့ စာလည်း ရောက်လာတယ်။ သဘာဝ ယုတ္တိအရ ပြောရင် ဒါ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့ အခုလို စဉ်းစား ကြည့်ရအောင်လား။ ကိုဟိုင်ရဲ့ ပြန်စာကို တစ်ယောက်ယောက်က ယူသွားတယ်။ ဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ထပ်ပို့လာတယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလူကို ငါတို့ မမြင်ရဘူး။”

“မမြင်ရဘူး... ကိုယ်ပျောက်လူလား။”

အဆုယာက ပြောသည်။

“အင်း၊ ငါသဘောပေါက်ပြီ။ ဝိညာဉ်ကောင်တွေ ကမြင်းကြော ထနေ တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီမှာ နာနာဘာဝတွေ ရှိနေတာလား။”

ကိုဟိုင်သည် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေလေသည်။

ရှိုတာက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းနေသည်။

“ကိုယ်ပျောက်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူပဲ။”

ဒီလောကထဲက လူတွေ မဟုတ်ဘူး။”

သူသည် စာသုံးစောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အတိတ်ကလူ”

“အတိတ်က ဟုတ်လား၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

အဆုယာ၏ အသံမှာ ကျယ်လောင်လာသည်။

“ငါ့ရဲ့ အမြင်က ဒီလိုကွာ။ ယင်းလိပ်တံခါးပေါ်က စာထည့်ပေါက်နဲ့ နွားနို့ သေတ္တာက အတိတ်လောကနဲ့ ချိတ်ဆက်နေတယ်။ အတိတ်က လူတစ်ယောက် ဟာ စာတစ်စောင်ကို အဲဒီခေတ်ကာလမှာ ရှိတဲ့ နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်ဆီ ထည့်လိုက် ရင် အခုခေတ် ဒီဆိုင်ကနေ လက်ခံရရှိနိုင်တယ်။ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ရင် ငါတို့ နွားနို့သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ စာဟာ အတိတ်က နွားနို့သေတ္တာထဲ ရောက်သွား မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေရသလဲ ဆိုတာ ငါ မသိပေမယ့် အဲဒီ ရှုထောင့် ကနေ စဉ်းစားလိုက်ရင် ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားရောပေါ့။”

‘ယုန်စန္ဒာ’ သည် အတိတ်ကာလမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်... ၎င်းမှာ ရှိတာ၏ နောက်ဆုံး ကောက်ချက် ဖြစ်သည်။

အဆုယာသည် အချိန်အတန်ကြာ ဆွံ့အနေသည်။ သူ ဘာပြောရမည် ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဦးနှောက်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို တွေးကြည့် ရန် အလိုအလျောက်ပင် ငြင်းဆန်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲကွာ”

သူ အတော် ကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုး တကယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟ”

“ငါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါက တစ်ခုတည်းသော ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်ပဲ။ တကယ်လို့ သဘောမတူဘူး ဆိုရင် မင်းပဲ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်အသစ် ရှာပေတော့”

ရှိတာ၏ စကားကို ပြန်လည်ချေပရန် အဆုယာ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာ ဖြေရှင်းချက်မျှ မပေးနိုင်ပေ။

“အဲဒါ မင်း စာပြန်မယ် ဆိုလို့ သောက်ပြဿနာတွေ ဒီလို ရှုပ်ထွေးကုန် ရတာပဲ”

အဆုယာက ကုလားမနိုင်ရခိုင်မဲပြီး ကိုဟိုင်ကိုဟောက်နေတော့သည်။

“ကိုဟိုင်ကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့။ တကယ်သာ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေ ရင် ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်မှ ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ငါတို့ဟာ အတိတ်က လူတွေနဲ့ စာပေးစာယူ လုပ်နေကြတာလေ”

ရှိတာ၏ မျက်လုံးများမှ အရောင်များ လင်းလက်နေသည်။

အဆုယာသည် ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသည်။ ဘယ်လို လုပ်ရမည်မှန်း မသိ တော့။ ဘာကို လုပ်ရမည်ကိုလည်း မသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“သွားမယ်”

ပြောရင်း သူ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ဒီနေရာကနေ လစ်ကြစို့”

ကျန်လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို အံ့အားသင့်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှိတာက မေးသည်။

“ဒီမှာ နေရတာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ။ ပြဿနာက ဒီထက် ဒီ ပိုပြီး ကြီးကျယ်လာရင် ဒုက္ခပဲ။ သွားမယ်ကွာ။ ပုန်းလို့ ရမယ့် နေရာတွေက ဒီ လောက် မရှားပါဘူး။ ဒီအိမ်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာပဲ နေနေ၊ တကယ့် အချိန်က ဘာမှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ မိုးလင်း မလာတော့ဘူး ဆိုရင် ငါတို့ ဒီမှာ ပုန်းနေတော့ကော ဘာအကျိုးထူးဦးမှာလဲ”

သို့သော် ကျန်လူနှစ်ဦး၏ သဘောတူညီမှုကို မရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ခြင်းကသာ လွမ်းမိုးနေသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ စကားလေးတော့ ပြောဦးမှပေါ့”

အဆုယာက အော်ပြောသည်။

ရှိုတာက ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် ပြတ်သားသော အရောင်အလင်းများ လင်းလက်လျက်။

“ငါတော့ ဒီမှာ ခဏနေချင်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှိုတာက ပခုံးပင့်လိုက်သည်။

“ငါလည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် မှော်ဆန်တဲ့ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ငါ သဘောပေါက်တယ်။ ဒီလို အခွင့် အရေးမျိုးက အင်မတန်မှ ရခဲတာလေ၊ မဟုတ်သေးဘူး... ဘဝမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ လက်မလွှတ်ချင်ဘူး။ မင်း သွားချင်တယ် ဆိုလည်း သွားပေါ့။ ငါတော့ ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ဦးမယ်”

“ဒီမှာ နေပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

ရှိုတာသည် စားပွဲပေါ်မှ စာများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“စာရေးမယ်လေ၊ အတိတ်က လူနဲ့ စာအဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်သေး တယ်၊ သောက်ရမ်းမိုက်တာပဲ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ကိုဟိုင်ကလည်း ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံသည်။

“ယုန်စန္ဒာရဲ့ စိတ်ဒုက္ခကိုလည်း ကူပြီး ဖြေရှင်းပေးရဦးမှာလေ”

အဆုယာသည် သူတို့ နှစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်ပြီး သူ၏ ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခါယမ်းလိုက် သည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို ငါ ဘယ်လို နားလည်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ မင်းတို့ ဘာတွေ စဉ်းစားနေကြတာလဲ။ အတိတ်က လူနဲ့ စာဆက်သွယ်ရတာ ဘာတွေ များ ဝမ်းသာစရာ ပါနေလို့လဲ။ တော်ပြီ။ ငါကတော့ အဲဒီ သောက်ရှုပ်ထဲ ကြားညပ် မခံနိုင်ဘူး။”

“ဒါကြောင့် ငါ ပြောတာပေါ့၊ မင်း သွားချင် သွားတော့”

ရှိတာက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဟန်ဖြင့်စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြောလိုက်သည်။ အဆုယာသည် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်ကာ ပြန်ပြော မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။

“မင်းတို့ သဘောပဲ၊ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။”

သူသည် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ကလေးမျှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ နောက်ဖေးတံခါးမှ ထွက်သွားလေသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခေါင်းမော့ကြည့် သောအခါ ဝိုင်းစက်နေသည့် လပြည့်ဝန်းသည် နဂိုနေရာမှ နည်းနည်းကလေးမျှ ရွေ့လျားသွားပုံ မရသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆုယာသည် ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ ဖုန်းထဲတွင် အလို အလျောက် အချိန်တိုက်ပေးသော စနစ်တစ်ခု ပါသည်ကို သတိရမိသွားသည်။ အချိန်တိုက်ရန် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သောအခါ ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ အချိန်မှာ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ စောစောက သူတို့ အချိန်မေးခဲ့စဉ်က ကြားခဲ့ရသော အချိန်နှင့် ဘာမျှ ခြားနားခြင်း မရှိသေး။ နံနက် ၂ နာရီ ၃၆ မိနစ်။

လမ်းမီးရောင် ခပ်မှိန်မှိန်နှင့် မမှောင့်တမှောင့် ဖြစ်နေသော လမ်းမထက် တွင် အဆုယာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေသည်။ သန်းခေါင်ည၏ လေထုက အေးမြလှ၏။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာမှာ ထူပူနေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှလည်း ချွေးစို့နေသယောင်။

“ဒီလို ကိစ္စမျိုး မရှိနိုင်ပါဘူး”

သူ တွေးနေမိသည်။

စာထည့်ပေါက်နှင့် နွားနို့သေတ္တာသည် အတိတ်ကာလနှင့် ချိတ်ဆက် နေပြီး ‘ယုန်စန္ဒာ’ ဟု အမည်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် အတိတ် ကာလမှ စာတစ်စောင် ပို့လာခဲ့သည်။

အတော်ပင်အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည့်အတွေးဖြစ်သည်။ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် ရှင်းပြနိုင်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ တကယ့်လက်တွေ့တွင် ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တစ်နေရာရာတွင် လွဲမှားနေ၍သာ ဖြစ်ရပေမည်။ တစ်ယောက်ယောက်က သူတို့ကို အကြောင်ရိုက်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

ရှိုတာ ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ပဲ ထားဦး။ ထိုကဲ့သို့ မူမမှန်သော လောကနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နေသည်က ပိုကောင်းပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ပြဿနာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အကူအညီ တောင်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ အားကိုးစရာ ရှိပေမည်။ သူတို့သည်လည်း တစ်ဘဝလုံး ထိုသို့သာ ဖြတ်သန်း ရှင်သန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မလိုအပ်ဘဲ တခြားလူများနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပတ်သက်လာခဲ့မိလျှင် အကောင်းထက် အဆိုးနှင့်သာ ကြုံဖို့ များလေသည်။ အထူးသဖြင့် ယခု ပတ်သက်နေရသူမှာ အတိတ်ကလူ ဖြစ်နေသည်။ ယခုမျက်မှောက်ဘဝတွင် ရှင်သန်နေသော သူတို့အား မည်သို့မျှ ကူညီနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အနည်းငယ် လမ်းလျှောက်ပြီးသောအခါ အဆုယာသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကား တစ်စီးစ နှစ်စီးစ သူ့ဘေးမှ ဖြတ်သွားကြသည်။ ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားသောအခါ မကြာခင် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လာရသည်။

‘ဗိုက်ဆာလိုက်တာ’ သနားကမား အသံဖြင့် ပြောခဲ့သော ကိုဟိုင်ကို သူ သတိရသွားသည်။ ထိုနေရာတွင် တစ်ရေးမျှ မအိပ်ရဘဲ ဆက်နေနေလျှင် ပို၍သာ ဆာလောင်လာပေလိမ့်မည်။ သူတို့ မည်သို့ ဆက်လုပ်ရန် ကြံရွယ်ထားကြသနည်း။ အကယ်၍ အချိန်ကာလက ရွေ့လျားခြင်း မရှိလျှင် ဆာလောင် မွတ်သိပ်ခြင်းသည် လည်း ရပ်တန့်၍ နေမည်လော။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လျှင် အရောင်းဝန်ထမ်းက ဈေးဝယ်သူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိနေပေလိမ့်မည်။ ပို၍ အရေးကြီးသည်မှာ CCTV မှလည်း ရိုက်ကူးထားပေးဦးမည်။ ထိုသူ နှစ်ဦးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားလိုက်ပေတော့မည်။ သူတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြပါစေ။

ထိုသို့စဉ်းစားနေမိသော်လည်း အဆုယာ၏ ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် စတိုးဆိုင်ထဲ၌ အရောင်းဝန်ထမ်းမှ လွဲ၍ မည်သူမျှ မရှိ။

m g y o e . c o m

အဆုယာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်တော့။ မိမိက စိတ်ကောင်းရှိသူ မဟုတ်ပါလော။ သူသည် လက်ဆွဲအိတ်ကို အမှိုက်ပုံးအနောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ပြီး မှန်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။

ထမင်းလိပ်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် အချိုရည်ဘူးများ ဝယ်၍ အဆုယာသည် စတိုးဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ အရောင်းဝန်ထမ်းသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အဆုယာကို တစ်ချက်ကလေးမျှ မော့မကြည့်ခဲ့။ CCTV က ရွေ့လျားနေနိုင်သော်လည်း ယခုလိုအချိန်မျိုး ဈေးဝယ်နေသည်ကို ရဲဘက်မှ သံသယ ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ လူတွေက ပြောင်းပြန်လည်း စဉ်းစားချင် စဉ်းစားနေပေမည်။ အကယ်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ထားသူ ဖြစ်လျှင် ယခုကဲ့သို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လှုပ်ရှားနေလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဆုယာက တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဘက်ကသာ စဉ်းစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝှက်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ယူပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကို စားသောက်စရာများ ပေးပြီး လစ်မည်။ ထိုဆန်းပြားသော အိမ်ခန်းထဲတွင် စိုးစဉ်းမျှ သူ မနေလိုတော့ပြီ။

မကြာခင်မှာပင် ကုန်စုံဆိုင်ဟောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ လမ်းပေါ်တွင် လမ်းသွား လမ်းလာ တစ်ယောက်တလေကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရခြင်းပင်။

အဆုယာသည် ထိုအိမ်ဟောင်းကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် အကဲခတ်နေမိပြန်သည်။ လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားသော ယင်းလိပ်တံခါးပေါ်မှ စာထည့်ပေါက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက စဉ်းစားနေမိသည်။ အကယ်၍ ယခုအချိန်တွင် ဤနေရာမှ စာထည့်လိုက်လျှင် မည်သည့် ခေတ်ကာလ၏ နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်နည်း။

အိမ်ခန်းနှင့် ဂိုဒေါင်ကြားရှိ လမ်းကျဉ်းကို ဖြတ်၍ သူ နောက်ဖေးပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။ တံခါးက ဖွင့်လျက် ရှိနေသည်။ သူသည် အထဲဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ အထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဟာ... အဆုယာ”

ကိုဟိုင်က ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မင်း ပြန်လာတယ်လား။ တစ်နာရီကျော်တောင် ကြာပြီဆိုတော့ မင်း ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ”

“တစ်နာရီ...?”

အဆုယာက ဖုန်းနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“၁၅ မိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ ငါ ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူး။
မင်းတို့ကို စားစရာ လာပို့တာ”

“ဝိုး”

ကိုဟိုင်၏ မျက်လုံးများ လင်းလက်သွားပြီး ထမင်းလိပ်ကို ချက်ချင်း
လှမ်းယူတော့သည်။

“ဒီမှာ နေနေတာ၊ ဘယ်အချိန်မှ မိုးလင်းမှာလဲ”

အဆုယာက ရှိတာကို ပြောသည်။

“ဒါလား၊ ငါ အကြံကောင်းတစ်ခု ရပြီ”

“ဘာ အကြံကောင်းလဲ”

“အခု နောက်ဖေးတံခါး ဖွင့်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို အခန်းတွင်းနဲ့ အခန်းပြင်ရဲ့ အချိန်က တူသွားပြီ။ ငါနဲ့ ကိုဟိုင်တို့
နည်းမျိုးစုံ စမ်းကြည့်ပြီးသွားပြီ။ နောက်ဆုံးမှ အဲဒီနည်းကို တွေ့တာ။ အဲဒီလိုသာ
ဆိုရင် မင်းရဲ့ အချိန်နဲ့ ကွာတယ် ဆိုရင်တောင် တစ်နာရီပဲ”

“ဒီလိုလား ....”

အဆုယာက နောက်ဖေးတံခါးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါကဘယ်လိုအစီအမံတွေလဲဟ။ ဒီအိမ်ကဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဘယ်လို ဖြစ်သလဲတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုသာဆိုရင်
မင်းလည်း အပြင်ထွက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီမှာ နေပြီးတော့လည်း မိုးလင်းအောင်
စောင့်လို့ ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတူတူ ရှိနေတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကိုဟိုင်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က ဟိုထူးဆန်းတဲ့ စာကို ရေးဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းသာ စိတ်မဝင်စားရင် ဂရုစိုက်မနေနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
မင်းရဲ့ အမြင်ကို ငါတို့က ကြားချင်သေးတာ”

ရှိတာ၏ ပြောစကားကို ကြားရသောအခါ အဆုယာက မျက်မှောင်
ကြုတ်လိုက်သည်။

“ငါ့အမြင်...?”

“မင်း ထွက်သွားပြီးတော့ ငါတို့ တတိယမြောက် ပြန်စာကို ရေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး စာတစ်စောင် ထပ်ရတယ်။ မင်း ဖတ်ကြည့်ဦးမလား?”

အဆုယာက သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်လုံး များက သူ့ကို တစ်ခုခု သိစေလိုသော အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေကြသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဖတ်ကြည့်တာပေါ့”

ပြောပြီး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ပြန်စာက ဘယ်လို ရေးထားတာလဲ”

“ဒီမှာ စာကြမ်းရှိတယ်”

ရှိတာသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူ့အရှေ့သို့ ထိုးပေးသည်။

ရှိတာတို့၏ တတိယမြောက်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဤ စာကို ရေးသူမှာ ရှိတာ ဖြစ်ရမည်။ ယခင်စာလောက် ဖတ်ရ မခက်တော့။

ဟန်းဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို မင်း မေ့ထားလိုက် တော့။ အဲဒါက မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။

မင်းနဲ့ မင်းကောင်လေးရဲ့ အကြောင်းကို ပိုပြီး ပြည့်စုံအောင် ထပ်ပြောပြလိုရမလား။ ဘာတွေ ကျွမ်းကျင်သလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ တူညီတဲ့ ဝါသနာက ဘာတွေလဲ။ အခုတစ်လော နှစ်ယောက်အတူတူ ခရီးထွက်ဖူးတာ ရှိသလား။ ရုပ်ရှင် အတူတူ ကြည့်ဖူးလား။ တကယ် လို့ သိချင်း ကြိုက်တတ်တယ် ဆိုရင် အခု လတ်တလော ခေတ်စား နေတဲ့ သီချင်းတွေထဲက ဘယ်သီချင်းကို သဘောကျသလဲ။

အထက်က အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြနိုင်မယ် ဆိုရင် ငါလည်း ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးနိုင်တာပေါ့။

(စာရေးတဲ့သူ ပြောင်းသွားလို့ စိတ်မရှိပါနဲ့)

ကျေးဇူးတင်လျက်
နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မေးခွန်းတွေကို လျှောက်မေး ထားရတာလဲ”

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

“ကြည့်... ပထမဆုံးအနေနဲ့ ယုန်စန္ဒာဟာ ဘယ်ခေတ်က လူလဲ ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ရမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမှ မသိရင် ပြောသမျှ အံ့ချော်နေမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ‘မင်းက ဘယ်ခေတ်က လူလဲ’ လို့ တဲ့တိုးပဲ မေးလိုက်ပေါ့”

အဆုယာ၏ စကားသံကို ကြားသောအခါ ရှိတာက မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်သည်။

“တစ်ဘက်လူအတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားပါဦး။ သူက ငါတို့ရဲ့ အခြေ အနေကို သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို အဲဒီလိုကြီး ရုတ်တရက် မေးလိုက်ရင် ငါတို့ကို ဂေါက်နေတယ်လို့ပဲ သူက ထင်သွားမှာပေါ့”

အဆုယာသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို အရှေ့သို့ စုလိုက်ပြီး ပါးကို လက်ဖြင့် ကုတ်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာမျှ ချေပနိုင်စွမ်း မရှိ။

“ဒီတော့ တစ်ဘက်က ဘယ်လို စာပြန်လာသလဲ”

ရှိတာသည် စားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်း ဖတ်ကြည့်”

‘ပြောလိုက်ရင် ပြီးနေတာကို’ ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေရင်း စာအိတ်ထဲ မှ စာကို ဆွဲထုတ်နေသည်။

သို့ /

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

အခုလို နောက်တစ်ကြိမ် စာပြန်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါဦး။ ရှေ့က စာတစ်စောင် ဖတ်ပြီးကတည်းက ကျွန်မ ဟန်းဖုန်းနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းကြည့်နေတာ။ အနီးနားမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ ကိုလည်း မေးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ အဖြေကို သိပ်သိချင်တယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ ဦးက ပြော လာတော့လည်း ကျွန်မ ဆက် မစဉ်းစားတော့ပါဘူး။ ဦးအနေနဲ့ တစ်နေ့ ကျရင် အဲဒီအကြောင်း ပြောလာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ အဲဒီလို ဆိုရင် အရမ်း ဝမ်းသာမိမှာပဲ။

ဦး ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို လူတွေလဲ ဆိုတာ ဦးကို ပြောပြသင့်တာပေါ့။

ပထမဆုံး စာထဲမှာ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျွန်မဟာ အားကစား သမား တစ်ယောက်ပါ။ သူကလည်း ကျွန်မနဲ့ အမျိုးတူတဲ့ အားကစား ကို လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့ သိကျွမ်းခဲ့ကြတာ ပေါ့။ သူလည်းပဲ တစ်ချိန်က အိုလံပစ်လက်ရွေးစင် တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါတွေက လွဲလို့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သာမန်လူတွေချည်း ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ တူညီတဲ့ ဝါသနာကို ပြောရရင်တော့ ရုပ်ရှင်ကြည့် တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီနှစ် ကျွန်မတို့ အတူကြည့်ခဲ့ကြတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေက Superman နဲ့ Rocky II ပါ။ Alien လည်း ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ အတော် လေး ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အဲဒီလို ဇာတ်ကားမျိုး တွေကို သိပ်မကြိုက်တတ်ဘူး။

ကျွန်မတို့ သီချင်းတွေ အများကြီးကိုလည်း အတူတူ နားထောင် ကြတယ်။ အခုတစ်လော ခံတွင်းတွေ နေတာကတော့ Godiego နဲ့ Southern All Stars ရဲ့ သီချင်းတွေပဲ။ 'အိတိုရှိ နော အယ်လီ' ဆိုတဲ့ သီချင်းကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲနော်။

ရေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ သူ နေမကောင်း မဖြစ်ခင်က အချိန်တွေ ကို ပြန်သတိရလာမိတယ်။ ကြည့်နူးစိတ်နဲ့ ပိုပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိလာ တယ်။ အဲဒါကပဲ ဦးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လား မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို ရင်ဖွင့်ပြီး စကားစမြည် ပြောခွင့်ရတာ (အသုံးအနှုန်း ရှိင်းပျသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ) ကျွန်မကို အများကြီး ခွန်အားဖြစ်စေပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ဦးရဲ့ ပြန်စာကို မနက်ဖြန် ဖတ်ရဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်။

ယုန်စန္ဒာ

“ဒီလိုလား”

စာဖတ်ပြီးသောအခါ အဆုယာက ရေရွတ်နေသည်။

“Alien နဲ့ အိတိုရှိ နော အယ်လီ တဲ့။ ..... ဒါနဲ့ တင် သူ ဘယ်ခေတ်ကာလ ကလည်း ဆိုတာ ခန့်မှန်း လို့ ရနေပြီ။ ငါတို့ အဖေ၊ အမေတွေ လူငယ်ဘဝက ဟာ တွေပဲ”

ရှိတာက ခေါင်းညိတ်နေသည်။

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်ရုံဆိုင်

“စောစောက ငါ အင်တာနက်မှာ ရှာကြည့်တယ်။ ငြော် ... ဒါနဲ့ ဒီအခန်း ထဲမှာ ဖုန်းက လိုင်းမမိဘူး။ နောက်ဖေးတံခါး ဖွင့်လိုက်ရင်တော့ မိပြီ။ အဲဒါ ထားပါတော့။ စာထဲမှာ ပါတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား သုံးကားရဲ့ ရုံတင်တဲ့ ခုနှစ်ကို ငါ ရှာ ကြည့်တယ်။ အကုန်လုံး ၁၉၇၉ ခု တဲ့။ ‘အိတ်ဂျီ နော အယ်လီ’ ကလည်း ၁၉၇၉ မှာ ထွက်တာ”

အဆုယာက ပခုံးကို ပင့်ပြုသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို အချိန်ကို ၁၉၇၉ ခုလို့ သတ်မှတ်လို့ ရတာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ယုန်စန္ဒာ ဝင်ပြိုင်မယ် ဆိုတဲ့ အိုလံပစ်ပွဲ ကလည်း ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ပွဲပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ရှိုတာသည် မျက်တောင် မခတ်ဘဲ အဆုယာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ အကြည့်က အဆုယာ၏ ကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်သွားတော့မည့်နှယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

“ငါ့မျက်နှာမှာ ဘာတွေ ပေနေလို့လဲ”

“ကြည့်ရတာ မင်းလည်း သိပုံ မရဘူး။ ကိုဟိုင် မသိဘူး ဆိုတာကတော့ ထားပါတော့။ မင်းကလည်း ....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အမြန် ပြောစမ်းပါ”

ရှိုတာက အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“၁၉၈၀ ခုနှစ် အိုလံပစ်ပွဲက မော်စကိုမြို့မှာ ကျင်းပမှာလေ။ အဲဒီ အိုလံပစ်ပွဲကို ဂျပန်က သပိတ်မှောက်ခဲ့တယ်”

(c)

အဆုယာလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြားဖူးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် ဟူ၍တော့ အတိအကျ မသိ။

ထိုစဉ်က ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းတို့၏ စစ်အေးကာလ ဖြစ်သည်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံက အာဖဂန်နစ္စတန်ကို စတင် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ရာမှ စတင်ခဲ့သည်။ ထိုကျူးကျော်စစ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် အနေဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံက ဦးဆောင်၍ မော်စကို အိုလံပစ်ပွဲတွင် မပါဝင်ရန်

သပိတ်မှောက်ခဲ့သည်။ အနောက်နိုင်ငံ အားလုံးလိုလိုက ထိုလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံက ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အစပိုင်းတွင် တွေဝေနေခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်တို့တက်မှ လိုက်၍ သပိတ်မှောက်သည့် အထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

၎င်းတို့မှာ အင်တာနက်ပေါ်မှ ရှိတာ ရှာဖွေ သိရှိထားသော အချက်များ ဖြစ်သည်။ အဆုယာအနေဖြင့် ထိုမျှ တိကျသော အချက်အလက်များကို ပထမဆုံး အကြိမ် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ပြဿနာက ပြီးမသွားဘူးလား။ သူ့ကို စာရေးပြီး ပြောလိုက်။ နောက်နှစ် အိုလံပစ်ပွဲတော်ကို ဂျပန်က ဝင်ပြိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြိုင်ပွဲကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပြီး မင်းရဲ့ ချစ်သူကိုသာ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ပေးတော့လို့”

အဆုယာက ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ရှိတာ၏ မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ဒီလို ကိစ္စမျိုး ရေးရင် သူများတွေက ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်လက်တွေ့မှာလည်း သပိတ်မှောက်ဖို့ တရားဝင် မကြေညာသေးခင် အချိန်ထိ ဂျပန်ရဲ့ လက်ရွေးစင် အားကစားသမားတွေက ပြိုင်ပွဲ ဝင်ပြိုင်ရမယ်လို့ပဲ ယုံကြည်နေကြတာ”

“ငါတို့ဟာ အနာဂတ်က လူတွေပါလို့ သူ့ကို တဲ့တိုး ပြောလိုက်ပေါ့”
အဆုယာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူးလား”

“ငါတို့က သူ့ကို နောက်နေတယ်လို့ပဲ သူက ထင်နေမှာ”

အဆုယာက တောက်တစ်ချက် ခေါက်ပြီး စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်သည်။

“အကြောင်းပြချက် ပေးနေစရာ လိုလို့လား”

တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသော ကိုဟိုင်းထံမှ အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဆုယာနှင့် ရှိတာတို့က သူ့ကို ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ ပြောချင်တာက .....”

ကိုဟိုင်းသည် နောက်စေ့ကို ကုတ်နေသည်။

မြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

“အကြောင်းအရင်း အစစ်ကို မပြောပြလည်း အရေးမကြီးဘူးလေ။ ‘လေ့ကျင့်ရေးတွေဝင်မနေနဲ့တော့။ နင့်ကောင်လေးကိုသာ သွားစောင့်ရှောက်ပေတော့’ လို့ တည့်တည့်သာ ပြောပစ်လိုက်၊ မရဘူးလား”

အဆုယာနှင့် ရှိတာတို့က အပြန်အလှန် ကြည့်ရင်း ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ် လိုက်ကြသည်။

“ဒီကောင် ပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ရှိတာက ပြောသည်။

“ဒါဆို ပြဿနာက ပြေလည်သွားပြီ။ သူက ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့သာ ငါတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းခံနေတာပဲဟာ။ ငါတို့ကို အသက်ကယ်မယ့် နောက်ဆုံးကောက်ရိုးတစ်မျှင် အဖြစ် သူက သဘောထားမှာ။ ဒါကြောင့် အကြောင်းအရင်း အစစ်အမှန်ကို ပြောပြနေစရာ မလိုဘူး။ မင်းကောင်လေးကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင် သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိ သူနဲ့ အတူ ရှိနေသင့်တယ်လို့ သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ရုံပဲ။ သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်နေမှာ”

ရှိတာသည် ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး စာရွက်ပေါ်သို့ စရေးနေလေတော့သည်။

“ဒီလိုဆို ရပြီမလား”

ပြောပြီး ရေးထားသော စာကို အဆုယာထံသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ စာ၏ သဘောသွားမှာ စောစောက သူ ပြောခဲ့သော စကားများနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သည်။

“ရပြီပေါ့”

“ဒါဆို ပြီးရော”

ရှိတာသည် စာကို ကိုင်၍ နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်သွားပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အဆုယာက နားထောင်နေမိသည်။ ပထမဆုံး နွားနို့သေတ္တာ အဖုံးကို ဖွင့်သော အသံကို ကြားရပြီး များမကြာခင် ‘ဂွက်’ ဟူသော အဖုံးပိတ်သည့် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာပင် ‘ဂလောက်’ ဟူသော မြေပေါ်သို့ ပစ္စည်းပြုတ်ကျသည့် အသံက ဆိုင်တံခါးဝဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဆုယာသည် ဆိုင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ယင်းလိပ်တံခါးအနီး ချထားသော စက္ကူသေတ္တာထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် စာတစ်စောင်။

သို့ /

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

ပြန်စာအတွက် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးဆီက အခုလို ပြတ်သားတဲ့ အဖြေကို ဖတ်ရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားမိဘူး။ ဦးဆီက မရေရာတဲ့ ဝါးတားတားအဖြေမျိုးပဲ ရပြီး ကျွန်မဘာသာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရလိမ့်မယ်လို့ပဲ နဂိုက ကျွန်မ ယူဆနေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးက အဲဒီလို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ 'ဖြေသိမ့်ရာ နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်' က လူအများရဲ့ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုနဲ့ ယုံကြည်အားထားမှုကို ခံနေရတာ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။

'မင်းကောင်လေးကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင် သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး စက္ကန့်အထိ သူနဲ့အတူ ရှိနေသင့်တယ်'

အဲဒီစာကြောင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ထိုးဝင်နစ်မြုပ် သွားသလိုပဲ။ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ တွေဝေနေဖို့ မသင့်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဦးက 'သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်နေမှာ' လို့ ရေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတော့ အဲဒီလို ယူဆလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

ဒီနေ့ ကျွန်မ သူနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်။ ဦးရဲ့ အကြံပေးချက် အတိုင်း အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြမယ် စိတ်ကူးမိတယ်။ သူက ကျွန်မရဲ့ အတွေးတွေကို ရိပ်မိနေသလား မသိဘူး။ ကျွန်မထက် ဦးအောင် သူက ပြောလာတယ်။ "တကယ်လို့ ကိုဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ အချိန်ပို ရှိနေရင် အဲဒါတွေကို လေ့ကျင့်ရေးမှာ အသုံး ချဖို့ ကို ပိုပြီး မျှော်လင့်မိတယ်။ မင်းရဲ့ အသံကို ကြားရတာနဲ့ ကို စိတ် ချမ်းသာရတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုတို့ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ပြိုင်ဘက်

တွေ့ရဲ့ အရည်အချင်းတွေဟာ ကောင်းသထက် ကောင်းလာနိုင်တယ် ဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ကိုစိတ်ထဲ တန့်န့် ခံစားနေရပြန်တယ်”

ကျွန်မစိတ်ထဲ အတော်ကြီး လေးပင်နေတယ်။ ကျွန်မသာ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ သူ့ရောဂါ အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားလေမလား။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ အာမခံချက် မရဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဘယ်လိုမှ သတ္တိရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီလို တွေးမိတာ ပျော့ညံ့ရာ ကျနေမလား။

ယုန်စန္ဒာ

စာဖတ်ပြီးနောက် အဆုယာသည် ကျပ်ခိုးများ ပြည့်နှက်နေသော မျက်နှာ ကျက်ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“သောက်ရေးမပါတာပဲ။ ဘာတုံးဟ။ ငါတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် အစကတည်းက အကြံဉာဏ် တောင်းမနေပါနဲ့တော့လား”

ရိုတာက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူ့ကိုလည်း အပြစ်ပြောလို့ မရဘူးလေ။ အနာဂတ်က လူတွေနဲ့ စာအဆက်အသွယ် လုပ်နေပါတယ်လို့ သူက သိမှ မသိဘဲဟာ”

“သူ့ကောင်လေးနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ် ဆိုတော့ အခုချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်နေရာတည်းမှာ အတူတူ မရှိကြဘူးပေါ့”

ကိုဟိုင်က စာကို ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

“အတော် သနားစရာ ကောင်းတာပဲ”

“သူ့ဘဲကလည်း သောက်ချိုး မပြေဘူး”

အဆုယာက ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကောင်မလေးရဲ့ ခံစားချက်ကို နည်းနည်းလေးတော့ စာနာဦးမှ ပေါ့။ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲပဲဟာ။ အထာကြီးတဲ့ အားကစား ပြိုင်ပွဲပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြိုင်ပွဲကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလောက် အရေးပါနိုင်ဦးမလား။ ကိုယ့်ချစ်သူမှာ ကုလို့ မရတဲ့ ဝေဒနာ စွဲကပ်နေတာကို ဘယ်သူက အဲဒီကိစ္စလေးအပေါ် အာရုံစိုက်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ သူက ရောဂါသည် ဆိုပေမယ့် အဲဒီလောက် ခေါင်းမာနေဖို့ မကောင်းဘူး။ ကောင်မလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

“အဲဒီ ကောင်လေးမှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ရှိနိုင်တာပဲလေ။ အိုလံပစ်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်နိုင်ရေးက ကောင်မလေးရဲ့ ရည်မှန်းချက်မှန်း သူက သိနေလို့ ကောင်မလေးရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို သူ့အတွက်နဲ့ မစွန့်လွှတ်စေချင်လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ ဇွတ်တရွတ် နိုင်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ခေါင်းမာတယ်ပဲ ဆိုဆို၊ သူလည်း သူ့ကောင်မလေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းထားရတာပဲ”

“ငါက အဲဒါကို ကြည့်မရတာပဲ။ အဲဒီကောင်က သူ့ကြောင့်လို့ အပြောမခံချင်တာနဲ့ပဲ ခေါင်းမာနေတာလေ”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းမကြီးစတိုင်.... အဲ မှားလို့၊ သူရဲကောင်းကြီးစတိုင် ဖမ်းနေတာ”

“ဒါဆို ပြန်စာ ဘယ်လို ရေးရမလဲ”

ရှိုတာသည် စာရွက်လွတ် တစ်ရွက်ကို အရှေ့နားသို့ ရွှေ့ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး အနေနဲ့ အဲဒီကောင်ကို အမြင်မှန်ရအောင် အရင် ပြောပြရမယ်။ တဲ့တိုးသာ ပြောလိုက်။ ပြိုင်ပွဲပဲဟာ။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်စရာလား။ အိုလံပစ်ပွဲ ဆိုတာ အတော်အတန် ခမ်းနားအောင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပြိုင်ပွဲပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပွဲအတွက် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရမှာ တန်လို့လား”

ရှိုတာ၏ လက်ထဲမှ ဘောလ်ပင်သည် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်သာ ထိုင်နေသည်။

“အဲဒီလို စကားမျိုးကို ယုန်စန္ဒာက ပြောထွက်ပါ့မလား”

“ပြောမထွက်လည်း ပြောရမှာပဲ။ မဟုတ်ရင် ဘယ်ဘုရားမှ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို စကားမျိုးကြီး မပြောပါနဲ့ကွာ။ သူ့သာ ပြောထွက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုလို စာရေးလာမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

အဆုယာက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆံပင်ကို ဖွနေသည်။

“သောက်လုပ်ကို ရှုပ်တယ်”

“သူ့အစား သူများကို ပြောခိုင်းရင်ကော”

ကိုဟိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“သူ့အစား ဘယ်သူ့ကို ပြောခိုင်းမှာလဲ”

ရှိုတာက မေးသည်။

“သူ့ကောင်လေးရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ဘယ်သူ့မှ အသိပေးထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို ဆိုပေမယ့်လည်း မိဘတွေကို မပြောပြရင် ဘယ် ကောင်းပျံ့ မလဲ။ တကယ်လို့ ပြောပြလိုက်ရင် အားလုံးက သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနာနိုင်တာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အဆုယာကပါ ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဘက်က မိဘတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို ပြောပြလိုက်ဖို့ပဲ။ ဒါဆို ယုန်စန္ဒာကို ဘယ်သူကမှ အိုလံပစ်ပွဲ ပြိုင်စေချင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ ရှိုတာ... အဲဒီလိုပဲ ရေးကွာ”

“အင်း ... ကောင်းပြီလေ”

ပြောရင်း ရှိုတာသည် ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ရေးထားသော ပြန်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

မင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေမယ် ဆိုတာကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ယုံပါ။ အညာခံလိုက် ရတယ်လို့ သဘောထားချင်လည်း ထားပေါ့။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူ မှားနေတယ်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲဟာ။ အိုလံပစ်ပွဲတော် ဆိုပေမယ့်လည်း ပုံကြီး ချဲ့ထားတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီကိစ္စအတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူ ရှိနေခွင့်ရမယ့် အများကြီး မကျန်တော့တဲ့ အချိန် ကာလတွေကို ဖြုန်းတီးပစ်တာဟာ မိုက်မဲရာ ကျမနေဘူးလား။ ဒါကို သူ ကောင်းကောင်း နားလည်ဖို့ လိုတယ်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းအစားသူ့ကို အဲဒီစကား တွေ ပြောပြလိုက်ချင်တယ်။ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်ပဲလေ။

ဒါကြောင့် အခုကိစ္စကို မင်းရဲ့ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရဲ့ မိဘတွေကို ပြောပြပါ။ သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို သူတို့ သိသွားပြီးရင် သူတို့အားလုံး မင်းဘက်က ရပ်တည်ပေးကြမှာပဲ။

ထပ်ပြီး တွေဝေ မနေပါနဲ့တော့။ အိုလံပစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်။ ငါမင်းကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ လုပ်။ နောက်နောင်ကျရင် ငါ့စကားအတိုင်း လုပ်ခဲ့မိလို့ မင်း ဝမ်းသာနေရ လိမ့်မယ်။

နာမီယာ ကုန်စုံဆိုင်

စာကို နွားနို့သေတ္တာထဲ ထည့်ပြီးနောက် ရှိတာသည် နောက်ဖေးတံခါး ပေါက်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

“သူ့ကို ဒီလောက် အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေလောက်ပါပြီ”

“ကိုဟိုင်”

အဆုယာက ဆိုင်တံခါးမဘက်သို့ လှမ်းအော်နေသည်။

“ပြန်စာ ရောက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ ထူးတော့ ထူးနေပြီ”

ရှိတာက ဇဝေဇဝါဖြင့် ပြောသည်။

“အရင်ကဆိုရင် ချက်ချင်း ရောက်လာတာပဲ။ နောက်ဖေးပေါက် မပိတ် တာနဲ့များ ဆိုင်နေမလား”

သူသည် ထိုင်ခုံမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သေချာအောင် အနောက်ဘက်သို့ သွားစစ်ကြည့်တော့မည့် ပုံမျိုး။

ထိုစဉ် “လာပြီဟေ့” ဟု ကိုဟိုင်သည် ဆိုင်အတွင်းမှ အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာတစ်စောင် ကိုင်ပြီး ရောက်လာသည်။

သို့/

နာမီယာ ကုန်စုံဆိုင်

ဦးဆီကို စာမရေးဖြစ်တာတောင် အတော် ကြာသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ယုန်စန္ဒာပါ။ စာမပြန်ဖြစ်တာ တစ်လလောက်တောင် ရှိသွား ပြီ။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။

ပထမကတော့ ဦးဆီ စာပြန်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနီးကပ် စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်ဖို့ အချိန်ရောက်လာလို့ စာမပြန်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒါက အကြောင်းပြချက်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ် ထင် တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ ဘာပြန်ရေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ် နေခဲ့တယ်။

ဦးရဲ့ စာပေါ်မှာ 'သူ မှားနေတယ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဖတ် လိုက်ရတော့ ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားခဲ့တယ်။ သူဟာ ခုတင်ပေါ် လဲနေ တဲ့ အရေးပေါ် လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ဦးအနေနဲ့ သူ့ လုပ်ရပ်ကို မှားတယ်လို့ ယူဆထားရင် ဘာကိုမှ ငဲ့ညာမနေဘဲ မှားတဲ့ အကြောင်း တဲ့တိုး ညွှန်ပြရဲ့တာ တွေ့ရတော့ ဦးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့ သတ္တိ ဟာ ကျွန်မကို ကျောချမ်းသွားစေတာ အမှန်ပဲ။

'ပြိုင်ပွဲ တစ်ပွဲပဲဟာ။ အိုလံပစ်ပွဲတော် ဆိုပေမယ့်လည်း ပုံကြီး ချဲ့ထားတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲ မဟုတ်ဘူးလား' အဲဒီအတိုင်း ဦး ရေးခဲ့တယ် နော်။ အဲဒီလို ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဟင့်အင်း... အဲဒါက အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နေမလားပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ ဦးနှောက် ခြောက်နေတဲ့ ကိစ္စဟာ လက်တွေ့ဘဝမှာ ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို စကားမျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြော မထွက်ခဲ့ဘူး။ အပြင်လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ မပြောပလောက် ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သူနဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီအားကစား ပြိုင်ပွဲလေးအတွက် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ကြိုးစားခဲ့ကြဖူး တာလေ။

သူ့ရဲ့ ရောဂါအခြေအနေအကြောင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘ တွေကို အနှေးနဲ့အမြန်တော့ အသိပေးရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန် ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ သူ့နှမက မီးဖွားပြီးတာ မကြာသေးဘူး။ သူ့မိဘတွေက အခုမှ မင်္ဂလာယူကောင်းတုန်း ရှိကြသေးတာ။ သူ့မိဘတွေကို စိတ် ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အချိန်တစ်ခုထိ နေသွားစေချင်သေးတယ် တဲ့လေ။ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်မ အပြည့်အဝ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။

အခုအနီးကပ်ထရိန်နှင့်ဆင်းနေတုန်း ကျွန်မ သူ့ဆီကို မကြာခဏဖုန်းဆက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်ရေးအကြောင်းကို ပြောပြနေတဲ့ အချိန်မှာဆိုရင် သူ အရမ်း ဝမ်းသာနေတာပဲ။ သူ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မ ခံစားလို့ ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲကို မေ့ပစ်လိုက်သင့်တယ် ထင်တယ်။ ပြိုင်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုပဲ ကိုယ်ဖိရင်ဖိစောင့်ရှောက်သင့်သလားပဲ။ ဒါကလည်း သူ ကောင်းဖို့ အတွက်ပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်မဖြင့် တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ရူးချင်လာပြီ။

ယုန်စန္ဒာ

အခုယာသည် အားရပါးရ အော်ဆဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထိုစာကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ရင်ထဲမှ ဒေါသများ တလိပ်လိပ် တက်လာနေကြသည်။

“ဘာတုံးဟ၊ ဒီသောက်ကောင်မက။ ရုပ်လိုက်ပါတော့လို့ သူ့ကို ပြောထားတာကိုပဲ အနီးကပ် ထရိန်နှင့်က ဆင်းနေလိုက်သေးတယ်။ ထရိန်နှင့် ဆင်းနေတုန်း ဟိုကောင် သေသွားရင် ဘယ့်နှယ့် လုပ်မလဲ”

“သူ့ကောင်လေးကစောင့်ကြည့်နေမှတော့ ထရိန်နှင့် မဆင်းချင်လည်း ဆင်းရတော့မှာပဲလေ”

ကိုဟိုင်က မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“ထရိန်နှင့် ဆင်းလည်း နောက်ဆုံးတော့ ခွန်အားတွေ အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်ရာ ရောက်နေတော့မှာပဲ။ ‘တွေးရင်း တွေးရင်းနဲ့ ရူးချင်လာပြီ’ လို့ သူမို့လို့ရေးရဲတယ်။ ငါတို့မှာဖြင့် ဒီလောက်အပင်ပန်းခံပြီး စဉ်းစားပေးထားရတာ။ သူကတော့ ဘာမှကို အရေးမလုပ်ဘူး”

“သူ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် တမင် လုပ်ခိုင်းရင်ကော”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ဒဏ်ရာရပြီး အိုလံပစ် မဝင်ရရင် သူ့ကောင်လေးလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လက်ခံရတော့မှာပဲ”

“အေးဟ... အဲဒါ အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

အဆုယာက သဘောတူသည်။ သို့သော် ရှိတာကတော့ သဘောကျဟန် မပြု။

“အဲဒီလို လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကောင်လေးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုး လိုက်တာနဲ့ ဘာထူးတော့မလဲ။ ယုန်စန္ဒာက အဲဒီလို မလုပ်ရက်လို့ပဲ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာပေါ့”

အဆုယာက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မျှော်လင့်တာ မမျှော်လင့်တာနဲ့၊ သောက်လုပ်ကို ရှုပ်တယ်။ မျှော်လင့် ချက် ထားစရာ အိုလံပစ်တစ်ခုတည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုစကားကို ကြားပြီး ရှိတာသည် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ တစ်ခုခုကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသည့် ဟန်။

“သိပ် ဟုတ်တာပေါ့။ မျှော်လင့်ချက် ထားစရာ အိုလံပစ်တစ်ခုတည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို သူ နားလည်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အိုလံပစ်အိပ်မက်ကို ကောင်းကောင်း အစားထိုးနိုင်မယ့် တခြား မျှော်လင့်ချက် တစ်ခု ဖန်တီးပေးရမယ်။ ဥပမာ.....”

သူက ခဏတာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကလေး”

“ကလေး ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ဝန်ကို ပြောတာ၊ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီလို့ ကောင်လေးကို ပြောခိုင်းလိုက်လေ။ အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန် ဆိုတာတော့ ပြောစရာ မလိုဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါဆိုရင် အိုလံပစ်ပွဲကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ပိုင် ကလေးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်တော့မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိလာခဲ့ရင် ဆက်လက် ရှင်သန်ဖို့ သူ့အတွက် ခွန်အားတွေလည်း ရလာနိုင်တယ်”

အဆုယာသည် ထိုအကြံကို ဦးနှောက်ထဲတွင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့် နေသည်။ တစ်ခဏ အကြာတွင်မှ သူသည် လက်ခုပ်တီးကာ အားပေးထောက်ခံ လေသည်။

“ရှိတာ၊ မင်း အတော် အကြံပိုင်တဲ့ ကောင်ပဲ။ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ကွာ။ လုံးဝရှယ်ပဲ။ အဲဒီကောင်လေးက ခြောက်လပဲ ခံတော့မှာ မဟုတ်လား။ ဒါဆို အလိမ်ပေါ်စရာလည်း အကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

ရှိတာက “အင်း” ဟု ဖြေပြီး စားပွဲရှေ့ ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေလောက်ပြီပေါ့’ အဆုယာက တွေးနေသည်။

သူ့ကောင်လေး၏ ရောဂါအခြေအနေကို စတင် ရိပ်စားမိသော အချိန်ကာလကို မသိရှိထားသော်လည်း ရရှိထားပြီးသော စာများအရ ဆိုလျှင် သိပ်ကြာဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထိုအချိန် မတိုင်ခင်က သူတို့သည် သာမန် နေရိုး နေစဉ် အတိုင်းသာ နေထိုင်သွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် လိင်စပ်ယှက်မှုများလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့မည်မှာ သေချာသည်။ သန္ဓေတားခြင်း သုံးခုသည် ဆိုဦးတော့။ ၁၀၀% တားဆီးနိုင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ရကား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ယုတ္တိတန်အောင် ပြောနိုင် သည်သာ။

ထိုစာကို နွားနို့သေတ္တာထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် စာထည့်ပေါက်မှ ကျလာသော ပြန်စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့/

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

ဦးရဲ့ စာကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ဦးရဲ့ အကြံပေးချက်က ကျွန်မကို အင်မတန် အံ့အားသင့်စေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ ဦးကို ချီးကျူးနေမိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အိုလံပစ် အစား သူ့ကို တခြား မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ အစားထိုးပေးခြင်းဟာလည်း အသုံးတည့်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုပါပဲ။ တကယ်လို့ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတယ်လို့ သူ သိသွားရင် အိုလံပစ်ပွဲအတွက်နဲ့ ကျွန်မကို ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာဖို့ပဲ သူ မျှော်လင့်မှာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအစီအစဉ်မှာ ပြဿနာတချို့ ရှိနေတယ်။ ပထမဆုံး အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ အချိန်ပေါ့။ သူနဲ့ကျွန်မ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် အတူအိပ်ခဲ့ကြတာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကျော် လောက်ကပါ။ အခုချိန်ကျမှ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောလိုက်ရင် နည်းနည်း သဘာဝ မကျသလိုဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ သူ့က ကျွန်မကို သက်သေ တောင်းခံလာရင် ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ်ရပါမလဲ။

သူက ယုံတယ်ပဲထားဦး။ ဒီကိစ္စမျိုးက သူ့မိဘတွေကိုလည်း အသိပေးရဦးမှာလေ။ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေကိုရောပေါ့။ နောက်တော့ ဆွေမျိုး သားချင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အကြားလည်း ပျံ့နှံ့သွားဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အမှန်တကယ် ကိုယ်ဝန် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ သိသွားလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ အသိပေးပြန်ရင်လည်း ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ညာပြောရသလဲ ဆိုတာကိုပါ ရှင်းပြနေရတော့မှာ။

ကျွန်မက ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လိမ်ပြုံးလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံးက ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရလို့ ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဘက်က ဝီဝီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မမှာ ယုံကြည်မှု မရှိဘူး။ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားတာနဲ့အမျှ ဗိုက်က ကြီးမလာဘူး ဆိုရင်လည်း အတော် ထူးဆန်းစရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ထိုက်သင့်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေကလည်း လုပ်ရဦးတော့မယ်။ ကျွန်မ အထင်တော့ မကြာခင် အလိမ်ပေါ်ကုန်မှာပဲ။

နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ တကယ်လို့သူရဲ့ ရောဂါအခြေအနေက အကောင်းဘက် သန်းပြီး အချိန် ဆွဲထားနိုင်ခဲ့ရင် မီးဖွားချိန် ရောက်လာတဲ့အချိန်ထိ သူ ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်တယ်။ အချိန်တန်လို့မှ ကလေးမမွေးရင် ကျွန်မ ညာခဲ့သမျှ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်သွားမှာပဲ။ သူ ကျွန်မအပေါ် စိတ်ပျက်သွားမယ့် မျက်နှာ အမူအရာမျိုးကို မြင်ယောင်မိတိုင်း ကျွန်မရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ရပါတယ်။

ဦးရဲ့ အကြံက အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ အထက်က အကြောင်းအရင်းတွေကြောင့် ကျွန်မ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

မစ္စတာ နာမီယာ၊ ကျွန်မအတွက် ဦးနှောက် အခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ် မကတဲ့ ဦးရဲ့ အကြံပေးချက်တွေအတွက် ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲ ကနေ အင်မတန်မှ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နားလည်မိတာ တစ်ခုက ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်

အဖြေရှာရမယ့် ပြဿနာတစ်ခု ဆိုတာပါပဲ။ ဒီစာကို မပြန်ပါနဲ့တော့။
ဦးကို စိတ်ဒုက္ခတွေ ပေးမိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်
ပါတယ်။

ယုန်စန္ဒာ

“ဘာလဲဟ”

အဆုယာသည် စာကို တစ်ဖက်သို့ ပစ်ချပြီး ဆတ်ခနဲ ကောက်ထလိုက်
သည်။

“စာတွေ အဲဒီလောက် အများကြီး အပြန်အလှန် ရေးပြီးတော့မှ နောက်ဆုံး
ကျတော့ စာမပြန်ပါနဲ့တော့ တဲ့။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အဲဒီကောင်မက
အစကတည်းက ငါတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို အမှန်တကယ် လိုချင်တာကော ဟုတ်ရဲ့
လားလို့ ငါ သံသယ ဝင်မိတယ်။ ငါတို့ ပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အဖက်လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူ ပြောတာလည်း မမှားဘူးလေ။ အဲဒီလိုကြီး အချိန်ပြည့်
ဟန်ဆောင်နေလို့ တကယ့် လက်တွေ့မှာလည်း လွယ်မှ မလွယ်တာ”
ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ။ အခုဟာက သူ့ကောင်လေးရဲ့ သေရေး
ရှင်ရေး ကိစ္စလေကွာ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ တကယ်လို့သာ
စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ ကိစ္စ ရှိဦးမှာလား”

အဆုယာသည် မီးဖိုခန်းထဲရှိ ထမင်းစားစားပွဲရှေ့တွင် သွားထိုင်သည်။

“အဆုယာ၊ မင်း ပြန်စာရေးမလို့လား၊ လက်ရေးမတူဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”
ရှိုတာက မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ငါ ပြောချင်တာကို ပြောရမှ ဖြစ်မယ်။ အောင့်မထား
နိုင်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ... အဲဒါဆို မင်းပြော၊ ငါ ရေးပေးမယ်”

ရှိုတာသည် အဆုယာ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သို့/

ယုန်စန္ဒာ

မင်း ဦးနှောက်ကော မှန်သေးရဲ့လား။ မဖြေချင် မဖြေပါနဲ့။

မင်း မဖြေလည်း ငါ သိပြီးသားပါ။

ဘာဖြစ်လို့ ငါပြောခဲ့သမျှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ
ကို လိုက်မလုပ်ချင်ရတာလဲ။

မင်းကို ဘယ်နှခါပြောမှ မင်း နားလည်နိုင်မှာလဲ။ အိုလံပစ်
ကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ။

မင်းဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားပြီး လေ့ကျင့်လေ့ကျင့် အိုလံပစ်
ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ချင်တာဟာ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိတာပဲ။

မင်းပါခွင့်ရမှာကို မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။
အချိန်ဖြုန်းနေရုံ သက်သက်ပဲ။

ဟိုဟာ လုပ်ရနိုးနိုး၊ ဒီဟာ လုပ်ရနိုးနိုး တွေဝေနေတာဟာ
လည်းပဲ ကိုယ့်ရဲ့ ခွန်အားနဲ့ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးနေခြင်း တစ်မျိုးပဲ။
မင်း အဲဒီလောက်မှ အားနေရင် သူနဲ့သာ အဲဒီအချိန်ကို သုံးပစ်လိုက်
စမ်းပါ။

မင်း အိုလံပစ်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် သူက စိတ်ဆင်းရဲမှာ
တုလား။ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးရွားလာနိုင်တယ် တဲ့
လား။

နောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ အိုလံပစ်တက်ခွင့်မရတာဘယ်လောက်
ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့လဲ။

အခုခေတ် ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ စစ်မီးတွေ တဟုန်းဟုန်း ထနေ
တာ။ အိုလံပစ် ဝင်ပါခွင့် မရတဲ့ နိုင်ငံတွေမှ ဒုနဲ့ဒေးပဲ။ ဂျပန်ကလည်း
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါဘာပြောချင်တယ်
ဆိုတာ မင်း မကြာခင် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ထားပါတော့လေ။ မင်းသဘောနဲ့မင်းသာ လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ပေတော့။ မင်းဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပြီးမှ အားရပါးရ နောင်တရပေ
တော့။

နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ မင်းဟာ
သောက်ရူးပဲ။

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

(စ)

ရှိတာက ဖယောင်းတိုင် အသစ်တစ်တိုင်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ မျက်စိက အမှောင် နှင့် အသားကျနေသောကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ဖယောင်းတိုင် အနည်းငယ် ထွန်းရုံဖြင့် တစ်ခန်းလုံးကို ကောင်းကောင်း မြင်နေရသည်။

“စာ မလာတော့ဘူးလား”

ကိုဟိုင်က တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“အရင်ကဆို ဒီလောက် စောင့်စရာ မလိုဘူး။ သူ စာမပြန်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“စာ မပြန်လောက်တော့ဘူး ထင်တယ်”

ရှိတာက သက်ပြင်းချရင်း ပြောနေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပက်ပက်စက်စက် အပြောခံလိုက်ရတာ ဆိုတော့ စိတ်ပျက် ရင် ပျက်၊ မပျက်ရင်လည်း ဒေါကန်နေမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန် တုံ့ပြန်၊ သူ စာရေးဖို့ စိတ်ပါမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး၊ မင်းက ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတာပေါ့”

အဆုယာက ရှိတာ့ကို ပြူးကြည့်နေသည်။

“ငါ အဲဒီလို မပြောပါဘူး။ တကယ်တော့ ငါ့ရဲ့ အတွေးက မင်းနဲ့ အတူ တူပဲ။ နည်းနည်းလေး ဖိပြောပေးမှ ကောင်းမယ်လို့ ယူဆတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြော သင့်တာတွေလည်း ပြောပြီးနေပြီ။ သူ စာမပြန်တော့လည်း ငါတို့က ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“..... အဲဒီလို လုပ်ပါ”

အဆုယာက မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ .... သူ ဘယ်လို နေနေမလဲ မသိဘူးနော်”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“ဆက်ပြီးပဲ စခန်းသွင်း လေ့ကျင့်နေမလား။ ပြီးတော့ အိုလံပစ် လက်ရွေးစင် အဖြစ် အရွေးခံရမှာလား။ နောက်ပိုင်း ဂျပန်နိုင်ငံက အဲဒီလောက် အရေးပါတဲ့ အိုလံပစ်ပွဲကို သပိတ်မှောက်လိုက်တာ ဆိုတော့ သူ အရမ်းပဲ တုန်လှုပ်သွားမယ် ထင်တယ်”

“အဲဒီလို ဖြစ်သွားလည်း သူ့အပြစ်နဲ့ သူပဲ။ ငါတို့ ပြောတဲ့ စကားမှ နားမထောင်တာ”

မြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

အဆုယာက ဒေါသသံ နှော၍ ပြောသည်။

“သူ့ကောင်လေးကော ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ဘယ်အချိန်ထိ အသက်ရှင်နိုင်မလဲ မသိဘူး။ ဂျပန်အစိုးရက အိုလံပစ်ပွဲကို သပိတ်မှောက်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာတဲ့ နေ့အထိ နေနိုင်ပါ့မလား”

အဆုယာသည် ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက တစ်ခန်းလုံးကို အုပ်မိုးနေသည့် အလား။

“ဟေ့... ဒီလိုကြီး ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေဦးမှာလဲ”

အဆုယာက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“နောက်ဖေးတံခါးကို ပြောတာ။ ဒီလိုကြီး အမြဲ ပိတ်ထားရင် အချိန်ကလည်း ရွေ့လျားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင် အတိတ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားမှာပေါ့။ သူ့ဘက်က စာထည့်လိုက်တယ်ပဲ ထားဦး။ ဒီကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရှိုတာက အဆုယာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

အဆုယာသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး လက်ဆစ်များကို ချိုးနေသည်။ ဘယ်ဘက် လက်ချောင်း ငါးချောင်းစလုံး စုံအောင် ချိုးပြီးသောအခါ သူသည် ကိုဟိုင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုဟိုင့်၊ နောက်ဖေးတံခါးကို သွားဖွင့်လိုက်”

“ကောင်းပါ့မလား”

ရှိုတာက မေးသည်။

“တော်ပြီကွာ၊ အဲဒီ ယုန်စန္ဒာဆိုတဲ့ ဟာမကို မေ့ထားလိုက်တော့။ မဟုတ်လည်း ငါတို့နဲ့ ဘာမှမှ မဆိုင်ဘဲ။ ကိုဟိုင့်... မသွားသေးဘူးလား”

“အင်း”

ကိုဟိုင့်သည် ပြောရင်း မတ်တတ်ထရပ်သည်။

ထိုစဉ် ‘ဘုတ်၊ ဘုတ်’ ဟူသော အသံက ရှေ့တံခါးဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အားလုံးပြိုင်တူ အရှေ့တံခါးဆီသို့ စိုက်ကြည့် နေမိသည်။

အဆုယာသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ခြေလှမ်း မှန်မှန် ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့လည်း အနောက်မှ လိုက်လာသည်။

ထိုစဉ် 'ဘုတ်၊ ဘုတ်' ဟူသော အသံ ထပ်မြည်လာသည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ယင်းလိပ်တံခါးကို ရိုက်ပုတ်နေသည့် အသံ။ ဆိုင်အတွင်းတွင် လူ ရှိ၊ မရှိ အကဲခတ်သည့် သဘောမျိုး။ အဆုယာသည် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အသက် အောင့်ထားသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် စာထည့်ပေါက်မှ စာတစ်စောင် ထွက်ကျလာ သည်။

သို့/

နာမိယာ ကုန်စုံဆိုင်

မစ္စတာနာမိယာ ဒီမှာ နေသေးလား မသိဘူးနော်။ အကယ် ဤဒီမှာ မနေတော့ဘူးဆိုရင် ဒီစာကို လက်ခံတဲ့သူအနေနဲ့ ကျေးဇူးပြု ပြီး စာကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါ ရစေရင်။ အထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ လူကြီးမင်းအတွက် အရေး မပါသလို ဘာမှလည်း အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီအောက်က စာသားတွေဟာ မစ္စတာနာမိယာကို ရည်ရွယ် ပြီး ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

ဦးဆီ မဆက်သွယ်မိတာလည်း အတော်ကြာသွားပြီ။ ကျွန်မ ကိုမှတ်မိပါဦးမလား မသိဘူး။ ကျွန်မက ဦးဆီကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စာရေးဆက်သွယ်ခဲ့တဲ့ ယုန်စန္ဒာပါ။ နေ့ကို လစား ဆိုသလိုပဲ မျက်စိ တစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ ခြောက်လတောင်ကြာသွားခဲ့ပြီ။ ဦးကော နေကောင်း ရဲ့လား။

အတိတ်ကို တွေးမိတိုင်း ဦးကို ကျေးဇူးတင်နေမိတာပါ။ ဦးက ကျွန်မကို မေတ္တာ ကရုဏာအပြည့်နဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးခဲ့ တယ်။ ကျွန်မ တစ်သက်တော့ မေ့နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။ ဦးရဲ့ စာ တစ်စောင်စီတိုင်းမှာ ဦးရဲ့ စေတနာတွေက ထင်ဟပ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဦးကို ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောပြချင်တဲ့ အချက် နှစ်ချက် ရှိပါတယ်။

ပထမအချက်ကိုတော့ ဦးလည်း သိနေပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဂျပန် အစိုးရက အိုလံပစ်ပွဲတော်ကို သပိတ်မှောက်ကြောင်း တရားဝင် ကြေညာခဲ့တယ်လေ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် အားတင်း ထားပေမယ့် သူတို့ တရားဝင် ကြေညာချက် ထုတ်တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျွန်မ အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို လက်ရွေးစင် အဖြစ်နဲ့ အရွေးမခံခဲ့ရပေမယ့် အရွေးခံခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကိုယ်စား စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။

နိုင်ငံရေးနဲ့ အားကစား... ဘယ်လိုမှကို မပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ နှစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံအချင်းချင်း ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ အားလုံး ဟာ ထွေးရောယှက်တင် ပတ်သက်သွားကြတာပဲနော်။

ဒုတိယအချက်ကတော့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ အကြောင်းပါ။

သေခြင်းတရားနဲ့ အဆက်မပြတ် စစ်ခင်းနေရတဲ့ သူဟာ ဒီနှစ် ၂ လပိုင်း ၁၅ ရက်နေ့ကပဲ ဆေးရုံမှာ ဆုံးရှာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အခန့်သင့်ပဲ ကျွန်မ အားနေတဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် ကျွန်မ ဆေးရုံကို အမီ သွားနိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့လက်ကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို အဖော်ပြုပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

သူ ကျွန်မကို နောက်ဆုံး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက “ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ” တဲ့။

သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ အိုလံပစ်ပွဲဝင်ပြိုင်မယ့် ကျွန်မ ရဲ့ ရုပ်ပုံကို မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်မ ထင်တယ်။ အဲဒါက သူ အသက်ဆက် ရှင်သန်နိုင်ဖို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ နာရေးကိစ္စတွေ စီမံပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ လေ့ကျင့် ရေးစခန်းကို အမြန် ပြန်သွားခဲ့တယ်။ လက်ရွေးစင်ရွေးမယ့် ပြိုင်ပွဲက လည်း အတော်လေး နီးကပ်နေပြီ။ အရေးကြီးဆုံး အချက်ကတော့ အဲဒီ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးမှာ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားချင်တယ်။

ရလဒ်ကိုစောစောကလည်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ နိုင်ငံလက်ရွေးစင် အဖြစ် ကျွန်မ အရွေးမခံခဲ့ရဘူး။ အရည်အချင်း မပြည့်မီလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ စိတ်မပျက်ခဲ့ ပါဘူး။

လက်ရွေးစင်အဖြစ် အရွေးခံရတယ်ပဲ ထားဦး။ နောက်ဆုံး တော့လည်း အိုလံပစ်ကို ဝင်ပြိုင်ခွင့် ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတွက်နဲ့ ဒီတစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ ချခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် နောင်တ မရမိပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာ အဲဒီလို စိတ်ထားနိုင်တာကလည်း ဦးရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့်ပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဦးဆီကို စာ စရေးကတည်းက ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်မှာ အိုလံပစ်ပွဲကို စွန့်လွှတ်ချင်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူရဲ့ အနားမှာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အဖော်ပြုပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေချင်လို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကြောင့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်မဟာ ထရီနိုနင်မှာ အကြီးအကျယ်စိတ်ဓာတ် ကျနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ အားစိုက် အားစိုက် ရလဒ်က ပိုကောင်းမလာခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ စွမ်းရည်တွေဟာ အကန့်အသတ် ရှိနေ တယ်လို့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းပဲ စိတ်ပူပန်နေခဲ့တယ်။ ပြိုင်ဖက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင် နေရတာကိုလည်း ငြီးငွေ့လာပြီ။ ပြီးတော့ အိုလံပစ်မှာ ဝင်ပြိုင်ခွင့် မရမှာကို စိုးကြောက်တဲ့ ဖိအားကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ အဲဒါတွေ အားလုံးကနေ ရှောင်ပြေးချင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာပဲ သူ့ ရောဂါအခြေအနေကို ကျွန်မတို့ သိခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါရစေ။ အဲဒီသတင်းဟာ ကျွန်မ အတွက် ခက်ထန်တဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေကြားကနေ ရှောင်ထွက်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကောင်း တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်မ မြင်မိခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်ဟာ အခုလို ကုသမရနိုင်တဲ့ ရောဂါဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ

ဆိုရင် သူ့ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ် ဆိုတာ ဓမ္မတာပဲ
လေ။ ဒီအတွက် ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့နေမှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒီထက် ပိုအရေးကြီးတာက အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျွန်မ
ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့သူက ကျွန်မရဲ့ ပျော့ကွက်ကို သတိထားမိသွားတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ အိုလံပစ်ကို မစွန့်လွှတ်
ရဘူး။ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ကို မချေဖျက်ပစ်ပါနဲ့လို့ သူ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း
ပြောနေခဲ့တယ်။ သူ နဂိုက အဲဒီလို ခေါင်းမာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို
ပြုစုချင်တယ်။ အိုလံပစ်ပွဲကနေ ရှောင်ပြေးချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အိပ်မက်
ကိုလည်း အကောင်အထည် ဖော်ပေးချင်တယ်။ အဲဒီ အကြောင်းအရာ
တွေ အားလုံးဟာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေကြပြီး နောက်ဆုံး
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာလိုချင်လို့ ဘာဖြစ်ချင်မှန်းတောင် မသိတော့
ဘူး။

အဲဒီ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မ ဦးဆီ
ကို ပထမဆုံး စာတစ်စောင် စရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စာထဲမှာ
အမှန်အတိုင်း ပြောမပြခဲ့မိဘူး။ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အိုလံပစ်ကနေ
ရှောင်ထွက်ပြေးချင်တဲ့ အမှန်တရားကို ဖုံးဖိထားခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မစ္စတာနာမီယာက ကျွန်မ ကလိမ်ကကျစ် ကျနေခဲ့
တာတွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ပဲ ရိပ်စားမိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ အကြိမ်အနည်းငယ် စာ အသွား အပြန် လုပ်ပြီးတဲ့
နောက်မှာ ဦးက ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကျွန်မကို ပြောခဲ့တယ်။ “မင်း
ကောင်လေးကို တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင် သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစက္ကန့်အထိ
သူနဲ့ အတူ ရှိနေသင့်တယ်” အဲဒီစာကြောင်းကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အချိန်
မှာ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းကို သံတူတစ်ချောင်းနဲ့ အထုခံလိုက်ရသလို အဲဒီ
စကားလုံးတွေက ကျွန်မ ဦးနှောက်ထဲကို ဆောင့်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဖြူမှ မဖြူစင်ဘဲကော။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့

တာဝန်ဝတ္တရားတွေကနေ ရှောင်ပြေးဖို့ ကောက်ကျစ်စွာ၊ မိုက်မဲစွာ၊
အရုပ်ဆိုးစွာ ကြိုးစားနေခဲ့တာကိုး။

အဲဒီနောက်လည်း ဦးက တိကျပြတ်သားတဲ့ အကြံဉာဏ်
တွေကို အဆက်အပြတ် ပေးနေခဲ့တယ်။

“ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲဟာ... အိုလံပစ်ပွဲတော် ဆိုပေမယ့်လည်း
ပုံကြီးချဲ့ထားတဲ့ ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“တွေဝေနေလည်း အပိုပဲ၊ အခုပဲ သူ့ဆီ သွားလိုက်တော့”

သိပ် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဦးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်
ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနိုင်ရတာလဲ။ ကျွန်မ
နောက်ပိုင်းမှ နားလည်လာတယ်။ ဦးက ကျွန်မကို စမ်းသပ်နေတာပဲ။

တကယ်လို့ အိုလံပစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ဦးက ကျွန်မကို
တိုက်တွန်းခဲ့တာမှာ ကျွန်မက လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံလိုက်မယ် ဆိုရင်
ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ အိုလံပစ်ဟာ ဘာမှ အရေးမပါဘူးလို့ ဝန်ခံလိုက်ရာ
ရောက်သွားတယ်။ ဒါဆို ကျွန်မအနေနဲ့ ထရီနီနင် ဆင်းနေတာတွေကို
စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုပဲ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုနေသင့်တော့တာ။ ဒါပေမဲ့
ဦးက ကျွန်မကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ စွန့်လွှတ်ဖို့ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်မ
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမှ မချနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါက ဘာကို ဆိုလိုသလဲ
ဆိုတော့ အိုလံပစ်ပွဲအပေါ်မှာ ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ အတော်
ကို ခိုင်မာနေတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

အဲဒီလို စဉ်းစားမိလိုက်တော့ ကျွန်မ အမှန်တရားတစ်ခုကို
မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လာတယ်။

ကျွန်မရဲ့ အတွင်းစိတ်ဟာ အိုလံပစ်ပွဲတော်ကို စိတ်ညွတ်
နေတုန်းပဲ။ အဲဒါက ကျွန်မရဲ့ ကလေးဘဝ ကတည်းက အိပ်မက်လေ။
ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်ပစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်။

“ငါ ဘယ်သူ့ထက်မဆို မင်းကို ပိုချစ်တယ်။ မင်းနဲ့ တစ်သက်
လုံး အတူ နေသွားချင်တယ်။ ပြိုင်ပွဲကို စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ မင်းရဲ့ ကျန်းမာ
ရေး ပြန်ကောင်းလာမယ် ဆိုရင် ငါ တစ်ချက်ကလေးမှ တွေဝေမနေဘဲ
စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်

ကို ဆက်ပြီး အကောင်အထည် ဖော်သွားချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့ အဆက် မပြတ် ကြိုးစားနေမှသာလျှင် ငါဟာ ရှင်သန်ရကျိုး၊ လူဖြစ်ရကျိုး နှပ်နေမှာ။ မင်းက အဲဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေတဲ့ ငါ့ကိုမှ ချစ်တာ မဟုတ်လား။ ငါ မင်းကို တစ်စက္ကန့်လေးမှ မေ့မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်ကို ဆက်လက် အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်ပေးပါ”

အဲဒီစကားကို ကြားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဟာ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းနေရင်းက မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျနေခဲ့တယ်။ သူ ကျွန်မကို ပြောတယ်။

“ငါ မင်းဆီက အဲဒီစကားကို စောင့်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ငါ့ အတွက်နဲ့ မင်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာ မြင်ရတော့ ငါ့အတော်စိတ်မကောင်း ဘူး။ ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့ လူရဲ့ အိပ်မက်ကို စွန့်လွှတ်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာ ငါ့ အတွက်တော့ သေလိုက်ရတာထက် ပိုခံစားရတယ်။ ငါတို့ တစ်နေရာ စီမှာ ခွဲနေကြရပေမယ့် ငါတို့နှလုံးသားတွေဟာ အမြဲတမ်း အတူတူ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ မင်း ဘာမှ တွေဝေမနေပါနဲ့။ ကိုယ့်အိပ်မက်ကို ဘာ အပူအပင်မှ မရှိဘဲ မဆုတ်မနစ် အကောင်အထည် ဖော်နေတဲ့ မင်းကို ပဲ ငါ မြင်ချင်တယ်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ ထပ်ပြီး မတွေ့ဝေတော့ဘူး။ ထရိန်နင် တွေထဲမှာပဲ ပြန်ပြီး စိတ်နှစ်ထားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အနားမှာ နေနေခြင်းဟာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်း သော နည်းလမ်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်လာခဲ့ တယ်။

အဲဒီရက်ပိုင်းတွေမှာပဲ သူ လူ့လောကထဲကနေ ထွက်ခွာ သွားခဲ့တယ်။ “ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးတဲ့အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုတဲ့သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို ကျေကျ နှပ်နှပ်ကြီး ပြောနေတာ မြင်ရတော့ အဲဒါဟာ ကျွန်မအတွက် အကြီး မားဆုံး ဆုလဒ်ကြီး တစ်ခုပါပဲ။ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်မပါလိုက်ရဘူး ဆိုပေမယ့် ရွှေတံဆိပ်ဆုထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ အရာကို ကျွန်မ ရခဲ့ပြီးပါပြီ။

မစ္စတာနာမိယာ၊ ကျွန်မ ဦးကိုရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဦးနဲ့ စာအဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်
 ကျွန်မဟာ ဘဝမှာ အရေးပါဆုံး အရာတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။
 အဲဒီအတွက် တစ်ဘဝလုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတော့မှာ။ ဦးရဲ့ အမြင်
 စူးရှမှုအတွက် ကျွန်မ ဦးကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကျေးဇူး မတင်
 ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။

ဦး ဒီမှာ နေချင်မှ နေတော့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာကို လက်ခံရရှိပါ
 စေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းနေမိပါတယ်။

ယုန်စန္ဒာ

ရှိတာနှင့် ကိုဟိုင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မည်သို့
 ပြောရမည်မှန်း မသိကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု အဆုယာ တွေးနေမိသည်။ အဘယ်
 ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ခံစားနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ယုန်စန္ဒာ’၏ နောက်ဆုံး ပြန်စာသည် သူတို့လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော
 စာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အိုလံပစ်လက်ရွေးစင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက်
 လက်မလျှော့ခဲ့။ အဆုံးစွန်ထိ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း လက်ရွေးစင်အဖြစ် အရွေး
 ချယ် မခံခဲ့ရသည့်အပြင် ဂျပန်နိုင်ငံအနေဖြင့် ပြောရလျှင် အိုလံပစ်ပွဲ ဆိုသည်မှာ
 ရှိပင် မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် ထိုကိစ္စအတွက် သူ နောင်တမရ။ ရွှေတံဆိပ်ထက် များစွာ
 ပိုတန်ဖိုးရှိသော အရာကို သူ ရရှိခဲ့သည်ဟု သူ ခံယူနေသည်။ ထို့အတွက်လည်း
 ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်နေခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ မစ္စတာနာမိယာ၏ ကူညီဖေးမပေးမှု
 ကြောင့်ဟု သူ ယူဆနေပြန်သည်။ အဆုယာတို့ လူစုက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့်
 ရေးချခဲ့သော စာများသည် သူ့အတွက် လမ်းကြောင်းမှန်ကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သည်ဟု
 ယုံကြည်နေသည်။ သူတို့ကို ကျီစယ်လှောင်ပြောင်လို၍ ရေးခဲ့ခြင်းလော။ ထိုသို့
 သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုမျှ ရှည်လျားသော စာတစ်စောင်ကို မည်သူမျှ ရေးသား
 မည် မဟုတ်ချေ။

အပြုံးတစ်ခုက အဆုယာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်လာသည်။
 ဟားတိုက် ရယ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာကြသည်။ အဆုယာ၏

ဖြေသိမ့်ရာ ကုန်ရုံဆိုင်

ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်တက်လာပြီး မကြာခင်ပင် အသံထွက်အောင် အော်ရယ် နေမိတော့သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

ရှိုတာက မေးသည်။

“အင်မတန်မှ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလား။ အဲဒီ ကောင်မက အတော် ကြောင်တာပဲ။ အိုလံပစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ငါတို့က အသည်း အသန် ပြောတာကိုပဲ သူ့သဘောနဲ့သူ နားလည်ချင်သလို နားလည်ပစ်လိုက် တယ်။ အားလုံးဟာ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်လာတော့ ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်နေပြန် ရော။ ပြီးတော့ ရေးထားသေးတယ်။ ‘ဦးရဲ့ အမြင်စူးရှမှုအတွက် ကျွန်မ ဦးကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး’ တဲ့။ ဟား ဟား ဟား ဟား... ငါတို့ဆီမှာ အဲဒါတွေ ဘယ်ကလာ ရှိရမှာလဲကွာ”

ရှိုတာက စပ်ဖြဖြနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေသွားဖို့ အရေးကြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“အေးလေ။ ငါကတော့ စိတ်ထဲ အတော် ကျေနပ်နေမိတယ်”

ကိုဟိုင်က ပြောသည်။

“ငါ အရင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ကူပြီး ပြဿနာ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ဖူးတာ မဟုတ် ဘူး။ ရမ်းတုတ်လို့ မှန်သွားတယ်ပဲ ပြောပြော။ ကိုယ့်ကို အကူအညီ တောင်းခံလာ လို့ ကူညီပေးလိုက်ရတာ အင်မတန်မှ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲ။ အဆုယာ... မင်းကော အဲဒီလို မခံစားရဘူးလား”

အဆုယာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သူ၏ နှာသီးဖျားကို ပွတ်နေသည်။

“အင်း ... စိတ်ပျက်စရာလို့တော့ မခံစားရဘူး”

“တွေ့လား၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အဲဒီလောက် ဝမ်းမသာနိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာပဲ တော်ကြဦးစို့။ အခု နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်ထားသင့်ပြီ။ အခုအတိုင်းသာ ဆက် ပိတ်ထားရင် အချိန်က ဘယ်တော့မှ ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

အဆုယာသည် နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ သွားနေသည်။

သူသည် နောက်ဖေးတံခါး လက်ကိုင်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် ရှိုတာထံမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခဏနေဦး”

“ဘာတုံး”

ရှိတာက ပြန်မဖြေဘဲ အိမ်ရှေ့ ဆိုင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အဆုယာက ကိုဟိုင့်ကို မေးလိုက်သည်။ သူကလည်း ဘာမှန်း မသိကြောင်း ခေါင်းခါ၍ ပြသည်။

မကြာခင် ရှိတာသည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ စိတ်မကြည်လင်သော မျက်နှာထားက သူ့ထံတွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

အဆုယာက မေးသည်။

“လာပြန်ပြီ”

ရှိတာက ပြောရင်း ညာဘက်လက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ယမ်းပြသည်။

“ကြည့်ရတာ နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရေးလာတာ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”
သူ၏ လက်ထဲတွင် အညိုရောင် စာအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားလျက်။

အခန်း (၂) သန်းခေါင်ယံည၏ ဘာဂျာသံ

(က)

ဧည့်ကြိုကောင်တာတွင် ထိုင်နေသူမှာ အသက် ၆၀ ကျော်ပြီဟု ထင်သာ မြင်သာ ရှိလှသော ပိန်လိုသည့် အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မနှစ်က ဤနေရာတွင် တွေ့ခဲ့ ရသူမှာ ထိုသူ မဟုတ်။ ပင်စင်ယူပြီး၍ ဤနေရာသို့ အလုပ်လာဆင်းခြင်း ဖြစ်ရ ပေမည်။

ကတ်ဆူရိုသည် သူ၏ နာမည်ကို ပြောပြနေစဉ် စိတ်ထဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်က ကတ်ဆူရိုလဲ”

ထိုလူကြီးက ပြန်မေးသည်။ သူ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင်။

“မတ်ဆူအိုကာ ကတ်ဆူရို ပါ။ ပွဲတော်အတွက် ဖျော်ဖြေပေးဖို့ ရောက် လာတာ ခင်ဗျ”

“ပွဲတော်...?”

“ခရစ္စမတ်ပွဲအတွက်လေ”

“ဪ... အေး”

ထိုလူကြီးက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်-

“ဖျော်ဖြေပွဲအတွက် မြို့ပေါ်က လာမယ်လို့တော့ ကြားတယ်။ ကျွန်တော် ကတီးဝိုင်းအဖွဲ့ ထင်နေတာ။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းပါ”

“ခဏစောင့်ဦး”

ထိုလူကြီးက ဖုန်းဆက်နေသည်။ ဖုန်းထဲတွင် တစ်ဖက်လူနှင့် စကား အနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် ကတ်ဆူရိုကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခဏလောက် ထိုင်စောင့်ပေးပါဦး”

ခဏကြာသောအခါ မျက်မှန်တပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကတ်ဆူရိုက သူ့ကို သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ မနှစ်ကလည်း ဖျော်ဖြေ ပွဲကို သူကပင် ဦးစီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ကတ်ဆူရိုကို မှတ်မိပေလိမ့် မည်။ ပြုံးလျက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်၊ အခုလို ကြွလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်”

“ဖိတ်ကြားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”
ကတ်ဆူရိုက ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

ကတ်ဆူရိုကို နားနေခန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ အခန်းထဲတွင် ဆိုဖာ နှင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တချို့ ရိုးရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“အချိန်ကတော့ မိနစ် ၄၀ လောက် ရမယ်။ မနှစ်က အတိုင်းပါပဲ။ ဖျော်ဖြေ ဖို့ အစီအစဉ်ကတော့ ရှင် သဘောကျသလို စီစဉ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်တယ်မလား”

တာဝန်ခံ အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်။ သီချင်းတွေကတော့ ခရစ္စမတ်သီချင်းတွေကိုပဲ ဦးစား ပေးပြီး ဆိုသွားပါမယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သီချင်း တချို့ရောပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

အမျိုးသမီးက မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြနေသည်။ ကိုယ်ပိုင်သီချင်း ဆိုသည် ကို စိတ်ဝင်စားသွားသောကြောင့်လား မဆိုနိုင်။

ဖျော်ဖြေပွဲ ကျင်းပရန် အချိန် အနည်းငယ် လိုသေးသောကြောင့် ကတ်ဆူရို သည် နားနေခန်းထဲတွင် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုး တည်ပေးထား၍ သူသည် စက္ကူခွက်ထဲသို့ ငှဲလိုက်ပြီး နည်းနည်းချင်း သောက်နေသည်။

ယခုအကြိမ်နှင့် ဆိုလျှင် 'မာရူမစ်ဆူအန်' မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ ဒုတိယအကြိမ် မြောက် လာရောက် ဖျော်ဖြေပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် တောင်စောင်းတွင် တည်ရှိပြီး သံကူကွန်ကရစ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော လေးထပ်အဆောက်အအုံ တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ ၎င်းတွင် လူနေအိပ်ခန်းများ၊ စားသောက်ခန်းမဆောင်နှင့် ဘုံရေချိုးကန်များ ပါရှိသည်။ ထို့နောက် ကလေးငယ်များမှစ၍ ၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်များအတွက် အားကစားနည်းမျိုးစုံ ပြုလုပ်နိုင်သော အားကစားခန်းမ လည်း ရှိပေသည်။ ကတ်ဆူရီသည် မိဘမဲ့ဂေဟာ အတော်များများသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး သည်။ ဤနေရာ၏ အပြင်အဆင်များမှာ အလယ်အလတ်တန်း အဆင့်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကတ်ဆူရီသည် ဂီတာကို ကောက်ကိုင်ပြီး နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အသံ ထွက် မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ် တီးခတ်ကြည့် သည်။ မဆိုးသေး။ မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဖျော်ဖြေပွဲ စတင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ခံ အမျိုးသမီးက လာရောက် သတိပေးသည်။ သူသည် ခွက်ထဲမှ လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို မော့ သောက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဖျော်ဖြေပွဲကို အားကစားခန်းမထဲတွင် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေး များသည် အတန်းလိုက် ချထားသော ခေါက်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် စည်းကမ်း သေဝပ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ အများစုမှာ ၁၀ နှစ်အောက် ကလေးများ ဖြစ်သည်။ ကတ်ဆူရီစင်ပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် သူတို့က လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကာ ဩဘာပေးနေကြသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ရန် လူကြီးများက သူတို့ကို ညွှန်ကြား ထားပုံ ရသည်။

စင်ပေါ်တွင် မိုက်ခွက်၊ ထိုင်ခုံနှင့် ဂီတမှတ်စု ညှပ်ရန် စင်တစ်စင်ကို အသင့် ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ ကတ်ဆူရီသည် ရှေးဦးစွာ ကလေးများဘက်သို့ ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ကလေးတို့”

“မင်္ဂလာပါ”

ကလေးများက ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

mgyoe.com

“ဒီနေရာကို လာဖျော်ဖြေတာ အခုပါနဲ့ဆိုရင် ဒုတိယအကြိမ်ပဲ။ မနှစ် ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့တုန်းကလည်း တစ်ခါ ဖျော်ဖြေခွင့် ရခဲ့သေးတယ်။ နှစ်ကြိမ် စလုံး ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ရက်ချည်းပဲနော်။ ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့တောင် တူနေ ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလက်ဆောင်မှတော့ ဦးမှာ ပါမလာဘူး”

ခန်းမထဲမှ ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ မနှစ်ကလိုပဲ သီချင်းတွေကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ သားတို့ သမီးတို့ကို ဦးက ပေးခဲ့မှာပါ”

သူ ပထမဆုံး တီးခတ်သီဆိုသော သီချင်းမှာ ‘အနီရောင် နှုတ်သီးနှင့် ရွှေသမင်’ ဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို ကလေးများကလည်း ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သော ကြောင့် အတူ လိုက်ဆိုနေကြလေသည်။

ထို့နောက် ခရစ္စမတ်သီချင်း အတော်များများကို သီဆိုပေးသည်။ သီချင်း တစ်ပုဒ်နှင့် တစ်ပုဒ် စပ်ကြားတွင်လည်း သောလုံးလေးများ ထည့်လိုက်သော ကြောင့် ကလေးများအတွက် မပျင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ လက်ခုပုံသံ ဖြင့် စည်းချက် လိုက်သူက လိုက်နေကြသည်။ လိုက်ဆိုသူက ဆိုနေကြသော ကြောင့် ဖျော်ဖြေပွဲသည် စည်သည်ထက် စည်၊ ဆူသည်ထက် ဆူလာသည်။

ထိုသို့ဖျော်ဖြေနေစဉ်အတွင်း ကတ်ဆူရီသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို စတင် သတိထားမိလာသည်။

ထိုကလေးမလေးသည် ဒုတိယတန်း၏ အစွန်ဆုံး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေ သည်။ ၉ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူသည် တခြား တစ်နေရာ သို့သာ ငေးမောနေပြီး ကတ်ဆူရီဘက်သို့ ကြည့်ဖော်ပင် မရ။ တေးသီချင်းများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ တခြား ကလေးများ ကဲ့သို့ လိုက်ဆိုနေခြင်း မရှိဘဲ သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

ထိုကလေးမလေး၏ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသော အမူအရာက သူ့ကို စွဲဆောင်နေခဲ့သည်။ ကလေးတစ်ယောက်တွင် မရှိသင့် မရှိထိုက်သော ရင့်ကျက် နေသည့် အမူအရာမျိုး။ သူ မိမိအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာစေလိုသော ဆန္ဒများ ကတ်ဆူရီ၏ စိတ်ထဲတွင် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။

သားချောတေးများသည် ကလေးဆန်လွန်းသောကြောင့် သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြင့် ကတ်ဆူရီသည် ‘မတ်ဆူ

တိုယို ယူမိ' သီဆိုခဲ့သော 'ခရစ္စမတ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့ ချစ်သူ' သီချင်းကို သီဆိုလိုက်သည်။ ၎င်းသီချင်းသည် ယမန်နှစ်က လူကြိုက်များခဲ့သော 'ဆီးနှင်းမြေသို့ အလည်တစ်ခေါက်' ဇာတ်ကားမှ ဇာတ်ဝင်တေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းကို ထိုသို့သော ပွဲလမ်းသဘင်မျိုးတွင် သီဆိုခြင်းသည် မူပိုင်ခွင့်ကို ချိုးဖောက်ရာ ကျနေသည်။ သို့သော် သူ့အား မည်သူကမျှ တရားစွဲဆိုရန် စိတ်ဝင်စားကြလိမ့် မည် မဟုတ်ပေ။

ကလေးအများစုသည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာ နားထောင်နေကြသော်လည်း ထိုကောင်မလေးကမူ အဝေးတစ်နေရာသို့သာ ငေးမောနေလေသည်။

ထို့နောက် ကတ်ဆူရီသည် ထိုအရွယ် မိန်းကလေးများ နှစ်ခြိုက်သဘော ကျတတ်သော သီချင်းကို တီးခတ်သီဆိုပြန်သည်။ သို့သော် ထူးခြားမှု မရှိ။ သူ့ကို ဥပေက္ခာ ပြုရတော့မည်လော။ သူသည် တေးဂီတကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိပုံ မရ။

“ကဲ ... အခု နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သားတို့ သမီးတို့ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြပါမယ်။ ဖျော်ဖြေပွဲကို ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် သီဆိုဖို့ သီးသန့် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နားဆင်ပေးပါဦးနော်”

ကတ်ဆူရီသည် ဂီတာကို ဘေးနားတွင် အသာအယာ ချလိုက်ပြီး ဘာဂျာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အသက်ရှူမှန်အောင် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တေးသံများ တဖြည်းဖြည်း ပျံ့လွင့်လာကြသည်။ ထိုတေးသွားကို သူမူတ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်မရေတွက်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂီတသင်္ကေတ စာအုပ်ကိုလည်း ကြည့်နေဖို့ မလိုအပ်တော့။

သုံးမိနစ်ခွဲမျှ ကြာသော ထိုတင်ဆက်မှုအတွင်း အားကစားကွင်း တစ်ခု လုံးသည် ချောင်းဟန်သံမျှ မကြားရအောင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။ တီးမှုတ်ခြင်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကတ်ဆူရီသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုတစ်မဟုတ်မျှသော အချိန်ကာလအတွင်း သူ့ရင်ထဲ တုန်ခါသွားသည်။

ထိုကောင်မလေးသည် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် စူးစူးစိုက်စိုက်ဖြင့် အသက်ဝင်လှသည်။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကတ်ဆူရီ၏ ရင်သည် တားမနိုင် ဆီးမရအောင် ခုန်နေလေတော့သည်။

တီးမှုတ်မှု ပြီးဆုံးသောအခါ ကလေးများ၏ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ အကြားတွင် ကတ်ဆူရီသည် စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တာဝန်ခံ အမျိုးသမီးသည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာပြီး “ပင်ပန်းသွားပြီနော်” ဟု ပြောလေသည်။

ကတ်ဆူရီသည် ထိုကလေးမလေး အကြောင်းကို သူ့ထံမှ စုံစမ်းကြည့်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မေးရန် နှုတ်ခမ်း ပြင်လိုက်ပြီးကာမှ မျိုသိပ်ထားမိလေသည်။ သူ ဘယ်က ဘယ်လို စမေးရမည်ဟု မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် မျှော်လင့်မထားဘဲ ထိုကလေးမလေးနှင့် အဆက်အသွယ် ရခဲ့သည်။

ဖျော်ဖြေပွဲပြီးနောက် စာသောက်ခန်းမတွင် ညစာစားပွဲ ရှိသောကြောင့် ကတ်ဆူရီသည်လည်း ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူ ညစာစားနေစဉ် ထိုကလေးမလေး သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“အဲဒီ သီချင်းနာမည်က ဘာလဲ”

သူက ကတ်ဆူရီ၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သီချင်းကို ပြောတာလဲ”

“နောက်ဆုံး ဘာဂျာနဲ့ မှုတ်သွားတဲ့ သီချင်းလေ၊ ကျွန်မ မကြားဖူးဘူး” ကတ်ဆူရီက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကြားဖူးမှာလဲ၊ အဲဒါ ဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လေ”

“ကိုယ်ပိုင်...”

“ဦး ကိုယ်တိုင် စပ်ထားတဲ့ သီချင်းပဲ၊ သဘောကျလား”

ကလေးမလေးက အားရှိပါးရှိ ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“အဲဒီသီချင်းက တအား နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မ နောက်တစ်ခါလောက် နားထောင်ချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဦးကို ခဏစောင့်ဦး”

ကတ်ဆူရီသည် ယနေ့ည ဤဂေဟာ၌ပင် အိပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်လာပြီး ဘာဂျာကို ယူ၍ စားသောက်ခန်းမသို့ ပြန်လာသည်။

သူသည် ကလေးမလေးကို ဝရန်တာသို့ ခေါ်သွားပြီး သူ့အတွက် နောက်

မြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

တစ်ကြိမ်ဘာကုာဖြင့်တီးမှုတ်ပြသည်။ ကလေးမလေးက စွာန်ဝင်စားပြီး မျက်တောင် မခတ်ဘဲ စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည်။

“အဲဒီသီချင်းမှာ နာမည် မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ ‘ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း’ လို့ ပေးထားတယ်”

“ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း .....”

ကလေးမလေးက နာမည်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထို တေးသွား အလိုက်ကို စပြီး ဆိုသည်လေတော့သည်။ ကတ်ဆူရီ အံ့အား အသင့် ကြီး သင့်သွားလေသည်။ သူသည် တေးသွားကို အပေါက်အကျမရှိ အလွဲအချော် မရှိဘဲ ဆိုပြသွားခဲ့သည်။

“မင်း အကုန် မှတ်မိနေပြီပဲ”

သူ့စကားကို ကြားရသောအခါ ကလေးမလေးသည် ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် သူ့ကို ပြုံးပြလေသည်။

“ကျွန်မ အပိုင်နိုင်ဆုံး အလုပ်ကတော့ သီချင်းမှတ်တာပဲ”

“မင်းက အရမ်း တော်တာပဲ”

ကတ်ဆူရီသည် ကလေးမလေးကို လေးစားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ စဉ် သူ့အတွေးထဲတွင် ‘တကယ့် ပါရမီရှင်ပဲ’ ဟု တွေးနေမိသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးက တကယ့်အဆိုတော် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူးလား”

“တကယ့်အဆိုတော် ဟုတ်လား.....”

ကတ်ဆူရီသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု ကို ဖုံးဖိထားနိုင်ရန် ကြိုးစားနေရသည်။

“အဲဒီသီချင်းက ပေါက်လောက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တာပဲ”

ကတ်ဆူရီက ရယ်လျက်-

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ထိုစဉ် “ဆယ်ရီ” ဟူသော အော်ခေါ်သံတစ်ခုကို သူတို့ ကြားလိုက်ရ သည်။ ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် စားသောက်ခန်းဘက်မှ ထွက် လာသည်။

“တတ်ဆုကို ထမင်း သွားခွံပေးနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆယ်ရီဟု အမည်ရသော ကလေးမလေးသည် ကတ်ဆူရိုကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားလေသည်။

ခဏကြာသောအခါ ကတ်ဆူရိုလည်း ထမင်းစား ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဆယ်ရီသည် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ အနားတွင် ထိုင်နေသည်။ ကလေး၏ လက်ထဲမှ ဇွန်းကို ထိန်းကိုင်ပေးထားသည်။ ကောင်ကလေးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ သွေးကွေးပြီး မျက်နှာတွင်လည်း ဘာခံစားချက်မျှ မရှိသလိုပင်။

ဖျော်ဖြေပွဲကိုတာဝန်ခံဆောင်ရွက်ပေးသော အမျိုးသမီးသည် ကတ်ဆူရို ၏ အနားတွင် အခန့်သင့် ရှိနေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အရေးမပါသလို ဟန်ပန် ဖြင့် ဆယ်ရီတို့၏ အကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က မောင်နှမတွေလေ။ ကျွန်မတို့ဆီ ဒီနှစ် နွေရာသီ ကပဲ ရောက်လာကြတာ။ မိဘတွေက သူတို့ကို နှိပ်စက်လို့လို့ ကြားတာပဲ။ မောင် ဖြစ်တဲ့ တတ်ဆုက သူ့အစ်မ ဆယ်ရီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ပဲ စကားပြောတယ်”

“အဲဒီလိုကြီးလား .....”

မောင်လေးကို ဂရုတစိုက် ပြုစုနေသော ဆယ်ရီကို ကတ်ဆူရိုက ကြည့် နေမိသည်။ သူ့အဘယ်ကြောင့် ခရစ္စမတ်သီချင်းများကို ရွံ့မှန်းနေရသနည်း ဆိုသည် ကို သဘောပေါက်လာသည်။

ညစာစားပွဲ ပြီးသောအခါ ကတ်ဆူရိုသည် အခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေစဉ် ပြတင်းပေါက်မှ ကလေးများ၏ ရယ်မော မြူးထူးသံများ ပျံလွင့်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ထပြီး အောက်ထပ်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ ကလေးများ မီးပန်းလွှတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချမ်းရကောင်း မှန်းတောင် သိကြပုံ မရပေ။

ဆယ်ရီနှင့် တတ်ဆုလည်း ရှိနေသည်။ သူတို့သည် လူစုလူဝေး၏ အပြင်ဆုံး တစ်နေရာမှ ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဦးက တကယ့်အဆိုတော် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူးလား။

သူ့ကို ထိုသို့ မေးမည့်သူ မရှိခဲ့သည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ ရှေ့တစ်ကြိမ် တုန်းက ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြုံးဖြဖြလုပ်၍ အဖြေပေးခဲ့သည်။ ၎င်းသည်

လည်း လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တုန်းက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ခံစားချက်သည် ယခုတစ်ကြိမ်နှင့် လားလားမျှ မတူခဲ့ပေ။

“အဖေ ....”

သူသည် သန်းခေါင်ယံ မိုးကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ရင်း တိုးညင်းစွာ ရေရွတ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရုံးနိမ့်မယ့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ရင်ဆိုင်တိုက်ဖို့ တောင် ကျွန်တော့်မှာ စွမ်းအား မရှိခဲ့ဘူး”

ကတ်ဆူရီ၏ အတွေးများသည် လွန်ခဲ့သော ၈ နှစ်ဆီသို့ လွင့်မျောနေ ကြသည်။

(ခ)

ဇူလိုင်လ၏ ပထမအပတ်ထဲတွင် သူ့အဘွား ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နာရေးသတင်းကို ကတ်ဆူရီ ရရှိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကတ်ဆူရီသည် နံနက် ဆိုင်ဖွင့်ရန်အတွက် လုံးပန်းနေစဉ် နှမဖြစ်သူ အေမီကို၏ ဖုန်းကို လက်ခံရခဲ့သည်။

အဘွား၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းသည်ကို သူ့ အစောကြီး ကတည်းက သိနှင့်နေသည်။ သူ၏ အသည်းနှင့် ကျောက်ကပ်များ ပျက်စီးနေကြ ပြီး အချိန်မရွေး လွင့်ပါးသွားနိုင်ကြောင်း သူ သတင်းရထားသည်။ သို့သော် သူသည် အိမ်မပြန်နိုင်ခဲ့။ အဘွား၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စိုးရိမ်နေသော်လည်း အိမ်ပြန်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“မနက်ဖြန် စင်တာမှာ တစ်ရက်ထားပြီး သန်ဘက်ခါ သဂြိုဟ်မယ်။ အစ်ကိုက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

အေမီကိုက မေးသည်။

ကတ်ဆူရီသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖုန်းကို ကိုင်ထားပြီး တံတောင်ဖြင့် ကောင်တာပေါ် ထောက်လျက် ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“ငါ ရုံးတက်ရဦးမှာ၊ သူဌေးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်”

သူသည် အေမီကို၏ ပင့်သက် ရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာရုံးတက်တာလဲ။ တိုလီမိုလီ လုပ်နေရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီဆိုင်ကို အရင်ကတည်းက ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေခဲ့တာပဲကို။”

တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ခွင့်ယူတာပဲ။ သဘောမတူဘဲ နေပါ့မလား။ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးတာပဲလေ။ ကြိုက်သလို ခွင့်ယူလို့ ရလို့ အဲဒီအလုပ်မှာပဲ မြနေ ပြီး တခြားအလုပ် ထပ်မရှာတော့တာဆို”

သူပြောခဲ့သည့် စကားမှာ အမှန်ချည်းပင်။ သူသည် မှတ်ဉာဏ်ကောင်း သည့်အပြင် ခေါင်းမာသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ပြောပြီး မလိမ့်တပတ် လုပ်၍ မရပေ။ ကတ်ဆူရီတွင် ဖြေစရာ စကား မရှိတော့။

“အစ်ကိုသာ ပြန်မလာရင် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”
အေမီကိုသည် အသံကို မြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းဘူး။ အမေလည်း အဘွား ကို ပြုစုနေရတာနဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ယိုင်နဲ့နေပြီ။ ပြီးတော့ အဘွားက ဟိုးအရင် ကတည်းက အစ်ကိုကို တအား ချစ်ခဲ့တာ။ အစ်ကိုအနေနဲ့ အဘွားရဲ့ နာရေးကို ပြန်လာသင့်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

ကတ်ဆူရီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ စိစဉ်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“စောနိုင်သမျှ စောအောင် ပြန်လာခဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီညပဲ လာခဲ့တော့”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် မနက်ပေါ့။ နောက်အကျဆုံး နေ့လယ်ပဲ”

“ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“သေချာ စဉ်းစား၊ အစ်ကို အဲဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း တစ်ဇွတ်ထိုး နိုင်လွန်း တယ်”

‘ဘာစကားပြောတာလဲဟ’ ဟု မေးတော့မည် အပြုတွင် အေမီကိုဘက် မှ ဖုန်းချသွားလေသည်။

ဖုန်းလက်ကိုင်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ကတ်ဆူရီသည် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင် ပြီး နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားကို ငေးမိငေးရာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ၎င်းမှာ အိုကီ နာဝါ၏ လက်ရာဖြစ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေပုံ။ ဆိုင်ရှင်သည် အိုကီနာဝါကို အရူးအမူး နှစ်ခြိုက်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဤဘားဆိုင် သေးသေးလေး၏ နေရာ အနံ့တွင် အိုကီနာဝါ၏ လက်ရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေကြသည်။

ကတ်ဆူရို၏ အကြည့်သည် ဆိုင်တွင်းရှိ ထောင့်တစ်နေရာသို့ ရွှေလျား သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ကြိမ်ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် ၎င်းကို နှိ၍ ထောင်ထားသော ရိုးရိုး ဂီတာတစ်လက် ရှိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဧည့်သည်အတွက် တီးခတ် ပေးရပြီး များသောအားဖြင့် ကတ်ဆူရိုကိုယ်တိုင် သီဆို ဖျော်ဖြေပေးရသည်။ သူ၏ သီချင်းသံကို ပထမဆုံး ကြားရသော ဧည့်သည် အများစုသည် ထူးဆန်း အံ့ဩ သည့် အမူအရာများဖြင့် သူ့ကို ဩဘာပေးခဲ့ကြသည်။ ဂီတာတီးခတ်နည်းကို ဆရာတစ်ဦးဦး အထံ၌ အနီးကပ် သင်ယူထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ကြည့်ပြီး လေ့ကျင့်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိကြသောအခါတွင်လည်း သူ့ကို တအံ့တဩ ချီးမွမ်းကြပြန်သည်။ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် အဘယ်ကြောင့် ဆက် မကြိုးစားသနည်းဟု တချို့ဧည့်သည်များက သူ့အား မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟုသာ ကတ်ဆူရိုသည် သူ့ ကိုယ်သူ နှိမ့်ချပြီး နှုတ်မှ ပြောဆိုနေရသော်လည်း သူ၏ အတွင်းစိတ်ထဲတွင်မူ “နဂိုကတည်းက ငါ့မှာ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေပြီးသား” ဟု တွေးနေမိသည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပင် တက္ကသိုလ်ကို ဆက်မတက်တော့ဘဲ ကျောင်းထွက် ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကတ်ဆူရိုသည် အလယ်တန်း ကျောင်းသား ဘဝကပင် တေးဂီတကို စိတ်ပါဝင်စားခဲ့သည်။ အလယ်တန်း ဒုတိယနှစ်က သူသည် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ သွားလည်စဉ် ဂီတာတစ်လက်ကို တွေ့သွား ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းက သူ့အစ်ကို၏ ဂစ်တာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ဂီတာကို မည်သို့ မည်ပုံ ကိုင်တွယ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့အား သင်ပြခဲ့သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဂီတာကို ပထမဆုံး ကိုင်တွယ်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ စစချင်း ဂီတာ ကိုင်ရာတွင် အချိုးမကျသော်လည်း အကြိမ်ကြိမ် လေ့ကျင့်ပြီးနောက် လွယ်ကူ ရှင်းလင်းသော သီချင်းတိုတစ်ပိုဒ်ကို ကောင်းစွာ တီးခတ်နိုင်လာသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကျေနပ်အားရသည့် ပျော်ရွှင်မှုကို မည်သည့် ဝေါဟာရနှင့်မျှ ဖော်ကျူး၍ မစွမ်းနိုင်ပေ။ ကျောင်း၌ ပုံမှန် တက်နေရသော ဂီတချိန်တွင် ပလွေ မှုတ်ရစဉ်က မရရှိနိုင်ခဲ့သော ထိုထူးခြားသည့် စိတ်ခံစားမှုသည် သူ၏ အာရုံ ကြောများ အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင် ပျံ့နှံ့သွားကြသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကတ်ဆူရီသည် ရဲဆေးတင်ပြီး သူ့ကိုယ်ပိုင် ဂီတာတစ်လက် လိုချင်ကြောင်း သူ့မိဘများကို ပူဆာလေတော့သည်။ ဖခင်သည် ငါးဆိုင် ဖွင့်ထားသူ ငါးစိမ်းသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ဂီတနှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍ မရသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူက မျက်လုံးပြူးလျက် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ဆူငေါက်လေသည်။ “အဲဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေါင်းနဲ့” ဟူ၍။ ဖခင်၏ အမြင်တွင် ဂီတာတီးသော လူငယ်များသည် လမ်းသရဲ အဆင့်သာသာ ရှိသူများ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် စာကောင်းကောင်း ကြိုးစားပြီး ဒီမြို့မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အထက်တန်းကျောင်းကို ဝင်နိုင်စေရမယ်။ တကယ်လို့ မဝင်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော် ဂီတာကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မတီးတော့ဘူး” စသည်ဖြင့် ကတ်ဆူရီသည် ကတိမျိုးစုံ ပေး၍ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စ မတိုင်ခင်က ကတ်ဆူရီသည် မိဘများကို တစ်ခါမျှ ထိုကဲ့သို့ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူး။ ထို့ကြောင့်လည်း ဇွဲနဲ့တောင်းဆိုနေသော သူ၏ တောင်းဆိုမှုအတွက် မိဘများကလည်း ခေါင်းခဲနေခဲ့ကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ပထမဆုံး လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ပြီး ထို့နောက်မှ ဖခင်၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ကို ရရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသော ဆိုင်မှာ တူရိယာဆိုင် မဟုတ်ဘဲ အပေါင်ဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ အပေါင်ဆုံးထားသော ဂီတာတစ်လက်ဖြင့် သူ့ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ကြသည်။

“မဟုတ်လဲ နောက်ကျရင် လွှင့်ပစ်ရမယ့် အတူတူ ဈေးကြီးတာ ဝယ်မနေနဲ့”

ဖခင်က မျက်နှာထားဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

အပေါင်ဆိုင်မှ အပေါင်ဆုံးပစ္စည်းပင် ဖြစ်ပါစေ။ ကတ်ဆူရီအဖို့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့ညက ညအိပ်စဉ်အခါတွင် သူသည် ဝယ်လာခဲ့သော ဂစ်တာဟောင်းလေးကို ဖက်၍ပင် အိပ်ခဲ့သေးသည်။

သူသည် အဟောင်းဆိုင်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ဂီတာတီးခတ်နည်း စာအုပ်ကို ကြည့်၍ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဂီတာတီး လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိဘများနှင့် ကတိခံဝန် ယူထားသည့်အတိုင်း စာကိုလည်း ကြိုးစားသင်ယူသည်။ သူ၏ အောင်မှတ်များကလည်း ထိုနေ့မှစကာ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းလာကြသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များ ဆိုလျှင်လည်း ဒုတိယထပ်ရှိ သူ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ မထွက် တော့ဘဲ ဂီတာတီးနေလေသည်။ မိဘများကလည်း ဘာမျှ စွက်ဖက်၍ မရ။ ထို့နောက် သူသည် ရည်မှန်းထားသော အထက်တန်းကျောင်းသို့ အောင်အောင် မြင်မြင် တက်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူ ပထမဆုံး ပြု လုပ်သည်မှာ ဂီတကလပ်ထဲသို့ ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကလပ်တွင် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့် ဂီတဝိုင်းတစ်ခု တည်ထောင်ပြီး နေရာအတော်များများ တွင် သွားရောက် ဖျော်ဖြေခဲ့သည်။ နဂိုက သူတို့သည် ရှိနှင့်ပြီးသော အဆိုတော် များ၏ တေးသီချင်းဟောင်းများကိုသာ သီဆိုဖျော်ဖြေကြရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်များကိုလည်း ထည့်သွင်း သီဆိုလာကြသည်။ ထိုသီချင်း အများစုကို ကတ်ဆူရိုက ရေးသားခဲ့သည်။ ပင်တိုင် အဆိုရှင်မှာလည်း သူပင် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများက သူ၏ ဖန်တီးမှုများကို အထင်ကြီးကြသည်။

အထက်တန်း တတိယနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့၏ ဂီတဝိုင်း လည်း အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားတော့သည်။ အထွေအထူးတော့ မဟုတ်။ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲ အောင်မြင်သည်နှင့် ဂီတဝိုင်းကို ပြန်လည် ဖွဲ့စည်း မည်ဟု သူငယ်ချင်း လေးယောက်က အသီးသီး ကတိပြုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ အဖွဲ့ဝင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က စာမေးပွဲ ကျခဲ့သည်။ ထိုသူသည် နောက်တစ်နှစ် ကြာသောအခါ စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း ဂီတဝိုင်း ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းမည့် ကိစ္စကို မည်သူကမျှ စကား မဟာတော့ချေ။

ကတ်ဆူရိုသည် တိုကျိုမြို့ရှိ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုတွင် ဘောဂဗေဒ ပညာရပ်ကို အထူးပြု သင်ယူခဲ့သည်။ သူသည် ဂီတပညာရပ်ကို အထူးပြု လေ့လာ လိုသော်လည်း မိဘများက ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်မည်ကို သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ မိဘများ၏ လက်ငုတ် လက်ရင်း ဖြစ်သော ငါးဆိုင်ကို ဆက်ခံရန်မှာ သူ၏ ဘဝလမ်းကြောင်း ဖြစ်ကြောင်း ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက သူ့ကို ချမှတ်ပေးထားခဲ့သည်။ မိဘများက လည်း မိမိသားသည် မိမိတို့၏ ဆန္ဒကို သွေဖည်ပြီး တခြားလမ်းကြောင်းကို

ပြောင်းလဲ ရွေးချယ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ သံသယ မဝင်ခဲ့သည့်နှယ်။ ကတ်ဆူရို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဤသည်ပင် သူ၏ ဘဝပေး ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်ဟု မသိစိတ်က ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်တွင်လည်း ဂီတကလပ်များ များစွာရှိရာ ကတ်ဆူရိုသည် ကလပ်တစ်ခုတွင် အဖွဲ့ဝင်လိုက်သည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာပင် သူ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့လာသည်။ ကလပ်အဖွဲ့ဝင်များသည် နေ့တိုင်း ပျော်ဖို့ပါးဖို့သာ စိတ်ဝင်စား နေကြသည်။ ထိုသူများသည် ဂီတကို ခုံမင်နှစ်သက်သည်ဟု ယူဆရန် ခက်ခဲလှ ပေသည်။ သူက ထိုအားနည်းချက်ကို ထောက်ပြလိုက်သောအခါ မျက်စောင်း များက သူ့ထံသို့ ချက်ချင်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဘာလဲဟ... ဒီမှာလာပြီး လူတတ်ကြီး လုပ်နေတယ်။ ဂီတကို တီးခတ် တယ် ဆိုတာကလည်း ပျော်ရွှင်မှု လိုချင်လို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ... ဒီလောက် အသည်းအသန် လုပ်နေဖို့ လိုလို့လား။ ဂီတ ပညာရှင် လုပ်စားမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ထိုသို့သော စောင်းမြောင်း ပြောဆိုနေမှုများကို ကတ်ဆူရိုသည် တစ်ခွန်း တလေမျှ ချေပလိုစိတ် မရှိတော့။ ကလပ်မှ ထွက်ရန်သာ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ငြင်းခုံနေလျှင်လည်း ဘာမျှ အကျိုးရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသူများသည် မိမိနှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူသည် မည်သည့်ကလပ်တွင်မျှ ပါဝင်ခြင်း မရှိတော့ ချေ။ ရည်မှန်းချက် ကင်းမဲ့သော လူများ၏ လောင်းရိပ်မှ ရုန်းထွက်ပြီး မိမိတစ်ဦး တည်း ဂီတအတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစားသည်ကမှ ပိုမိုလွယ်ကူကြောင်း သူ ခံစားလာ ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် တေးဆိုပြိုင်ပွဲများတွင် စတင် ယှဉ်ပြိုင်လာခဲ့ သည်။ သူသည် အလယ်တန်း ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက စတင်၍ လူပရိသတ် အများ၏ ရှေ့တွင် စတင် သီဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစောပိုင်းတွင် သူသည် ပြိုင်ပွဲ များ၌ ကနဦးရွေးချယ်မှု အဆင့်မှာပင် ပြုတ်ကျ ကျန်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ကြိမ်ဖန် များစွာ ကြိုးစားပြီးနောက် ဆန်ခါတင်စာရင်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ထိုသို့သော ပြိုင်ပွဲများကို ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်သူများသည် တစ်ပွဲနှင့်တစ်ပွဲ လူထပ်နေသောကြောင့် မသိလိုက် မသိတာသာပင် သူတို့အချင်းချင်း ရင်းနှီးခင်မင်လာကြသည်။

ထိုသူများ၏ ခံယူချက်များသည် ကူးစက်လွယ်သော သဘော ရှိသည်။ သူတို့အတွက် ဂီတသည်သာ တစ်ခုတည်းသော ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ဂီတအတွက်ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာကို မဆို စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်ရန် ဝန်လေးကြသူများ မဟုတ်ကြ။

‘ငါ သူတို့ထက် သာအောင် လုပ်ရမယ်’ ထိုသူများ၏ တင်ဆက်မှုကို နာကြားရသည့် အကြိမ်တိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်သူ ထိုသို့ ပြောနေခဲ့သည်။

သူ၏ နိုးကြားနေသော အချိန်နာရီတိုင်းကို ဂီတဘက်တွင်သာ အပြည့်အဝ မြှုပ်နှံထားလိုက်တော့သည်။ ထမင်းစားစဉ်နှင့် ရေချိုးနေစဉ်မှာပင် အတွေးများက သီချင်းသစ် ဖန်တီးနိုင်ရန် အလုပ်များနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာသင်ခန်းထဲသို့လည်း မရောက်တော့ပေ။ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်နေလျှင်လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဟု ယူဆလာသည်။ သဘာဝကျစွာပင် စာမေးပွဲ ရမှတ်များ နည်းလာပြီး ဘာသာရပ်အားလုံး ကျရှုံးသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

သူ၏မိဘများကတော့ ဘာမျှ မသိရှာကြ။ သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကို တက္ကသိုလ်တက်ရန် တိုကျိုသို့ ပို့ပြီးသည့်နောက်တွင် လေးနှစ်ကြာသည်နှင့် ဘွဲ့ယူ၍ အိမ်သို့ ပြန်လာပေလိမ့်မည်ဟု ခံယူထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အသက် ၂၁ နှစ်ပြည့်သော ထိုနှစ် နွေရာသီတွင် ကတ်ဆူရိုက အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မိဘများအား အသိပေးလိုက်သောအခါ တစ်ဘက်တွင် နားထောင်နေသော မိခင်မှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရှာလေတော့သည်။ ဖုန်းကိုင်ထားသော ဖခင်ကလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူ့အား အော်ကာ ငေါက်ကာ ဖြင့် အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဂီတလိုင်းဘက်ပဲ လိုက်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်နေလည်း ဘာအကျိုးမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကတ်ဆူရို၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ ဖခင်၏ အသံမှာ ပို၍ ခက်ထန်လာသည်။ သူသည် စိတ်ရှုပ်လာသောကြောင့် ဖုန်းကို ဦးအောင် ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ ညတွင်းချင်းပင် မိဘများ တိုကျိုသို့ လိုက်လာကြသည်။ ဖခင်၏ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် နိုးမြန်းလျက် ရှိပြီး မိခင်၏ မျက်နှာမှာမူ ဖျော့တော့၍ သွေးမရှိတော့။ သူ၏ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နောက်နေ့ အရုဏ်တက်သည်အထိ

စကားပြောခဲ့ကြသည်။ အကယ်၍ သူသည် ကျောင်း ဆက်မတက်လိုလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး ငါးဆိုင်ကို ဆက်ခံရမည်ဟု မိဘများက တောင်းဆိုကြသည်။ ကတ်ဆူရိုက ခေါင်းညိတ်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်လျှင် သူ တစ်ဘဝလုံး နောင်တရမဆုံး ဖြစ်နေတော့မည်ဟု ပြန်လည် ချေပခဲ့သည်။ သူသည် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်များကို အကောင်အထည် ပေါ်သည်အထိ တိုကျိုတွင် ဆက်လက် နေသွားလိုကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

တစ်ညလုံး အိပ်စက် အနားယူခွင့် မရခဲ့ကြသော သူ၏ မိဘများသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အစောဆုံး ရထားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ ကတ်ဆူရိုသည် မိဘများ ထွက်ခွာသွားသည်ကို မိမိတိုက်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့၏ စိတ်ပျက် အားငယ်နေမှုကြောင့်လားဟု မဆိုနိုင်။ သူတို့၏ ကျောပြင်များသည် ကျုံ့ဝင်၍ သေးကွေးနေလေသည်။ ကတ်ဆူရိုသည် လက်အုပ်ချီလျက် အဝေးမှသာ သူတို့ကို ကန်တော့လိုက်သည်။

သုံးနှစ်တာ အချိန်များ ကုန်လွန်သွားသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ယခုလိုအချိန် ၌ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုခု ရနေလောက်ပေပြီ။ သို့သော် သူကတော့ ဘာဆို ဘာမျှ မပိုင်ဆိုင်သေး။ သူသည် ယခင်က ကဲ့သို့ပင် အဆိုပြိုင်ပွဲများ ဝင်ပြိုင်နိုင်ရန်အတွက် နေ့ညမပြတ် လေ့ကျင့်နေဆဲပင်။ ဆန်ခါတင် စာရင်းထဲတော့ မကြာခဏ ပါဝင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဆက်လက်ပြီး ကြိုးစားသွားမည် ဆိုလျှင် ဂီတလောကသားများက သူ့ကို တစ်နေ့နေ့တွင် သတိထားမိလာကြပေမည်။ သူ ထိုသို့ ယုံကြည်ထားသည်။ သို့သော် လက်ရှိ အချိန်ထိတော့ သူ့ကို ဆက်သွယ်မည့်သူ မည်သူမျှ မရှိသေးချေ။ သူသည် တေးထုတ်လုပ်သူများထံသို့ နမူနာအခွေများ ပေးပို့ခဲ့သည်။ သို့သော် ပင်လယ်ကြီးထဲသို့ ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သည့်နည်း။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆိုင်၏ ဖောက်သည်တစ်ဦးက သူ့ကို ဂီတဝေဖန်ရေး သမားတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ကတ်ဆူရိုသည် ထိုသူ၏ ရှေ့တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးစပ်ထားသော သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် ရေး၊ ကိုယ်တိုင် ဆိုနိုင်သော အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြသရန် ရည်ရွယ် သည်။ ထိုသီချင်းနှစ်ပုဒ်သည်လည်း သူ အားအရဆုံး သီချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

“မဆိုးပါဘူး”

တစ်ခေါင်းလုံး တွန့်လိမ်သော ဆံပင်ဖြူများ ရှိသည့် ဂီတဝေဖန်ရေး ဆရာက ပြောသည်။

“သံစဉ်လေးကလည်း ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ အသံနဲ့လည်း အတော်လေး လိုက်ဖက်တယ်။ very good ò”

ကတ်ဆူရို အလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ၏ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းကို စတင် လျှောက်လှမ်းနိုင်ရန် အလှမ်းမဝေးတော့ပြီဟု တွေးမိပြီး ရင်တွေ ခုန်လာသည်။

ဖောက်သည်က ကတ်ဆူရို၏ ကိုယ်စား မေးလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် စီးပွားဖြစ် အဆိုတော် လုပ်စားလို့ရပြီ မဟုတ်လား”

ကတ်ဆူရို၏ အာရုံကြောများ တောင့်တင်းသွားသည်။ ဝေဖန်ရေး ဆရာ၏ မျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်ရဲတော့ပေ။

တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် “အင်း.....” ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီလို မမျှော်လင့်ထားတာပဲ ကောင်းမယ်”

ကတ်ဆူရို ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက မေးလိုက်သည်။

“မင်းလောက် ဆိုနိုင်တဲ့ လူတွေ လောကမှာ အပုံကြီးပဲ။ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ အသံက သိပ်ကို ထူးခြားနေရင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည် စဉ်းစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ အဲဒီ အရည်အချင်း မရှိဘူး”

ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ စကားက ချက်ကောင်းကို လာမှန်လေပြီ။ ကတ်ဆူရို တွင် ပြောစရာ စကားမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစကားသည် သူ့အတွက် အသစ်အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။

“သီချင်း စာသားကကော ဘယ်လိုနေလဲ။ နားထောင်လို့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် အနားတွင် ရှိနေသော သူ့သူဌေးက မေးလိုက်သည်။

“အပြင်လူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရင်တော့ မဆိုးဘူးလို့ပြောရမှာပဲ”

ဝေဖန်ရေးဆရာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဆင့်မြင့်တယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရဘူး။ သီချင်းရဲ့ သံစဉ်က ကြားနေကျ ရိုးအီနေတဲ့ တီးလုံးတွေ အတိုင်းပဲ။ အများထဲက ဖောက်ထွက်ပြီး ထူးခြားတဲ့ တီထွင်ဖန်တီးမှု ရှိမနေဘူး”

ထိုစကားလုံးများက သူ၏ ရင်ကို ထိုးဆွနေသကဲ့သို့၊ စိတ်ပျက်အားငယ်မှု များကြောင့် ကတ်ဆူရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာကြသည်။

မိမိမှာဂီတပါရမီလုံးဝ မရှိဘူးလော။ ဂီတအဆိုကျော် ဖြစ်လိုခြင်းသည် အနှုလက်နှင့် ရွှေခွက်နှိုက်သလိုများ ဖြစ်နေချေပြီလော။ ထိုနေ့မှ စ၍ သူသည် ထိုမေးခွန်းများကို မိမိကိုယ်မိမိ အစဉ်မပြတ် မေးနေလေတော့သည်။

(ဂ)

ဒုတိယနေ့ ညနေရောက်မှသာ ကတ်ဆူရီသည် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ကျောပိုး၍ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အိတ်ကို ကိုင်လျက် နေအိမ်တိုက်ခန်းမှ ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံအိတ်ထဲတွင် သူဌေးထံမှ ငှားရမ်းထားသော အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံတစ်စုံ ထည့်ထားသည်။ မည်သည့် အချိန်ရောက်မှ တိုကျိုသို့ ပြန်လာနိုင်မည်ကို မသိသောကြောင့် သူသည် ဂီတာကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားလိုခဲ့သည်။ သို့သော် ဂီတာကို မြင်လျှင် မိဘများ၏ စောင်းမြောင်းပြောဆိုခြင်းကို ခံရနိုင်သောကြောင့် ၎င်းကို မယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ ဂီတာအစား ဘာဂျာကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

ကတ်ဆူရီသည် တိုကျိုဘူတာတွင် ရထားစီးသည်။ ရထားတွဲထဲတွင် လူသူ နည်းပါးသောကြောင့် လူလေးယောက် ထိုင်နိုင်သော ထိုင်ခုံတွဲကို သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးထားပြီး ဖိနပ်ချွတ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ခြေထောက်တင်ထားလိုက်သည်။

ကတ်ဆူရီ၏ ဇာတိမြို့သို့ ရောက်ရန် တိုကျိုဘူတာမှ ၂ နာရီခန့် ရထားစီးရပေမည်။ အကြားတွင်လည်း ရထားပြောင်းရဦးမည်။ ဇာတိမြို့လေးမှ တိုကျိုသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရထားစီး၍ ရုံးတက်နေကြသောသူများ ရှိသည်ဟု သိထားသော်လည်း ကတ်ဆူရီက ထိုသို့ နေထိုင်သွားလာရန် စိတ်ပင် မကူးခဲ့ဖူးပေ။

အဘွား ကွယ်လွန်သွားသော သတင်းကို ပြောပြလိုက်သောအခါ သူဌေးက သူ့အား အိမ်ပြန်ရန် ချက်ချင်း ခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

“ဒါမျိုး အခွင့်အရေးက ရခဲတယ်။ မင်း အဖေ၊ အမေတွေနဲ့ သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းခဲ့။ မင်းရဲ့ အနာဂတ် ရည်မှန်းချက်အတွက်ပေါ့ကွာ”

သူဌေးက သူ့ကို ဖျောင်းဖျနေသည်။ ဂီတကို စွန့်လွှတ်ရန် အချိန်တန်ပြီ ဟု သူ့ကို အနုနည်းဖြင့် အရိပ်အခြည် ပြနေခြင်းပေလော။

‘အောင်မြင်နိုင်ဖို့ ငါ့မှာ တကယ်ပဲ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား’ ပြတင်းပေါက်မှ တောတောင် ရှုခင်းများကို ငေးကြည့်ရင်း ကတ်ဆူရီ တွေးနေမိ သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း ဖခင်၏ ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်းကို ခံရပေဦး မည်။ ပြောလာမည့် အကြောင်းအရာကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားကြည့်ရန်ပင် မလို။

“မင်း အခုချိန်ထိ စိတ်ကူးယဉ်လို့ အားမရသေးဘူးလား။ လောကမှာ ဒီလောက် လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စမျိုး ရှိနိုင်ပါ့မလား။ မြန်မြန် အသိတရား ဝင်ပြီး အိမ် က မိမေ့ဖေ့မှ လုပ်ငန်းကို ဆက်ခံဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ မဟုတ်လည်း အရေးအရာရှိ တဲ့ အလုပ်မျိုးကို မင်း ရှာနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကတ်ဆူရီက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်း၍ အတွေးများကိုမောင်းထုတ် ပစ်သည်။ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသော ထိုကိစ္စကို မစဉ်းစားတာပဲ ကောင်းပေ မည်။ သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲမှ Walkman ကတ်ဆက်နှင့် နားကြပ် ကိုထုတ်လိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းနှစ်ခုသည် ဈေးကွက်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည် မှာ တစ်နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီးကို အကောင်းဘက် သို့ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ကတ်ဆူရီ အနေဖြင့် မည်သည့်နေရာသို့ သွားသွား၊ ကြိုက် သည့် နေရာတွင် သီချင်းနားထောင်နိုင်သည်။

သူသည် သီချင်းကို ဖွင့်ပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ နားထဲသို့ Yellow Magic Orchestra အမည်ရှိ ဂီတအဖွဲ့၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်က ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂီတအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး သည် ဂျပန်လူမျိုးများဖြစ်ကြသော်လည်း နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် စတင် နာမည်ကျော်ကြား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လော့စ်အိမ်ဂျယ်လီစ်မြို့၏ စတိတ်စင် တစ်ခုပေါ်တွင် Tubes ဂီတအဖွဲ့အတွက် အဖွင့်သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုပေးစဉ် ပရိသတ်အားလုံးက မတ်တတ် ရပ်ကာ သောင်းသောင်းဖြဖြ သြဘာပေးခဲ့ကြသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

၎င်းကိုပင် ဂီတပါရမီဟု ခေါ်ဆိုလေသလော။ သူသည် သူ့ဦးနှောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အတွေးကို ပိတ်ပင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် နှလုံးသား

ထောင့်တစ်နေရာမှ စိမ့်ထွက်လာသော ခံစားချက်ကိုကား တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိ ခဲ့ပေ။

မကြာမီ သူ့အိမ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ဘူတာရုံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဘူတာရုံမှ ထွက်လိုက်သောအခါ မိမိနှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီးသော မြင်ကွင်းများက မျက်လုံးအိမ်ထဲ ထင်ဟပ်လာကြသည်။ အမြန်လမ်းမကြီးနှင့် ပေါင်းဆုံသွားမည့် မိန်းလမ်းမကြီး၏ ဘယ်ညာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် သေးငယ်သော ဆိုင်ခန်း များက အစီအရီတည်ရှိနေကြသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် မိမိတို့၏ ပုံမှန်ဖောက်သည် များဖြင့်သာ လည်ပတ်နေကြရသည်။ ကတ်ဆူရီသည် ကျောင်းထွက်ပြီးကတည်းက အိမ်သို့ အလည် ပြန်မရောက်တော့ချေ။ သို့သော် မြို့၏ အနေအထားသည် စိုးစဉ်းမျှ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်း မရှိ။

ကတ်ဆူရီသည် ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ပန်းဆိုင်နှင့် ကုန်စုံဆိုင် ၏ အကြားတွင် ရှိသည့် ဆိုင်ခန်းနှစ်ခန်းစာ အကျယ်ရှိသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ယင်းလိပ်တံခါးသည် တစ်ဝက်မျှသာ ဖွင့်ထားသည်။ ယင်းလိပ်တံခါး၏ အထက် တွင် 'ယူအိုမတ်ဆု' ဟု ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့နိုင်သည်။ ၎င်း စာလုံးကြီး၏ ဘေးတွင် စာလုံးသေးသေးဖြင့် 'လတ်ဆတ်သော ငါးများကို အိမ်တိုင် ရာရောက် ပို့ဆောင်ပေးသည်' ဟု ရေးထားသေးသည်။

ငါးဆိုင်ကို စတင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သူမှာ ကတ်ဆူရီ၏ အဘိုး ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် က ဆိုင်မှာ ဤနေရာတွင် မဟုတ်။ ဆိုင်မျက်နှာစာကလည်း ပို၍ ကျယ်ဝန်းသည်။ သို့သော် ထိုဆိုင်သည် စစ်ကြီးအတွင်း၌ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသောကြောင့် စစ်ပြီးသောအခါတွင် ယခုနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။

ကတ်ဆူရီသည် ယင်းလိပ်တံခါးအောက်မှ ငုံ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက် သောအခါ ဆိုင်တွင်း၌ မှောင်မည်းနေသည်။ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အအေးခန်း ကောင်တာထဲတွင် ငါးများကို မတွေ့ရ။ ယခုလို ရာသီမျိုးတွင် လတ်ဆတ် သော ငါးများကို တစ်ရက်မျှပင် အပြင်မှာ ထားမရဘဲ ရောင်း၍ မကုန်သည်များကို ရေခဲရိုက်ထားရသည်။ နံရံပေါ်တွင် စက္ကူတစ်ရွက် ကပ်ထားသည်။

'ငါးရှဉ့်ကင်များကို ဝယ်ယူ အားပေးနိုင်ပါသည်'

ယဉ်ပါးနေပြီ ဖြစ်သော ငါးညှိနဲ့များက သူ၏ ငယ်ဘဝကို လွမ်းဆွတ် တမ်းတစေသည်။ ကတ်ဆူရီသည် ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆက်သွားလျှင် လှုံ့နေအိမ်ခန်းသို့ ဝင်ရာ ဖိနပ်ချွတ်ခုံသို့ ရောက်သည်။ အိမ်တံခါး

ကို အလုံပိတ်ထားသော်လည်း အခန်းတွင်းမှ အလင်းတချို့သည် အပြင်ဘက်သို့ ဖြာထွက်နေကြသည်။ အထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်လူယောင်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

သူသည် အသက်ရှူမှန်အောင် ပြုပြင်ပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီ”

အော်လိုက်ပြီးနောက် သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

“နေကောင်းကြရဲ့လား” ဟု နှုတ်ဆက်သည်က ပိုပြီး သင့်လျော်နေမလား မပြောတတ်။

တံခါးပွင့်လာပြီး အနက်ရောင် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော သူ့နှမ အေမီကို ၏ မျက်နှာကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ယခုအခါ တော်တော်လေးပင် ထွားလာခဲ့ပြီ။ အေမီကိုသည် ကတ်ဆူရိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး “ဟူး ...” ဟူ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကို ပြန်လာပြီနော်၊ လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ”

“မလာဘဲ နေပါ့မလား၊ ငါ ရအောင် ကြံ့ပါ့မယ်လို့ ပြောထားတာပဲဟာ” ကတ်ဆူရိုသည် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းကျဉ်းလေး အတွင်းသို့ မျက်စိဝေကြည့်လိုက်သည်။

“နင် တစ်ယောက်တည်းလား။ အဖေ၊ အမေတို့ကော”

အေမီကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ စင်တာကို သွားတာ နေ့ခင်းကတည်းကပဲ။ ကျွန်မလည်း အဲဒီကို သွားပြီး သူတို့ကို ကူညီပေးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ပြန်လာရင် ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ အိမ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ အစ်ကိုကို စောင့်နေတာ”

ကတ်ဆူရိုက ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဒီလိုလား”

“စင်တာကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူသည် တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“အလကား ဟုတ်ပါ့မလား၊ ခဏစောင့်ဦး... ငါ သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်”

“အေးပါ”

ကတ်ဆူရီသည် သူ့အထုပ်ကို ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ ဒုတိယထပ်တွင် မြက်ဖျာ ခြောက်ချပ်ခန်းနှင့် လေးချပ်ခွဲခန်း ဟူ၍ အခန်းနှစ်ခန်း ရှိသည်။ သူသည် အထက်တန်းကျောင်း ပြီးသည်အထိ မြက်ဖျာ ခြောက်ချပ်ခန်း ထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

စက္ကူတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲမှ မြင်ကွင်းက သူ့ကို မျက်မှောင် ကုတ်သွားစေသည်။ ပြတင်းလိုက်ကာများ ချထားသောကြောင့် အခန်းတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို မှုန်ပျံ့ပျံ့သာ မြင်နေရသည်။ ကတ်ဆူရီသည် နံရံပေါ်ရှိ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးချောင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသော အလုံးစုံ တို့သည် သူ ယခင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ပုံစံမပျက်ဘဲ မူလအတိုင်း တည်ရှိနေ ကြသည်။ ခဲတံချွန်စက် အဟောင်းသည်လည်း စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ဟန်မပျက် ရှိနေလေသည်။ သူ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော အဆိုတော်များ၏ ရုပ်ပုံ ပိုစတာများ သည်လည်း နံရံပေါ်တွင် အတိုင်းသား တွေ့နေရသည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်တွင်လည်း အဘိဓာန်စာအုပ် အဟောင်းများ အကြား ရောနှောနေသော ဂီတာစာအုပ်များကို တွေ့နိုင်ပေသည်။

တိုကျိုသို့ ပြောင်းသွားစဉ် အချိန်က ဤအခန်းကို အေမိကို အသုံးပြု လိုကြောင်း သူ့မိခင်ထံမှ ကတ်ဆူရီ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ အမေတို့ ကြိုက်နှစ်သက် သလို ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း ကတ်ဆူရီက ပြန်ကြားခဲ့သည်။ ယနေ့အချိန် ထိ သူ၏ ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သော ဂီတလောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရေး အတွက်သာ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေပြီး အိမ်သို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ရန် လုံးဝ စိတ်ကူး မရှိခဲ့ပေ။

သို့သော် ဤအခန်းကို ဟန်မပျက်စေဘဲ မူလအတိုင်း ထိန်းသိမ်းထား ခြင်းသည် သူ ပြန်လာရန် မိဘများက မျှော်လင့် တောင့်တနေကြဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ကို ဖော်ပြလျက် ရှိနေသည်။ ၎င်းအချက်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကတ်ဆူရီ၏ အတွေးများ လေးပင်လာကြသည်။

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို လဲပြီးနောက် ကတ်ဆူရီသည် အေမိကိုနှင့် အတူ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇူလိုင်လဟု ဆိုရသော်လည်း ရာသီဥတုက ကံကောင်း ထောက်မစွာ အေးမြနေဆဲ။

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

အသုတရူအခမ်းအနား ကျင်းပမည့်နေရာသည် မကြာခင်ကမှ ဆောက်လုပ် ပြီးစီးသွားသော မြို့နယ်ခန်းမတွင် ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်မှ ဆယ်မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက် သွားရသည်။

လူနေရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်နှင့် မျက်စိရှေ့မှ မြင်ကွင်း များသည် ယခင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ များစွာ ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကတ်ဆူရီမှာ အံ့အားသင့်နေမိသည်။ အေမိကို၏ ပြောပြချက်အရ ဤမြို့လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော လူဦးရေမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားလျက် ရှိနေသည်။ မြို့ငယ် သေးသေးလေးဟု ဆိုသော်လည်း အနည်းနှင့်အများတော့ အပြောင်းအလဲ ရှိရ မည်သာဟု ကတ်ဆူရီက တွေးမိသည်။

“အစ်ကို၊ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

လမ်းလျှောက်နေရင်း အေမိကိုက မေးလာသည်။

သူ့စကား၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သော်လည်း ကတ်ဆူရီ သည် မသိချင်ယောင် ဆောင်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှေ့အနာဂတ်အတွက် မေးနေတာလေ။ ဂီတအကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရင်လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုမှာ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေး လို့လား”

“မေးစရာ လို့သေးလို့လား။ မျှော်လင့်ချက်သာ မရှိရင် ငါ ဒီလောက် လုပ် နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို ပြောနေစဉ်အတွင်း သူ၏ ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် ရှိသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ အလိမ်ပေါ်သွားမည်ကို ကြောက်နေသည့် ခံစား မှုမျိုး။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဂီတပါရမီရှင်တစ်ယောက် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မဖြင့် ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်လို့ မရသေးဘူး။ အစ်ကိုရဲ့ ဖျော်ဖြေပွဲတွေကို ကျွန်မ သွားကြည့်ဖူးပါတယ်။ တကယ်လည်း ကောင်းတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ အဲဒီလောက် နဲ့ ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

ကတ်ဆူရီက ရှုံ့မဲ့လျက် ပြန်ပြောသည်။

“နင်က ဆရာမကြီးလား၊ နင် ဘာနားလည်လို့လဲ”

အေမိကို စိတ်ဆိုးသွားမည်ဟု ယူဆမိခဲ့သည်။ သို့သော် သူက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဂီတလောကအကြောင်း ဘာမှ သိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း အစ်ကိုကို မေးနေတာပေါ့။ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက် ယုံကြည် စိတ်ချနေမှတော့ ထင်သာမြင်သာ ရှိတဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုလောက် ချပြသင့်တာပေါ့။ ဥပမာ- အစ်ကိုရဲ့ အနာဂတ်အစီအစဉ်တွေ၊ နောက်နောင် ဘယ်လို အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ စီမံကိန်းတွေ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဂီတနဲ့ အသက်မွေးနိုင်ရမယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ အဲဒါတွေကိုမှ ချမပြနိုင်ရင် ကျွန်မ မပြောနဲ့၊ အဖေ အမေတို့ကလည်း အစ်ကိုကို စိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး”

နှမဖြစ်သူ၏ စကားမှာ မှန်လွန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်ငြားလည်း ကတ်ဆူရီက မာန်မဲ၍သာ ပြန်ပြောလေသည်။

“ကိုယ် ချထားတဲ့ စီမံကိန်းအတိုင်းသာ မလွဲမသွေ ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် ဘယ်သူက အပင်ပန်းခံပြီး ရုန်းကန်နေဖို့ လိုနေဦးတော့မလဲ။ ဒီမြို့လေးပေါ်က တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရပြီး ဒီမြို့လေးပေါ်က ဘဏ်မှာပဲ အလုပ်ဝင်နေမယ့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါကို ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

သူသည် အေမိကိုကို ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်နှစ် နွေဦးတွင် ဘွဲ့ရတော့မည့် အေမိကိုသည် အလုပ်ကို စောစီးစွာ ရှာပြီးနှင့်လေပြီ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူ အလွန် စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားသော်လည်း သူသည် ထွက်သက်လေကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို... အဖေ အမေတို့ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်ဖူးလား၊ သူတို့တွေ အသက်ကြီးကုန်ကြပြီနော်”

ကတ်ဆူရီ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ မစဉ်းစားချင်ဆုံး ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ မိဘများ၏ အိုဇာတာပင် ဖြစ်သည်။

“အဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က မှောက်သွားသေးတယ်။ အရင်က လိုပါပဲ။ နှလုံးရောဂါ ပြန်ဖောက်တာ”

ကတ်ဆူရီ၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ရပ်သွားပြီး အေမိကိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်ရုံဆိုင်

“တကယ်ကြီးလား”

“တကယ်ပေါ့”

အေမီကိုသည် သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကံကောင်းလို့ ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွား အသည်း အသန် ဖြစ်နေတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လေတော့ ကျွန်မတို့မှာ ကြောက်လိုက်ကြတာ အရမ်းပဲ”

“ငါ ဘာမှ မသိရပါလား”

“အဖေက အမေ့ကို မပြောခိုင်းတာတဲ့လေ”

“ဪ...”

ကျေးဇူးကန်းသည့် သားတစ်ယောက်ကို အသိပေးနေစရာ မလိုဟု ဆိုလိုရာ ရောက်ပါသလော။ ကတ်ဆူရီတွင် ပြန်လည် တုံ့ပြန်စရာ စကားမရှိသော ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေနေရလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက် လှမ်းလျှောက်လာကြသည်။ မြို့နယ်ခန်းမသို့ ရောက်သွားသည်အထိ အေမီကိုထံမှ ဘာစကားကိုမျှ မကြား ရတော့ပေ။

(ဃ)

မြို့နယ်ခန်းမသည် သာမန် ဂျပန်အိမ်ပုံစံမျိုး အတိုင်းသာ ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ နာရေးဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျား၊ မိန်းမများ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ကာနာကိုသည် ဧည့်ကြိုဆောင်တွင် ရပ်လျက် ပိန်လို့ သော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ကတ်ဆူရီက ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းဝင်သွားသည်။

ကာနာကိုက သူ့ကို တွေ့မြင်သွားပြီး ပါးစပ်ဟလျက် အံ့အားသင့်နေ သည်။ သူက “ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီ” ဟု ပြောဆိုရန် ဟန်ပြင်စဉ် မိခင် ဘေးနား တွင် ရပ်နေသော အမျိုးသားကို မြင်လိုက်ရ၍ ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အသွားလေ သည်။

ဖခင် တာကေအို ဖြစ်သည်။ ကတ်ဆူရီ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပိန်လို့ သွားလေပြီ။

တာကေအိုသည် ကတ်ဆူရိုကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ အာစေး
ကပ်နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပွင့်ဟလာသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူက မင်းကို အကြောင်း
ကြားလိုက်တာလဲ”

သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မေးသည်။

“အေမိကိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောတာ”

“ဟုတ်လား”

တာကေအိုသည် အေမိကိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်
ကတ်ဆူရိုဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီကို ပြန်လာနိုင်လောက်အောင် အားနေတယ်ပေါ့”

‘မင်းရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ မအောင်မြင် မချင်း ငါတို့နဲ့ မတွေ့ဘူးဆို’ တကယ်
တော့ သူ ပြောချင်သည့် စကားမှာ ထိုစကားသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကတ်ဆူရိုက ယူဆ
မိသည်။

“တကယ်လို့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို တိုကျို ပြန်စေချင်တယ် ဆိုရင်
ကျွန်တော် အခုပဲ ပြန်သွားပါ့မယ်”

“ကတ်ဆူရို”

ကာနာကိုက အပြစ်တင်သည့် လေသံဖြင့် သူ့ကို ဟန်လိုက်သည်။

တာကေအိုက ဂရုမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် လက်ခါယမ်းနေသည်။

“ငါ့အဲဒီလိုပြောမိလို့လား၊ ငါ့သိပ်အလုပ်များနေတယ်၊ မင်းနဲ့ လေကြော
ရှည်မနေနိုင်ဘူး”

ပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။

ကတ်ဆူရိုသည် သူ၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကာနာကိုက
စကားစလာသည်။

“သား အခုတော့ ပြန်လာပြီနော်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့
အမေက ထင်နေတာ”

ကြည့်ရသည်မှာ ဖုန်းဆက်ရန်အတွက် ကာနာကိုက အေမိကိုကိုမှာ ကြား
ထားပုံ ရသည်။

“အေမိကို ပွစ်ပွစ် လုပ်နေတာကို မခံနိုင်တော့လို့ပါဗျာ။ ဒါနဲ့ အဖေ အတော်

ဖြေသိမ်ရာ ကုန်စုံဆိုင်

လေးပိန်သွားတယ်နော်။ တစ်လောတုန်းကလည်းဆေးရုံတင်လိုက်ရသေးတယ် ဆို၊ စိုးရိမ်ရသလား”

ကတ်ဆူရီ၏ အမေးကြောင့် ကာနာကို၏ ခါးမှာ အနည်းငယ် ကိုင်းကျ သွားသည်။

“သူ့ဟာသူတော့တောင့်ခံနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့အမေ့အထင်တော့သူလည်း စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ဘူး။ အေးလေ... အသက်တောင် ၆၀ ကျော် နေပြီပဲဟာ”

“ဪ...”

တာကေအိုနှင့် ကာနာကိုတို့ အိမ်ထောင်ပြုကြစဉ်က တာကေအို၏ အသက်မှာ ၃၆ နှစ်ပင် ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကတ်ဆူရီ ငယ်စဉ်က သူ့အမြဲပြောပြလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်။ သူသည် ငါးဆိုင်လုပ်ငန်းကို ပြန်လည် လည်ပတ်နိုင်ရန် စိတ်နှစ်ပြီး ကြိုးစားနေရသောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရန် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သရဏဂုံ တင်ခြင်း အခမ်းအနား ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသော ညနေ ၆ နာရီသို့ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် မိသားစုဝင်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ တာကေအိုတွင် တစ်အူထုံဆင်း ညီရင်းမောင်နှမ အတော်များသည်။ သူ့တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် ဆွေမျိုးသားချင်းမှာ အယောက် ၂၀ မကပေ။ သူတို့နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံဖြစ်ကြသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ် ကျော်ခန့်က ဖြစ်သည်။

အဖေအောက်သုံးနှစ်ငယ်သော ဦးလေးက သူ့ကိုဝမ်းသာအယ်လဲလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေသည်။

“ဟေ့... ကတ်ဆူရီ၊ မင်း ကြည့်ရတာ အားမာန်အပြည့်နဲ့ပါလား။ မင်း တို့ကျိုမှာ နေနေတာဆို၊ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဗျာ... အဲ... ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်တာပဲ”

အတိအကျအဖြေမပေးနိုင်သောကြောင့် ကတ်ဆူရီကိုယ်တိုင်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေသည်။

“ဘာတုံးဟ မင်းဟာက၊ တက္ကသိုလ် ဘွဲ့မယူသေးဘဲ အချိန်ဆွဲနေတာ က အလေလိုက်နေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကတ်ဆူရိုက အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူ့မိဘများ သည်သူကျောင်းထွက်လိုက်သည့် ကိစ္စကို ဆွေမျိုးများအား ပြောကြားထားခြင်း မရှိသေးပေ။ သူတို့ အနီးနားတွင် ရှိနေသော ကာနာကိုသည် ထိုစကားကို ကြား လိုက်မည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မသိချင်ယောင် ဆောင် ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

ရှက်ရွံ့စိတ်များ သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။ သူတို့၏ သားသည် ဖက်ခွက်စား တစ်ယောက် လုပ်ရန် လုံးပန်းနေကြောင်းကို တာကောအိုနှင့် ကာနာကိုတို့သည် သူတစ်ပါးအား ပြောပြရန် ရှက်ရွံ့နေကြသည်မှာ သေချာသည်။ သူကိုယ်တိုင်က လည်း ပြောပြရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ရှောင်ဖယ်နေ၍လည်း အလုပ်ဖြစ်မည် မဟုတ်။

ကတ်ဆူရိုသည် နှုတ်ခမ်းကို သပ်လိုက်ပြီး ဦးလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ”

“ဘယ်လို”

ဦးလေးက သူ့နားသူပင် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့် နေသည်။

“ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်တော့ဘူး။ ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ”
သူက ဆက်ပြောပြနေစဉ် အနီးတွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော မိခင်ကို မျက်စိထောင့်စွန်းမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော် ဂီတနဲ့ အသက်မွေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဂီ... တ... ?”

ဦးလေးက ထိုဝေါဟာရကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသည့်အလား ရေရွတ် နေသည်။

ထိုစဉ် အခမ်းအနား စတင်၍ သူတို့လည်း စကားပြော ရပ်လိုက်ကြ သည်။ ဦးလေး၏ မျက်နှာတွင် သံသယများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ တခြား ဆွေးမျိုးသားချင်းများကို လက်တို့၍ ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ကတ်ဆူရို ပြောခဲ့သည့် စကားများကို မှန်၏ မမှန်၏ သိရှိနိုင်ရန် တခြားသူများ အထံတွင် စုံစမ်းနေသည့်အလား။

ပရိတ်တရားတော် ရွတ်ဖတ်သည်မှစ၍ အခမ်းအနားကို ရိုးရာထုံးစံ အတိုင်း အစီအစဉ်တကျ ကျင်းပခဲ့သည်။ ကတ်ဆူရီသည် အမွှေးတိုင်တစ်ချောင်း ပူဇော်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ အဘွား၏ အပြုံးက ငြိမ်းချမ်းလှပေသည်။ အဘွား သည် ငယ်စဉ်က သူ့အား မည်မျှ ယုယချစ်ခင်ခဲ့သည်ကို ကတ်ဆူရီ အမှတ်ရနေမိ သည်။ အကယ်၍ အဘွားသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမည် ဆိုလျှင် သူ၏ ရည်မှန်း ချက်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံ အားပေးမည်သာ။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောအခါ သူတို့အားလုံး တခြား အခန်းတစ်ခန်း ဆီသို့ ရွှေ့လိုက်ကြသည်။ ၎င်းနေရာတွင် ဆူရီနှင့် ဘီယာများ အဆင်သင့် ပြင်ဆင် ထားသည်။ ကတ်ဆူရီက အခန်းတွင်းသို့ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွေမျိုး သားချင်းများသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ ကွယ်လွန်သွားသော အဘွားသည် အသက် ၉၀ နီးပါးအထိ နေထိုင်သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆွေမျိုးများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိပ်အယောင်ကို များစွာ မတွေ့ရချေ။ ဆွေမျိုးသားချင်း များ ထိုသို့ တစုတစည်းတည်း ဆုံတွေ့ခွင့် မရခဲ့ကြသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ် သောကြောင့် နာရေးအခမ်းအနားနှင့် မတူဘဲ မိတ်ဆုံစားပွဲနှင့်သာ တူနေပေ တော့သည်။

ထိုသို့ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်နေကြသော အခြေအနေမျိုးတွင် လူကြီး တစ်ယောက်၏ အော်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လျှာမရှည်နဲ့၊ သူများအိမ်ကိစ္စမှာ မင်း ဝင်ပါစရာလား”

ကတ်ဆူရီ အနေဖြင့် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်စရာပင် မလိုချေ။ ဖခင် ၏ အသံဖြစ်မှန်း သူ သိနေသည်။

“အဲဒါ သူများအိမ်က ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကို ပြောင်းမလာခင်က အဲဒီဆိုင် ဟာ ငါတို့အဖေရဲ့ ဆိုင်လေ။ ငါလည်း အဲဒီနေရာမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်”

တာကောအိုနှင့် အချင်းများနေသူမှာ စောစောက သူနှင့် စကားပြောခဲ့ သော ဦးလေးပင် ဖြစ်သည်။ အရက်၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများ နီရဲနေကြသည်။

“အဖေ ဖွင့်ခဲ့တဲ့ ဆိုင်က စစ်ကြီးနဲ့အတူ မီးလောင်လို့ ပြာကျသွားပြီကွ။ အခု ဒီဆိုင်က ငါ ဖွင့်ထားတာ။ မင်းမှာ ဘာပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘူး”

“မင်းက ဘာစကားပြောတာလဲ။ ‘ယူအိုမတ်ဆု’ နာမည်ကို အားကိုးပြီး ဆိုင်အသစ်ကို ပြန်ဖွင့်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီနာမည်ကို အဖေဆီကနေ